

Dziennik Urzędowy L 140

Unii Europejskiej

Tom 52

Wydanie polskie

Legislacja

5 czerwca 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych ⁽¹⁾ 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE ⁽¹⁾ 16
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych ⁽¹⁾ 63
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylającą dyrektywę 93/12/EWG ⁽¹⁾ 88
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 ⁽¹⁾ 114

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

Cena: 26 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych 136

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 443/2009

z dnia 23 kwietnia 2009 r.

określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem niniejszego rozporządzenia jest ustalenie norm emisji dla nowych samochodów osobowych zarejestrowanych we Wspólnocie, co stanowi część zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych, przy jednoczesnym zapewnieniu właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (2) Ramowa konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, która została zatwierdzona w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 94/69/WE ⁽³⁾, zobowiązuje wszystkie strony do opracowania i wdrożenia krajowych oraz, w stosownych przypadkach, regionalnych programów obejmujących środki mające na celu złagodzenie zmian klimatu. W związku z tym w styczniu 2007 r. Komisja zaproponowała, że Unia Europejska w ramach

międzynarodowych negocjacji powinna dążyć do celu 30 % redukcji emisji gazów cieplarnianych w krajach rozwiniętych do 2020 r. (w porównaniu z poziomem z 1990 r.) oraz że sama Unia powinna już teraz podjąć indywidualne zobowiązanie do osiągnięcia co najmniej 20 % redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. (w porównaniu z poziomem z 1990 r.), niezależnie od redukcji osiągniętej przez inne kraje rozwinięte. Cel ten został poparty przez Parlament Europejski i Radę.

- (3) Ze zobowiązań tych wynika między innymi, że wszystkie państwa członkowskie będą musiały znacząco zmniejszyć emisje z samochodów osobowych. W celu osiągnięcia niezbędnej znacznej redukcji emisji, na poziomie państw członkowskich i Wspólnoty powinny zostać wprowadzone polityki i środki we wszystkich sektorach gospodarki Wspólnoty, a nie tylko w sektorze przemysłowym i sektorze energetyki. Sektor transportu drogowego znajduje się na drugim miejscu wśród sektorów emitujących najwięcej gazów cieplarnianych w Unii, a wielkość emisji pochodzących z tego sektora wciąż rośnie. Jeżeli wpływ sektora transportu drogowego na zmianę klimatu będzie w dalszym ciągu wzrastał, przyczyni się on do znaczącego ograniczenia redukcji osiągniętej przez inne sektory w ramach przeciwdziałania zmianom klimatu.

- (4) Ustanowienie wspólnotowych poziomów docelowych dla nowych samochodów osobowych daje producentom większe poczucie pewności przy planowaniu i większą elastyczność przy spełnianiu wymogów dotyczących redukcji emisji CO₂ niż w przypadku określenia odrębnych krajowych docelowych poziomów redukcji. Przy określaniu norm emisji należy uwzględnić skutki dla rynków i konkurencyjności producentów, bezpośrednie i pośrednie koszty dla branży oraz korzyści wynikające z zachęcania do innowacji i zmniejszenia zużycia energii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 31.3.2009, s. 1.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 33 z 7.2.1994, s. 11.

- (5) Niniejsze rozporządzenie opiera się na ugruntowanym procesie pomiaru i monitorowania emisji CO₂ z pojazdów zarejestrowanych we Wspólnocie zgodnie z decyzją nr 1753/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 2000 r. ustanawiającą plan monitorowania średnich indywidualnych poziomów emisji CO₂ z nowych samochodów osobowych ⁽¹⁾. Ważne jest, aby ustalenie wymogów w zakresie redukcji emisji CO₂ nadal zapewniało producentom pojazdów przewidywalność w całej Wspólnocie i pewność planowania działalności w odniesieniu do ich nowego parku samochodowego we Wspólnocie.
- (6) W 1995 r. Komisja przyjęła wspólnotową strategię mającą na celu zmniejszenie emisji CO₂ z samochodów. Strategia ta oparta jest na trzech filarach: dobrowolnym zobowiązaniu przemysłu motoryzacyjnego do zmniejszenia emisji, lepszym informowaniu konsumentów i promowaniu oszczędnych samochodów za pomocą środków fiskalnych.
- (7) W 1998 r. Europejskie Stowarzyszenie Producentów Samochodów (ACEA) zobowiązało się do zmniejszenia średnich poziomów emisji ze sprzedawanych nowych samochodów do 140 g CO₂/km do 2008 r., a w 1999 r. Japońskie Stowarzyszenie Producentów Samochodów (JAMA) i Koreańskie Stowarzyszenie Producentów Samochodów (KAMA) zobowiązały się do zmniejszenia średnich poziomów emisji ze sprzedawanych nowych samochodów do 140 g CO₂/km do 2009 r. Zobowiązania te zostały uwzględnione w zaleceniu Komisji 1999/125/WE z dnia 5 lutego 1999 r. w sprawie zmniejszenia emisji CO₂ z samochodów osobowych ⁽²⁾ (ACEA), w zaleceniu Komisji 2000/303/WE z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie zmniejszenia emisji CO₂ z samochodów osobowych (KAMA) ⁽³⁾ oraz w zaleceniu Komisji 2000/304/WE z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie zmniejszenia emisji CO₂ z samochodów osobowych (JAMA) ⁽⁴⁾.
- (8) W dniu 7 lutego 2007 r. Komisja przyjęła dwa równoległe komunikaty: komunikat w sprawie wyników przeglądu wspólnotowej strategii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych i lekkich pojazdów dostawczych oraz komunikat w sprawie ram prawnych dla zwiększenia konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego w XXI wieku (CARS21). W komunikatach podkreślono, że pomimo postępu, który poczyniono, aby osiągnąć docelowy poziom 140 g CO₂/km do roku 2008/2009, w razie niepodjęcia dodatkowych środków nie będzie można zrealizować do 2012 r. wspólnotowego celu 120 g CO₂/km.
- (9) W komunikatach zaproponowano zintegrowane podejście w celu osiągnięcia do 2012 r. wspólnotowego docelowego poziomu 120 g CO₂/km oraz zapowiedziano, że Komisja przedstawi ramy prawne pozwalające osiągnąć cel wspólnotowy, skupiając się na obowiązkowej redukcji emisji CO₂, aby osiągnąć cel 130 g CO₂/km dla średniego nowego parku samochodowego poprzez udoskonalenie technologii konstrukcji silników. Zgodnie z podejściem w ramach dobrowolnych zobowiązań przyjętych przez producentów ramy te obejmują elementy uwzględnione w pomiarach emisji CO₂ z samochodów osobowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽⁵⁾. Dalsza redukcja emisji o 10 g CO₂/km, lub poziom równoważny, jeśli będzie to konieczne ze względów technicznych, nastąpi dzięki dalszym udoskonaleniom technologii oraz zwiększonemu wykorzystaniu zrównoważonych biopaliw.
- (10) Ramy prawne służące wprowadzaniu w życie średniego docelowego poziomu emisji dla nowego parku samochodowego powinny zapewnić docelowe poziomy zmniejszenia emisji, które są neutralne z punktu widzenia konkurencyjności oraz zgodne z zasadami sprawiedliwości społecznej i zrównoważonego rozwoju, uwzględniają różnorodność europejskich producentów samochodów i nie powodują nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji między nimi. Ramy prawne powinny być zgodne z ogólnym dążeniem do osiągnięcia wspólnotowych celów protokołu z Kioto i powinny być uzupełnione innymi, bardziej praktycznymi instrumentami, takimi jak zróżnicowane podatki od samochodów i energii.
- (11) W budżecie ogólnym Unii Europejskiej należy zapewnić odpowiednie fundusze na promowanie rozwoju technologii służących radykalnemu zmniejszeniu emisji CO₂ z pojazdów drogowych.
- (12) W celu zachowania różnorodności rynku samochodowego i jego możliwości sprostania różnym potrzebom konsumentów docelowe poziomy emisji CO₂ z samochodów osobowych powinny zostać określone liniowo w zależności od użyteczności samochodów. Dla opisanie tej użyteczności właściwym parametrem jest masa pojazdu, który zapewnia korelację z aktualnymi poziomami emisji, i w związku z tym skutkuje bardziej realnymi i neutralnymi z punktu widzenia konkurencyjności poziomami docelowymi. Ponadto dane dotyczące masy są łatwo dostępne. Należy gromadzić dane odnoszące się do alternatywnych parametrów użyteczności, takich jak powierzchnia postojowa (iloczyn rozstawu kół i rozstawu osi), w celu ułatwienia długoterminowej oceny podejścia opierającego się na aspekcie użyteczności. Do 2014 r. Komisja powinna dokonać przeglądu dostępności danych i w stosownych przypadkach przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski w celu dostosowania parametrów użyteczności.
- (13) Celem niniejszego rozporządzenia jest stworzenie zachęt dla przemysłu motoryzacyjnego do inwestowania w nowe technologie. Niniejsze rozporządzenie aktywnie wspiera innowacje ekologiczne i uwzględnia rozwój technologii w przyszłości. Należy szczególnie promować rozwój innowacyjnych technologii napędowych, gdyż są one źródłem znacznie mniejszych emisji niż tradycyjne samochody osobowe. W ten sposób promuje się długotrwałą konkurencyjność przemysłu europejskiego oraz powstaje więcej wysokiej jakości miejsc pracy. Komisja powinna rozważyć możliwość włączenia środków w zakresie innowacji ekologicznych w ramy przeglądu procedur badawczych, zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 715/2007, biorąc pod uwagę konsekwencje techniczne i gospodarcze takiego włączenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 202 z 10.8.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 40 z 13.2.1999, s. 49.

⁽³⁾ Dz.U. L 100 z 20.4.2000, s. 55.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 100 z 20.4.2000, s. 57.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s. 1.

- (14) Mając na uwadze bardzo wysokie koszty badań i rozwoju oraz jednostkowych kosztów produkcji technologii wcześniejszej generacji pojazdów niskoemisyjnych, które mają być wprowadzone na rynek po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, ma ono na celu przyspieszenie i ułatwienie tymczasowego wprowadzenia na rynek Wspólnoty pojazdów ultraniskoemisyjnych na początkowym etapie ich wprowadzania do obrotu.
- (15) Stosowanie niektórych alternatywnych paliw może zapewnić znaczącą redukcję emisji CO₂ na wszystkich etapach łańcucha paliwowego. Niniejsze rozporządzenie zawiera zatem szczególne przepisy służące promowaniu dalszego rozpowszechniania na rynku Wspólnoty niektórych pojazdów napędzanych paliwami alternatywnymi.
- (16) Dla zapewnienia zgodności z podejściem przyjętym w ramach strategii Komisji dotyczącej CO₂ i samochodów, w szczególności w odniesieniu do dobrowolnych zobowiązań podejmowanych przez stowarzyszenia producentów, poziom docelowy powinien mieć zastosowanie w stosunku do nowych samochodów osobowych rejestrowanych po raz pierwszy we Wspólnocie i które — z wyjątkiem krótkiego okresu czasu, w celu uniknięcia nadużyć — nie były uprzednio zarejestrowane poza terytorium Wspólnoty.
- (17) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów⁽¹⁾ ustanawia zharmonizowane ramy zawierające przepisy administracyjne i ogólne wymagania techniczne dotyczące homologacji wszystkich nowych pojazdów objętych jej zakresem stosowania. Organem odpowiedzialnym za zgodność z niniejszym rozporządzeniem powinien być ten sam organ, który odpowiada za wszelkie kwestie związane z procesem homologacji zgodnie z tą dyrektywą oraz za zapewnienie zgodności produkcji.
- (18) Do celów homologacji typu, w odniesieniu do pojazdów specjalnych określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE stosuje się szczególne wymagania i powinny one zatem zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Pojazdy zaklasyfikowane do kategorii M₁ przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, które są zbudowane specjalnie do celów handlowych, aby umożliwić umieszczenie w pojeździe wózka inwalidzkiego, i które mieszczą się w definicji pojazdu specjalnego w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE, również powinny zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia zgodnie ze wspólnotową polityką pomocy osobom niepełnosprawnym.
- (19) Producenci powinni mieć swobodę decyzji w zakresie sposobów osiągnięcia poziomów docelowych ustalonych w niniejszym rozporządzeniu oraz powinny się im zezwolić na obliczanie średniego poziomu emisji w odniesieniu do ich nowego parku samochodowego zamiast przestrzegać docelowych poziomów emisji CO₂ dla każdego samochodu z osobna. Powinno się zatem wymagać od producentów zapewnienia, aby średni indywidualny poziom emisji dla wszystkich nowych samochodów zarejestrowanych we Wspólnocie, za które są oni odpowiedzialni, nie przekraczał średnich docelowych poziomów emisji dla tych samochodów. Aby ułatwić przechodzenie do nowego systemu, wprowadzanie wspomnianego wymogu powinno zostać rozłożone na lata 2012–2015.
- (20) Zastosowanie tej samej metody ustalania docelowych poziomów redukcji emisji w odniesieniu do dużych producentów oraz w odniesieniu do drobnych producentów uważanych za niezależnych na podstawie kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu nie jest właściwe. Dla drobnych producentów powinno się ustalić alternatywne docelowe poziomy redukcji emisji odpowiadające technologicznemu potencjałowi pojazdów danego producenta w celu zmniejszenia ich indywidualnych emisji CO₂ i spójne z charakterem danych segmentów rynku. Odstępstwo to powinno zostać objęte przeglądem docelowych indywidualnych poziomów emisji w załączniku I, który ma zostać zakończony najpóźniej do początku 2013 r.
- (21) Producentom niszowym powinno się zezwolić na korzystanie z alternatywnego poziomu docelowego, który jest o 25 % niższy od ich średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ w 2007 r. W przypadku gdy brak jest informacji na temat średniego indywidualnego poziomu emisji producenta za rok 2007, należy określić równorzędny poziom docelowy. Niniejsze odstępstwo powinno zostać objęte przeglądem docelowych indywidualnych poziomów emisji w załączniku I, który ma zostać zakończony najpóźniej do początku 2013 r.
- (22) Określając średnie indywidualne poziomy emisji CO₂ dla wszystkich nowych samochodów rejestrowanych we Wspólnocie, za które odpowiedzialni są producenci, należy wziąć pod uwagę wszystkie samochody, bez względu na ich masę lub inne parametry. Chociaż rozporządzenie (WE) nr 715/2007 nie obejmuje samochodów osobowych o masie odniesienia przekraczającej 2 610 kg i na które nie została rozszerzona homologacja typu zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007, emisje tych samochodów należy mierzyć zgodnie z taką samą procedurą prowadzenia pomiarów, jak procedura określona dla samochodów osobowych w rozporządzeniu (WE) nr 692/2008⁽²⁾. Uzyskane wartości emisji CO₂ powinny zostać wprowadzone do certyfikatu zgodności pojazdu, tak aby można je było włączyć do systemu monitorowania.
- (23) Dla zapewnienia elastyczności w celu osiągnięcia swoich poziomów docelowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem producenci mogą tworzyć grupy w oparciu o otwarte, przejrzyste i niedyskryminujące zasady. Umowa powołująca grupę nie powinna być zawierana na okres dłuższy niż pięć lat, jednak z możliwością jej przedłużenia. W przypadku utworzenia grupy, producentów powinno się uznawać za osiągających poziomy docelowy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem pod warunkiem, że średni poziom emisji grupy jako całości nie przekracza docelowego poziomu emisji dla grupy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 z dnia 18 lipca 2008 r. wykonujące i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 199, 28.7.2008, s. 1).

- (24) Niezbędny jest rozbudowany mechanizm zgodności, aby zapewnić osiągnięcie poziomów docelowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (25) Pomiaru indywidualnego poziomu emisji CO₂ z nowych samochodów osobowych dokonuje się we Wspólnocie na podstawie zharmonizowanych zasad, zgodnie z metodologią określoną w rozporządzeniu (WE) nr 715/2007. W celu ograniczenia obciążeń administracyjnych wynikających z niniejszego rozporządzenia zgodność powinna być oceniana w odniesieniu do danych dotyczących nowych samochodów zarejestrowanych we Wspólnocie, zebranych przez państwa członkowskie i przekazanych Komisji. Dla zapewnienia spójności danych wykorzystywanych do celu oceny zgodności zasady gromadzenia tych danych i ich przekazywania powinny być w jak największym zakresie zharmonizowane.
- (26) Dyrektywa 2007/46/WE stanowi, że do każdego nowego samochodu osobowego producenci mają wydawać certyfikat zgodności oraz że państwa członkowskie mają zezwolić na rejestrację i dopuszczenie do ruchu nowego samochodu osobowego tylko, jeśli taki samochód posiada ważny certyfikat zgodności. Dane zgromadzone przez państwa członkowskie powinny być spójne z certyfikatem zgodności wystawionym przez producenta dla samochodu osobowego i opierać się jedynie na tym źródle odniesienia. Jeżeli z uzasadnionych powodów państwa członkowskie nie korzystają z certyfikatu zgodności w celu zakończenia procesu rejestracji i dopuszczenia do ruchu nowego samochodu osobowego, powinny one ustanowić odpowiednie środki zapewniające przeprowadzenie procesu monitorowania z odpowiednią dokładnością. Powinna istnieć wspólnotowa standardowa baza danych zawierająca dane certyfikatów zgodności. Baza ta powinna służyć jako jedyne źródło odniesienia umożliwiające państwom członkowskim łatwiejsze zachowanie danych rejestracyjnych podczas nowych rejestracji pojazdów.
- (27) Przestrzeganie przez producentów poziomów docelowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinno być oceniane na poziomie wspólnotowym. Producenci, których średnie indywidualne poziomy emisji CO₂ przekraczają poziomy dopuszczalny na mocy niniejszego rozporządzenia, powinni uiścić opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji za każdy rok kalendarzowy, począwszy od 2012 r. Wysokość opłaty powinna być dostosowywana w zależności od stopnia, w jakim producent nie przestrzega poziomu docelowego. Z czasem opłata powinna rosnąć. Opłata powinna odzwierciedlać koszty technologii tak, aby stanowiła wystarczającą zachętę do podejmowania środków mających na celu zmniejszenie indywidualnych poziomów emisji CO₂ z samochodów osobowych. Wpływy z opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji powinny być traktowane jako dochód budżetu ogólnego Unii Europejskiej.
- (28) Wszelkie środki krajowe, które państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić zgodnie z art. 176 Traktatu, nie powinny, z uwzględnieniem celów i procedur ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, nakładać dodatkowych lub surowszych sankcji na producentów, którzy nie osiągają poziomów docelowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (29) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla pełnego stosowania wspólnotowych zasad konkurencji.
- (30) Komisja powinna rozważyć nowe warunki osiągnięcia długoterminowego poziomu docelowego, w szczególności nachylenie krzywej, parametr użyteczności oraz schemat przekroczenia poziomu emisji.
- (31) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (32) W szczególności Komisji powinna zostać upoważniona do zmiany wymogów dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w świetle doświadczenia w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia, do ustalania metod pobierania opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji, do przyjmowania szczegółowych przepisów dotyczących odstępstwa dla niektórych producentów oraz do dostosowywania załącznika I w celu uwzględnienia ewolucji masy nowych samochodów osobowych zarejestrowanych we Wspólnocie oraz odzwierciedlenia wszelkich zmian w regulacyjnej procedurze kontrolnej pomiaru indywidualnych poziomów emisji CO₂. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez uzupełnienie jej nowymi elementami innymi niż istotne, należy je przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (33) Należy uchylić decyzję nr 1753/2000/WE w celu uproszczenia przepisów i dla zapewnienia przejrzystości prawa.
- (34) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie wymogów dotyczących emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i osiągnięcia ogólnych celów Unii w zakresie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary i skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i cele

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wymogi dotyczące emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych, służące zapewnieniu właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i osiągnięciu

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

ogólnego celu Wspólnoty Europejskiej, polegającego na osiągnięciu średniego poziomu emisji CO₂ w wysokości 120 g/km dla nowego parku samochodowego. Niniejsze rozporządzenie ustala średni poziom emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych w wysokości 130 g CO₂/km poprzez udoskonalenie technologii napędów pojazdów; poziom ten mierzony jest zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 i środkami wykonawczymi do niego oraz technologiami innowacyjnymi.

Zgodnie z art. 13 ust. 5 niniejsze rozporządzenie ustala, począwszy od 2020 r., średni poziom emisji dla nowego parku samochodowego w wysokości 95 g CO₂/km.

W ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty niniejsze rozporządzenie zostanie uzupełnione dodatkowymi środkami odpowiadającymi redukcji emisji o 10 g CO₂/km.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do pojazdów silnikowych kategorii M₁, określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE („samochody osobowe”), które rejestruje się we Wspólnocie po raz pierwszy i których nie rejestrowano wcześniej poza terytorium Wspólnoty („nowe samochody osobowe”).

2. Nie uwzględnia się wcześniejszej rejestracji poza terytorium Wspólnoty, której dokonano w okresie krótszym niż trzy miesiące przed rejestracją we Wspólnocie.

3. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do pojazdów specjalnego przeznaczenia określonych w pkt 5 części A załącznika II do dyrektywy 2007/46/WE.

Artykuł 3

Definicje

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „średni indywidualny poziom emisji CO₂” oznacza, w odniesieniu do producenta, średnią indywidualnych poziomów emisji CO₂ wszystkich nowych samochodów osobowych, których jest on producentem;
- b) „certyfikat zgodności” oznacza certyfikat, o którym mowa w art. 18 dyrektywy 2007/46/WE;
- c) „producent” oznacza osobę lub podmiot, które są odpowiedzialne wobec organu udzielającego homologacji za wszystkie aspekty procesu homologacji typu WE zgodnie z dyrektywą 2007/46/WE oraz za zapewnienie zgodności produkcji;
- d) „masa” oznacza masę gotowego do jazdy samochodu razem z nadwoziem, podaną w certyfikacie zgodności i określoną w części 2.6 załącznika I do dyrektywy 2007/46/WE;
- e) „powierzchnia postojowa” oznacza iloczyn rozstawu kół i rozstawu osi samochodu podany w certyfikacie zgodności i określony w części 2.1 i 2.3 załącznika I do dyrektywy 2007/46/WE;

f) „indywidualny poziom emisji CO₂” oznacza poziom emisji CO₂ samochodu osobowego mierzony zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 i określony w certyfikacie zgodności jako wielkość emisji CO₂ (wartość uśredniona). W przypadku samochodów osobowych, które nie mają homologacji typu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007, „indywidualny poziom emisji CO₂” oznacza poziom emisji CO₂ mierzony zgodnie z taką samą procedurą pomiaru, jak ta określona w odniesieniu do samochodów osobowych w rozporządzeniu (WE) 692/2008, lub zgodnie z procedurami przyjętymi przez Komisję dla ustalenia poziomu emisji CO₂ dla takich samochodów osobowych;

g) „docelowy indywidualny poziom emisji” oznacza, w odniesieniu do producenta, średnią indywidualnych poziomów emisji CO₂ dozwoloną zgodnie z załącznikiem I w odniesieniu do każdego nowego samochodu osobowego, którego jest on producentem, lub — w przypadku gdy producentowi przyznano odstępstwo na mocy art. 11 — docelowe indywidualne poziomy emisji określone zgodnie z tym odstępstwem.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „grupa producentów powiązanych” oznacza producenta i powiązane z nim przedsiębiorstwa. W odniesieniu do producenta „przedsiębiorstwa powiązane” oznaczają:

- a) przedsiębiorstwa, w których producent ma, bezpośrednio lub pośrednio:
 - więcej niż połowę praw głosu,
 - prawo mianowania więcej niż połowy członków rady nadzorczej, zarządu lub organów prawnie reprezentujących przedsiębiorstwo, lub
 - prawo zarządzania przedsiębiorstwem;
- b) przedsiębiorstwa, które bezpośrednio lub pośrednio mają, w stosunku do producenta, prawa wymienione w lit. a);
- c) przedsiębiorstwa, w których przedsiębiorstwo, o którym mowa w lit. b), ma, bezpośrednio lub pośrednio, prawa wymienione w lit. a);
- d) przedsiębiorstwa, w których producent wraz z jednym lub większą liczbą przedsiębiorstw, o których mowa w lit. a), b) lub c), lub w których dwa lub większa liczba tych ostatnich przedsiębiorstw mają wspólnie prawa wymienione w lit. a);
- e) przedsiębiorstwa, w których prawa wymienione w lit. a) wspólnie należą do producenta lub do jednego lub większej liczby powiązanych z nim przedsiębiorstw, o których mowa w lit. a)–d) oraz do jednej lub kilku osób trzecich.

Artykuł 4

Docelowe indywidualne poziomy emisji

W roku kalendarzowym rozpoczynającym się dnia 1 stycznia 2012 r. i w każdym kolejnym roku kalendarzowym każdy producent samochodów osobowych zapewnia, aby jego średni indywidualny poziom emisji CO₂ nie przekraczał docelowych in-

dywidualnych poziomów emisji określonych zgodnie z załącznikiem I lub, w przypadku gdy producentowi przyznano odstępstwo na mocy art. 11, zgodnie z takim odstępstwem.

Do celów określenia średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ dla każdego producenta uwzględnia się następujące udziały procentowe nowych samochodów osobowych każdego producenta w odnośnym roku:

- 65 % w 2012 r.,
- 75 % w 2013 r.,
- 80 % w 2014 r.,
- 100 % począwszy od 2015 r.

Artykuł 5

Superjednostki

Przy obliczaniu średnich indywidualnych poziomów emisji CO₂ każdy nowy samochód osobowy o indywidualnym poziomie emisji CO₂ poniżej 50g CO₂/km liczy się jako:

- 3,5 samochodu w 2012 r.,
- 3,5 samochodu w 2013 r.,
- 2,5 samochodu w 2014 r.,
- 1,5 samochodu w 2015 r.,
- 1 samochód od 2016 r.

Artykuł 6

Docelowe indywidualne poziomy emisji dla pojazdów zasilanych paliwem alternatywnym

Do celów określenia, czy producent przestrzega swoich docelowych indywidualnych poziomów emisji, o których mowa w art. 4, indywidualne poziomy emisji CO₂ każdego pojazdu mogącego wykorzystywać do jazdy mieszkankę benzyny z 85 % etanolem („E85”) spełniającą wymogi odpowiednich przepisów wspólnotowych lub europejskie normy techniczne, zostają zmniejszone o 5 % do dnia 31 grudnia 2015 r. z uwagi na większe możliwości technologiczne i w zakresie redukcji emisji w przypadku stosowania biopaliw. Redukcję tę stosuje się jedynie w przypadku, gdy w przynajmniej 30 % stacji paliw w państwie członkowskim, w którym pojazd został zarejestrowany, dostępny jest ten rodzaj paliwa alternatywnego spełniającego kryteria zrównoważonego rozwoju dla biopaliw, określone w odpowiednich przepisach wspólnotowych.

Artykuł 7

Grupy producentów

1. Producenci inni niż producenci, którym przyznano odstępstwo na mocy art. 11, mogą utworzyć grupę w celu spełnienia swoich obowiązków na mocy art. 4.

2. Umowa powołująca grupę może dotyczyć jednego roku kalendarzowego lub kilku lat kalendarzowych, pod warunkiem że całkowity okres obowiązywania umowy nie przekracza pięciu lat kalendarzowych, i musi być ona zawarta najpóźniej dnia 31 grudnia pierwszego roku kalendarzowego, w odniesieniu do którego ma nastąpić połączenie poziomów emisji. Producenci tworzący grupę przekazują Komisji następujące informacje:

- a) producenci, którzy wejdą w skład grupy;
- b) producent wyznaczony jako zarządzający grupą, który będzie pełnił funkcję punktu kontaktowego grupy i będzie odpowiadał za uiszczanie wszelkich opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji nakładanych na grupę zgodnie z art. 9; oraz
- c) dowody, że zarządzający grupą będzie w stanie wypełniać obowiązki z lit. b).

3. W przypadku gdy proponowany zarządzający grupą nie spełnia wymogu uiszczania wszelkich opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji nakładanych na grupę zgodnie z art. 9, Komisja powiadamia o tym producentów.

4. Producenci wchodzący w skład grupy wspólnie informują Komisję o wszelkich zmianach dotyczących zarządzającego grupą lub o jego sytuacji finansowej, w zakresie, w jakim może to mieć wpływ na jego zdolność spełniania wymogu uiszczania wszelkich opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji nakładanych na grupę zgodnie z art. 9, oraz o wszelkich zmianach składu grupy lub o rozwiązaniu grupy.

5. Producenci mogą zawierać umowy powołujące grupę pod warunkiem, że porozumienia te są zgodne z art. 81 i 82 Traktatu, a także umożliwiają otwarty, przejrzysty i niedyskryminujący udział w grupie na rozsądnych warunkach handlowych dla każdego producenta ubiegającego się o przyjęcie do grupy. Bez uszczerbku dla ogólnego stosowania wspólnotowych zasad konkurencji w odniesieniu do takich grup, wszyscy członkowie grupy zapewniają w szczególności, aby żadne dane ani informacje nie były wymieniane w ramach ich umowy powołującej grupę, z wyjątkiem następujących informacji:

- a) średni indywidualny poziom emisji CO₂;
- b) docelowy poziom indywidualnych emisji;
- c) ogólna liczba zarejestrowanych pojazdów.

6. Ustępu 5 nie stosuje się w przypadku, gdy wszyscy producenci tworzący grupę stanowią część tej samej grupy producentów powiązanych.

7. Z wyjątkiem przypadku, gdy zgodnie z ust. 3 przekazano powiadomienie, producentów należących do grupy, w odniesieniu do której przekazano Komisji informacje, traktuje się — do celów wypełnienia obowiązków, o których mowa w art. 4 — jako jednego producenta. Informacje dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do poszczególnych producentów, jak również wszelkich grup są ewidencjonowane, zgłaszane i dostępne w rejestrze centralnym, o którym mowa w art. 8 ust. 4.

Artykuł 8

Monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do średnich poziomów emisji

1. Dla roku kalendarzowego rozpoczynającego się dnia 1 stycznia 2010 r. i dla każdego kolejnego roku kalendarzowego każde z państw członkowskich gromadzi informacje dotyczące każdego nowego samochodu osobowego zarejestrowanego na jego terytorium, zgodnie z częścią A załącznika II. Informacje te udostępniane są producentom oraz wyznaczonym przez nich w każdym z państw członkowskich importerom lub przedstawicielom. Państwa członkowskie dokładają wszelkich starań w celu zapewnienia, aby jednostki sprawozdawcze funkcjonowały w sposób przejrzysty. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby indywidualny poziom emisji CO₂ z samochodów osobowych, które nie mają homologacji typu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007, był mierzony i odnotowany w certyfikacie zgodności.

2. Do dnia 28 lutego 2011 r. każdego roku, począwszy od roku 2011, każde z państw członkowskich ustala i przekazuje Komisji informacje wymienione w części B załącznika II w odniesieniu do poprzedniego roku kalendarzowego. Dane przekazuje się zgodnie z formatem określonym w części C załącznika II.

3. Na wniosek Komisji państwa członkowskie przekazują również pełen zbiór danych zebranych zgodnie z ust. 1.

4. Komisja prowadzi centralny rejestr danych zgłoszonych przez państwa członkowskie na mocy niniejszego artykułu i do dnia 30 czerwca 2011 r. każdego roku, począwszy od roku 2011, wstępnie oblicza dla każdego producenta:

- średni indywidualny poziom emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym;
- docelowy indywidualny poziom emisji w poprzednim roku kalendarzowym; oraz
- różnicę między jego średnim indywidualnym poziomem emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym a jego docelowym indywidualnym poziomem emisji w tym samym roku.

Komisja powiadamia każdego producenta o wyniku wstępnego obliczenia, którego dokonała dla tego producenta. Powiadomienie zawiera dane dla każdego państwa członkowskiego, dotyczące liczby zarejestrowanych nowych samochodów osobowych i ich indywidualnych poziomów emisji CO₂.

Rejestr jest publicznie dostępny.

5. W ciągu trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia o wyniku wstępnego obliczenia przewidzianego w ust. 4 producenci mogą powiadomić Komisję o wszelkich błędach w danych, wskazując państwo członkowskie, w którym, ich zdaniem, wystąpił błąd.

Komisja uwzględnia wszystkie powiadomienia otrzymane od producentów i do dnia 31 października potwierdza lub zmienia wstępne obliczenia przewidziane w ust. 4.

6. W przypadku gdy na podstawie obliczeń przewidzianych w ust. 5, w odniesieniu do roku kalendarzowego 2010 lub 2011, Komisja uzna, że średni indywidualny poziom emisji CO₂ danego producenta w tym roku przekroczył jego docelowy indywidualny poziom emisji na ten rok, powiadamia o tym tego producenta.

7. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ odpowiedzialny za gromadzenie i przekazywanie danych dotyczących monitorowania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i informują o tym fakcie Komisję nie później niż dnia 8 grudnia 2009. Komisja informuje o tym następnie Parlament Europejski i Radę.

8. Dla każdego roku kalendarzowego, w którym stosuje się art. 6, państwa członkowskie dostarczają Komisji informacje dotyczące udziału stacji paliw oraz kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do E85, o których mowa w tym artykule.

9. Komisja może przyjąć szczegółowe przepisy dotyczące monitorowania i przedstawiania w sprawozdaniach danych na mocy niniejszego artykułu oraz dotyczące stosowania załącznika II zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 14 ust. 2.

Komisja może zmienić załącznik II w świetle doświadczeń w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14 ust. 3.

Artykuł 9

Opłata z tytułu przekroczenia poziomu emisji

1. Począwszy od 2012 r., w odniesieniu do każdego roku kalendarzowego, w którym średni indywidualny poziom emisji CO₂ danego producenta przekroczył jego docelowy indywidualny poziom emisji na ten rok, Komisja nakłada na producenta lub, w przypadku grupy producentów, na zarządzającego grupą opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji.

2. Opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji przewidzianą w ust. 1 oblicza się przy zastosowaniu następującego wzoru:

a) od roku 2012 do 2018:

- w przypadku gdy średni indywidualny poziom emisji CO₂ producenta przekracza jego docelowy indywidualny poziom emisji o więcej niż 3 g CO₂/km:

$$((\text{przekroczenie poziomu emisji} - 3 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 95 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 25 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 15 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ gCO}_2/\text{km} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{liczba nowych samochodów osobowych};$$

- (ii) w przypadku gdy średni indywidualny poziom emisji CO₂ producenta przekracza jego docelowy indywidualny poziom emisji o więcej niż 2 g CO₂/km, ale nie więcej niż 3 g CO₂/km:

$((\text{przekroczenie poziomu emisji} - 2 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 25 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 15 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{liczba nowych samochodów osobowych};$

- (iii) w przypadku gdy średni indywidualny poziom emisji CO₂ producenta przekracza jego docelowy indywidualny poziom emisji o więcej niż 1 g CO₂/km, ale nie więcej niż 2 g CO₂/km:

$((\text{przekroczenie poziomu emisji} - 1 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 15 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{liczba nowych samochodów osobowych};$

- (iv) w przypadku gdy średni indywidualny poziom emisji CO₂ producenta przekracza jego docelowy indywidualny poziom emisji o nie więcej niż 1 g CO₂/km:

$(\text{przekroczenie poziomu emisji} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{liczba nowych samochodów osobowych};$

- b) od 2019 r.:

$(\text{przekroczenie poziomu emisji} \times 95 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{liczba nowych samochodów osobowych}.$

Na użytek niniejszego artykułu „przekroczenie poziomu emisji” określone zgodnie z art. 4 oznacza dodatnią liczbę gramów na kilometr, o którą średni indywidualny poziom emisji producenta — z uwzględnieniem redukcji emisji CO₂ dzięki zatwierdzonym technologiom innowacyjnym — przekroczył jego docelowy indywidualny poziom emisji w roku kalendarzowym, zaokrągloną do najbliższej liczby na trzecim miejscu po przecinku; oraz „liczba nowych samochodów osobowych” oznacza liczbę nowych samochodów osobowych, których jest on producentem i które zarejestrowano w tym roku zgodnie z kryteriami wprowadzania określonymi w art. 4.

3. Komisja ustala metody pobierania opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji przewidzianych w ust. 1.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14 ust. 3.

4. Wpływy z opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji traktuje się jako dochód budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Artykuł 10

Publikacja wyników osiągniętych przez producentów

1. Do dnia 31 października 2011 r. każdego roku, począwszy od 2011 r., Komisja publikuje wykaz zawierający dla każdego producenta:

- a) jego docelowy indywidualny poziom emisji w poprzednim roku kalendarzowym;

- b) jego średni indywidualny poziom emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym;

- c) różnicę między jego średnim indywidualnym poziomem emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym a jego docelowym indywidualnym poziomem emisji w tym samym roku;

- d) średni indywidualny poziom emisji CO₂ dla wszystkich nowych samochodów osobowych we Wspólnocie w poprzednim roku kalendarzowym; oraz

- e) średnią masę dla wszystkich nowych samochodów osobowych we Wspólnocie w poprzednim roku kalendarzowym.

2. Od dnia 31 października 2013 r. w wykazie publikowanym na mocy ust. 1 podaje się również, czy producent spełnił wymogi art. 4 w odniesieniu do poprzedniego roku kalendarzowego.

Artykuł 11

Odstępstwa w odniesieniu do niektórych producentów

1. Wniosek o odstępstwo od docelowych indywidualnych poziomów emisji obliczonych zgodnie z załącznikiem I może złożyć producent, który jest odpowiedzialny za mniej niż 10 000 nowych samochodów osobowych rejestrowanych we Wspólnocie w każdym roku kalendarzowym; oraz:

- a) nie jest częścią grupy producentów powiązanych; lub
- b) jest częścią grupy przedsiębiorstw powiązanych, która jest odpowiedzialna ogółem za mniej niż 10 000 nowych samochodów osobowych zarejestrowanych we Wspólnocie w każdym roku kalendarzowym; lub
- c) jest częścią grupy przedsiębiorstw powiązanych, ale posiada własny zakład produkcyjny i ośrodek projektowy.

2. Odstępstwo, o które wystąpiono zgodnie z ust. 1, może zostać udzielone na okres nie dłuższy niż pięć lat kalendarzowych. Wniosek jest przedkładany Komisji i zawiera:

- a) nazwę producenta i dane osoby odpowiedzialnej za kontakt;
- b) dowody na to, że producent kwalifikuje się do odstępstwa na mocy ust. 1;
- c) szczegółowe informacje na temat produkowanych przez niego samochodów osobowych, w tym dotyczące masy i indywidualnych poziomów emisji CO₂ tych samochodów osobowych; oraz
- d) docelowy indywidualny poziom emisji zgodny z możliwościami redukcji przez producenta, w tym z ekonomicznymi i technologicznymi możliwościami zmniejszenia jego indywidualnego poziomu emisji CO₂ oraz z uwzględnieniem cech charakterystycznych rynku typu produkowanych samochodów.

3. W przypadku gdy Komisja uzna, że producent kwalifikuje się do odstępstwa, o które wystąpiono zgodnie z art. 1, oraz że docelowy indywidualny poziom emisji zaproponowany przez producenta jest zgodny z jego możliwościami redukcji emisji, w tym z ekonomicznymi i technologicznymi możliwościami zmniejszenia jego indywidualnego poziomu emisji CO₂ oraz z uwzględnieniem cech charakterystycznych rynku typu produkowanych samochodów, przyznaje producentowi odstępstwo. Odstępstwo stosuje się od dnia 1 stycznia roku następującego po dacie przyznania odstępstwa.

4. Wniosek o odstępstwo od docelowych indywidualnych poziomów emisji obliczonych zgodnie z załącznikiem I może złożyć producent, który wraz ze wszelkimi innymi powiązanymi z nimi przedsiębiorstwami jest odpowiedzialny za 10 000 do 300 000 nowych samochodów osobowych zarejestrowanych we Wspólnocie w każdym roku kalendarzowym.

Wniosek taki może złożyć producent dla siebie samego lub dla siebie samego wraz ze wszelkimi powiązanymi z nim przedsiębiorstwami. Wniosek jest przedkładany Komisji i zawiera:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w art. 2 lit. a) i c), w tym w stosownych przypadkach informacje o wszelkich powiązanych przedsiębiorstwach;
- b) poziom docelowy, jakim jest 25 % redukcja średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ w roku 2007 lub, w przypadku gdy jeden wniosek składany jest w odniesieniu do pewnej liczby powiązanych przedsiębiorstw — 25 % redukcja średniej wyciągniętej ze średnich indywidualnych poziomów emisji CO₂ tych przedsiębiorstw w roku 2007.

W przypadku gdy informacje dotyczące średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ producenta w 2007 roku nie istnieją, Komisja określa równoważny docelowy poziom zmniejszenia emisji, w oparciu o najlepsze dostępne technologie redukcji emisji CO₂ stosowane w samochodach osobowych o porównywalnej masie oraz uwzględniając cechy charakterystyczne rynku typu produkowanych samochodów. Poziom ten wykorzystywany jest przez wnioskodawcę do celów, o których mowa w lit. b).

Komisja przyznaje odstępstwo producentowi w przypadku, gdy wykazano, że kryteria przyznania odstępstwa, o których mowa w niniejszym ustępie, zostały spełnione.

5. Producent objęty odstępstwem zgodnie z niniejszym artykułem niezwłocznie powiadamia Komisję o wszelkich zmianach mających wpływ lub mogących mieć wpływ na jego kwalifikowanie się do odstępstwa.

6. W przypadku gdy na podstawie powiadomienia zgodnie z art. 5 lub na innej podstawie Komisja uzna, że producent nie kwalifikuje się już do odstępstwa, uchyła odstępstwo ze skutkiem od dnia 1 stycznia następnego roku kalendarzowego i powiadamia o tym producenta.

7. W przypadku gdy producent nie osiąga swojego docelowego indywidualnego poziomu emisji, nakłada na producenta opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji określoną w art. 9.

8. Komisja może przyjąć szczegółowe przepisy dotyczące wprowadzania w życie ust. 1–7, dotyczące między innymi interpretacji kryteriów kwalifikowania się do odstępstwa, treści wniosków oraz dotyczące treści i oceny programów redukcji indywidualnych poziomów emisji CO₂.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14 ust. 3.

9. Wnioski o odstępstwo wraz z niezbędnymi informacjami, powiadomienia przewidziane w ust. 5, uchyleń przewidziane w ust. 6 oraz każde nałożenie na producenta opłaty z tytułu przekroczenia poziomu emisji przewidziane w ust. 7, a także środki przyjęte zgodnie z ust. 8 udostępnia się publicznie, z zastrzeżeniem rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾.

Artykuł 12

Innowacje ekologiczne

1. Na wniosek dostawcy lub producenta uwzględnia się ograniczenie emisji CO₂ uzyskane dzięki zastosowaniu technologii innowacyjnych. Całkowity udział tych technologii w zmniejszeniu docelowego indywidualnego poziomu emisji producenta nie może być wyższy niż 7 g CO₂/km.

2. Do 2010 r. Komisja przyjmuje szczegółowe przepisy dotyczące procedury zatwierdzania takich technologii innowacyjnych, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 14 ust. 2. Przepisy te oparte są na następujących kryteriach w odniesieniu do technologii innowacyjnych:

- a) dostawca lub producent muszą być odpowiedzialni za ograniczenie emisji CO₂ osiągnięte poprzez wykorzystywanie technologii innowacyjnych;
- b) technologie innowacyjne muszą mieć zweryfikowany udział w redukcji emisji CO₂;
- c) technologie innowacyjne nie mogą być objęte standardowym cyklem testów pomiaru CO₂ lub obowiązkowymi przepisami wynikającymi z uzupełniających środków dodatkowych zgodnych z wymogiem redukcji emisji o 10 g CO₂/km, o którym mowa w art. 1, lub są obowiązkowe na mocy przepisów prawa wspólnotowego.

3. Dostawca lub producent, który ubiega się o zatwierdzenie środka jako technologii innowacyjnej, przedstawia Komisji sprawozdanie, w tym sprawozdanie weryfikujące sporządzone przez niezależny zatwierdzony organ. W przypadku gdy możliwa jest interakcja środka z inną już zatwierdzoną technologią innowacyjną, w sprawozdaniu zamieszcza się wzmiankę o tej interakcji, a w sprawozdaniu weryfikującym dokonuje się oceny zakresu, w jakim interakcja zmienia redukcję uzyskaną dzięki każdemu środkowi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

4. Komisja potwierdza redukcję osiągniętą w oparciu o kryteria, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 13

Przegląd i sprawozdawczość

1. W 2010 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów poczynionych w zakresie wprowadzania w życie zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz redukcji poziomu emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych.

2. Do dnia 31 października 2014 r., a następnie co trzy lata, przyjmuje się środki zmieniające załącznik I w celu dostosowania pozycji M₀, o której mowa w tym załączniku, do średniej masy nowych samochodów osobowych w okresie trzech poprzednich lat kalendarzowych.

Środki te stają się skuteczne po raz pierwszy z dniem 1 stycznia 2016 r., a następnie co trzy lata.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14 ust. 3.

3. Od roku 2012 Komisja przeprowadza ocenę wpływu w celu dokonania do roku 2014 przeglądu, przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 715/2007, procedur pomiaru emisji CO₂ ustanowionych na mocy tego rozporządzenia. Komisja przedstawia w szczególności stosowne wnioski mające na celu przystosowanie tych procedur w celu odpowiedniego odzwierciedlenia rzeczywistego zachowania się samochodów pod kątem emisji CO₂ oraz dotyczące włączenia zatwierdzonych technologii innowacyjnych określonych w art. 12 ust. 4, które mogłyby być widoczne w cyklu kontrolnym. Komisja zapewnia, aby procedury te były następnie regularnie poddawane przeglądowi.

Od dnia rozpoczęcia stosowania zmienionej procedury pomiaru emisji CO₂ technologie innowacyjne nie są już zatwierdzane w ramach procedury określonej w art. 12.

4. Do roku 2010 Komisja dokonuje przeglądu dyrektywy 2007/46/WE, tak aby każdy rodzaj/wariant/wersja odpowiadała jednemu zestawowi technologii innowacyjnych.

5. Do dnia 1 stycznia 2013 r. Komisja zakończy przegląd docelowych indywidualnych poziomów emisji w załączniku I oraz odstępstw w art. 11 w celu określenia:

- warunków osiągnięcia w opłacalny sposób, do roku 2020, długoterminowego docelowego poziomu 95 g CO₂/km, oraz
- aspektów wprowadzania w życie tego poziomu docelowego, w tym opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji.

W oparciu o taki przegląd i ocenę wpływu, która obejmuje ogólną ocenę wpływu dla przemysłu samochodowego i zależnych od niego gałęzi przemysłu, Komisja przedstawia w stosownych przypadkach wnioski w sprawie zmiany niniejszego rozporządzenia w sposób, który jest możliwie najbardziej neutralny z punktu widzenia konkurencyjności, oraz społecznie sprawiedliwy i zrównoważony.

6. Do 2014 r. Komisja w następstwie oceny wpływu publikuje sprawozdanie na temat dostępności danych dotyczących powierzchni postojowej jako parametru użyteczności służącego do określania indywidualnych docelowych poziomów emisji oraz, w stosownych przypadkach, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski w sprawie zmiany załącznika I.

7. Przyjmuje się środki umożliwiające niezbędne przystosowanie do wzorów z załącznika I w celu odzwierciedlenia wszelkich zmian w regulacyjnej procedurze kontrolnej pomiaru indywidualnych poziomów emisji CO₂.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14 ust. 3.

Artykuł 14

Procedura komitetowa

1. Komisja wspierana jest przez komitet ustanowiony na mocy art. 9 decyzji nr 280/2004/WE ⁽¹⁾.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Artykuł 15

Uchylenie

Decyzja nr 1753/2000/WE zostaje uchylona ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2010 r.

Art. 4, 9 i 10 tej decyzji stosuje się jednak nadal do czasu przedstawienia przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu sprawozdania w sprawie danych dotyczących monitorowania za rok kalendarzowy 2009.

⁽¹⁾ Decyzja nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotycząca mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 1).

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 kwietnia 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
H.-G. PÖTTERING

W imieniu Rady
Przewodniczący
P. NEČAS

ZAŁĄCZNIK I

DOCELOWE INDYWIDUALNE POZIOMY EMISJI

1. Dla każdego nowego samochodu osobowego indywidualny poziom emisji CO₂, mierzony w gramach na kilogram, ustala się do celów obliczeń w niniejszym załączniku zgodnie z następującym wzorem:

- a) od 2012 do 2015 r.:

$$\text{indywidualny poziom emisji CO}_2 = 130 + a \times (M - M_0)$$

gdzie:

M = masa pojazdu w kilogramach (kg)

M₀ = 1 372,0

A = 0,0457

- b) od 2016 r.:

$$\text{indywidualny poziom emisji CO}_2 = 130 + a \times (M - M_0)$$

gdzie:

M = masa pojazdu w kilogramach (kg)

M₀ = wartość przyjęta zgodnie z art. 13 ust. 2

a = 0,0457

2. Docelowy indywidualny poziom emisji dla producenta w danym roku kalendarzowym oblicza się jako średnią indywidualnych poziomów emisji CO₂ każdego nowego samochodu osobowego zarejestrowanego w tym roku kalendarzowym, którego jest on producentem.
-

ZAŁĄCZNIK II

MONITOROWANIE I SPRAWOZDAWCZOŚĆ W ODNIESIENIU DO EMISJI**CZĘŚĆ A — Gromadzenie danych dotyczących nowych samochodów osobowych oraz określanie informacji związanych z monitorowaniem poziomu CO₂**

1. Dla roku kalendarzowego rozpoczynającego się dnia 1 stycznia 2010 r. i dla każdego następnego roku kalendarzowego państwa członkowskie ewidencjonują następujące szczegółowe informacje w odniesieniu do każdego nowego samochodu osobowego zarejestrowanego na ich terytorium:
 - a) producent;
 - b) jego typ, wariant i wersja;
 - c) jego indywidualny poziom emisji CO₂ (w g/km);
 - d) jego masa (w kg);
 - e) jego rozstaw osi (w mm); oraz
 - f) jego rozstaw kół (w mm).
2. Szczegółowe informacje, o których mowa w pkt 1, pochodzą z certyfikatu zgodności danego samochodu osobowego. W przypadku gdy w certyfikacie zgodności podano zarówno masę minimalną, jak i maksymalną samochodu osobowego, do celów niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie stosują tylko wartość maksymalną. W przypadku samochodów o podwójnym zasilaniu (benzyna/gaz), których świadectwa zgodności podają wartość indywidualnego poziomu emisji dla każdego z tych paliw, państwa członkowskie wykorzystują jedynie zmierzoną wartość dla gazu.
3. Dla roku kalendarzowego rozpoczynającego się dnia 1 stycznia 2010 r. i dla każdego następnego roku kalendarzowego każde z państw członkowskich określa, zgodnie z metodami opisanymi w części B, dla każdego z producentów:
 - a) całkowitą liczbę nowych samochodów osobowych zarejestrowanych na swoim terytorium;
 - b) średni indywidualny poziom emisji CO₂, zgodnie z pkt 2 części B niniejszego załącznika;
 - c) średnią masę, zgodnie z pkt 3 części B niniejszego załącznika;
 - d) dla każdej wersji każdego wariantu każdego typu nowego samochodu osobowego:
 - (i) całkowitą liczbę nowych samochodów osobowych zarejestrowanych na swoim terytorium, zgodnie z pkt 1 części B niniejszego załącznika;
 - (ii) indywidualny poziom emisji CO₂ oraz udział redukcji emisji za pomocą innowacyjnych technologii, zgodnie z art. 12, lub pojazdów napędzanych paliwami alternatywnymi, zgodnie z art. 6;
 - (iii) masę;
 - (iv) powierzchnię postojową samochodu, zgodnie z pkt 5 części B niniejszego załącznika.

CZĘŚĆ B — Metodologia określania informacji dotyczących monitorowania emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych

Informacje dotyczące monitorowania, które państwa członkowskie zobowiązane są określać zgodnie z pkt 3 części A, określa się zgodnie z metodologią przedstawioną w niniejszej części.

- 1) Liczba zarejestrowanych nowych samochodów osobowych (N)

Państwa członkowskie określają liczbę nowych samochodów osobowych zarejestrowanych na ich terytorium w odnośnym roku podlegającym monitorowaniu (N).

2) Średni indywidualny poziom emisji CO₂ w nowych samochodach osobowych (S_{ave})

Średni indywidualny poziom emisji CO₂ wszystkich nowych samochodów osobowych nowo zarejestrowanych na terytorium państwa członkowskiego w roku podlegającym monitorowaniu (S_{ave}) oblicza się poprzez podzielenie sumy indywidualnych poziomów emisji CO₂ każdego nowego samochodu osobowego (S) przez liczbę nowych samochodów osobowych (N).

$$S_{ave} = (1 / N) \times \Sigma S$$

3) Średnia masa nowych samochodów osobowych

Średnią masę wszystkich nowych samochodów osobowych zarejestrowanych na terytorium państwa członkowskiego w roku podlegającym monitorowaniu (M_{ave}) oblicza się poprzez podzielenie sumy masy każdego nowego samochodu osobowego (M) przez liczbę nowych samochodów osobowych (N).

$$M_{ave} = (1 / N) \times \Sigma M$$

4) Rozkład w podziale na wersje nowych samochodów osobowych

Dla każdej wersji każdego wariantu każdego typu nowego samochodu osobowego ewidencjonuje się liczbę nowo zarejestrowanych samochodów osobowych, masę pojazdów, indywidualny poziom emisji CO₂ oraz powierzchnię postojową samochodu.

5) Powierzchnia postojowa

Powierzchnię postojową samochodu oblicza się jako iloczyn rozstawu osi i rozstawu kół samochodu.

CZĘŚĆ C — Format przekazywania danych

Państwa członkowskie przekazują każdego roku dane opisane w pkt 3 części A dla każdego producenta, w następującym formacie:

Dane w formie zagregowanej:

Rok:				
Producent	Łączna liczba zarejestrowanych nowych samochodów osobowych	Średni indywidualny poziom emisji CO ₂ (w g/km)	Średnia masa (w kg)	Średnia powierzchnia postojowa (w m ²)
(Producent 1)	...	...	...	...
(Producent 2)	...	...	...	...
...	...	...	...	...
Wszyscy producenci łącznie	...	...	...	...

Szczegółowe dane na poziomie producenta:

Rok	Producent	Typ samochodu	Wariant	Wersja	Technologia innowacyjna lub zespół technologii innowacyjnych (*), lub pojazdy napędzane paliwem alternatywnym (**)	Marka	Nazwa handlowa	Łączna liczba nowych rejestracji	Indywidualny poziom emisji CO ₂ (w g/km)	Masa (w kg)	Powierzchnia postojowa (w m ²)	Redukcja emisji za pomocą technologii innowacyjnych (*) lub potencjał wykorzystania paliw alternatywnych (**)
Rok 1	(Nazwa producenta 1)	(Nazwa typu 1)	(Nazwa wariantu 1)	(Nazwa wersji 1)		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)	(Nazwa typu 1)	(Nazwa wariantu 1)	(Nazwa wersji 2)		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)	(Nazwa typu 1)	(Nazwa wariantu 2)	(Nazwa wersji 1)		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)	(Nazwa typu 1)	(Nazwa wariantu 2)	(Nazwa wersji 2)		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)	(Nazwa typu 2)	(Nazwa wariantu 1)	(Nazwa wersji 1)		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)	(Nazwa typu 2)	(Nazwa wariantu 1)	(Nazwa wersji 2)		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)	(Nazwa typu 2)	(Nazwa wariantu 2)	(Nazwa wersji 1)		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)	(Nazwa typu 2)	(Nazwa wariantu 2)	(Nazwa wersji 2)		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)			...		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)		...	...		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)			...		...	...	...	...	...	...	...
Rok 1	(Nazwa producenta 1)	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...

(*) Zgodnie z art. 12.

(**) Zgodnie z art. 6.

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/28/WE

z dnia 23 kwietnia 2009 r.

w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1 oraz art. 95 w związku z art. 17, 18 i 19 niniejszej dyrektywy,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kontrola zużycia energii w Europie oraz zwiększone stosowanie energii ze źródeł odnawialnych wraz z oszczędnością energii i zwiększoną efektywnością energetyczną stanowią istotne elementy pakietu środków koniecznych do redukcji emisji gazów cieplarnianych i spełnienia postanowień Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, a także do wywiązania się z innych wspólnotowych i międzynarodowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, wykraczających poza rok 2012. Elementy te mają również duże znaczenie dla zwiększenia bezpieczeństwa dostaw energii, wspierania rozwoju technologicznego i innowacji, a także dla tworzenia możliwości zatrudnienia i możliwości rozwoju regionalnego, zwłaszcza na obszarach wiejskich i odizolowanych.
- (2) W szczególności zwiększające się udoskonalenia technologiczne, zachęty do korzystania z transportu publicznego i jego rozwoju, stosowanie technologii energooszczędnych oraz stosowanie energii ze źródeł odnawialnych w transporcie należą do jednych z najskuteczniejszych narzędzi, dzięki którym Wspólnota może zmniejszyć swoje uzależnienie

od importu ropy w sektorze transportu, w którym problem bezpieczeństwa dostaw energii jest najdotkliwszy i ma wpływ na rynek paliw w tym sektorze.

- (3) Szanse osiągnięcia wzrostu gospodarczego dzięki innowacjom i zrównoważonej konkurencyjnej polityce energetycznej zostały uznane. Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych zależy często od lokalnych lub regionalnych małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Ważne są możliwości rozwoju i zatrudnienia, jakie stwarzają w państwach członkowskich regionalne i lokalne inwestycje w dziedzinie wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych. W związku z tym Komisja i państwa członkowskie powinny wspierać krajowe i regionalne środki na rzecz rozwoju w tych dziedzinach, promować wymianę najlepszych wzorców w zakresie wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych pomiędzy lokalnymi i regionalnymi inicjatywami rozwojowymi, a także propagować korzystanie z finansowania strukturalnego w tym obszarze.
- (4) Przy podejmowaniu decyzji o sprzyjaniu rozwojowi rynku odnawialnych źródeł energii należy wziąć pod uwagę jego pozytywny wpływ na szanse rozwoju regionalnego i lokalnego, na poszerzenie perspektyw wywozu, spójność społeczną i możliwości zatrudnienia, szczególnie w przypadku MŚP, jak również niezależnych producentów energii.
- (5) Aby obniżyć emisje gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmniejszyć jej zależność od importu energii, powinno się ściśle powiązać rozwój energii ze źródeł odnawialnych ze wzrostem wydajności energetycznej.
- (6) Odpowiednim jest wspieranie fazy demonstracji i komercjalizacji zdecentralizowanych technologii w zakresie energii odnawialnej. Dążenie do zdecentralizowanego wytwarzania energii niesie ze sobą wiele korzyści, w tym wykorzystanie lokalnych źródeł energii, większe bezpieczeństwo dostaw energii w skali lokalnej, krótsze odległości transportu oraz mniejsze straty przesyłowe. Taka decentralizacja wspiera również rozwój i spójność społeczności poprzez zapewnienie źródeł dochodu oraz tworzenie miejsc pracy na szczeblu lokalnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 31.3.2009, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. C 325 z 19.12.2008, s. 12.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r.

- (7) Dyrektywa 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych ⁽¹⁾ oraz dyrektywa 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych ⁽²⁾ zawierają definicje różnych rodzajów energii ze źródeł odnawialnych. Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej ⁽³⁾ zawiera definicje dotyczące ogólnie sektora energii elektrycznej. W interesie pewności prawa i jasności właściwe jest zastosowanie tych samych lub podobnych definicji w niniejszej dyrektywie.
- (8) W komunikacie Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. pod tytułem „Mapa drogowa na rzecz energii odnawialnej — Energie odnawialne w XXI wieku: budowanie bardziej zrównoważonej przyszłości” wykazano, że cel przewidujący 20 % udział energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym zużyciu energii i 10 % udział energii ze źródeł odnawialnych w transporcie są celami odpowiednimi i osiągalnymi oraz że ramy zawierające cele obowiązkowe powinny zapewnić przedsiębiorstwom długotrwałą pewność potrzebną do dokonywania trwałych inwestycji w sektorze energii odnawialnej, dzięki którym można zmniejszyć zależność od importowanych paliw kopalnych oraz zwiększyć wykorzystanie nowych technologii energetycznych. Powyższe cele istnieją w kontekście 20 % poprawy wydajności energetycznej do roku 2020 określonej w komunikacie Komisji z dnia 19 października 2006 r. zatytułowanym „Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału”, popartym przez Radę Europejską w marcu 2007 r. oraz przez Parlament Europejski w jego rezolucji z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie tego planu działania.
- (9) Na posiedzeniu Rady Europejskiej w marcu 2007 r. potwierdzono zobowiązanie Wspólnoty do rozwoju energii ze źródeł odnawialnych na terytorium Wspólnoty po roku 2010. Rada poparła obowiązkowy cel przewidujący 20 % udział energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym zużyciu energii we Wspólnocie do 2020 r. i obowiązkowy minimalny cel przewidujący 10 % udział biopaliw w ogólnym zużyciu benzyny i oleju napędowego w transporcie, który wszystkie państwa członkowskie są zobowiązane osiągnąć do 2020 r. i który należy zrealizować w sposób efektywny pod względem kosztów. Stwierdzono, że wiążący charakter celu dla biopaliw jest właściwy pod warunkiem, że produkcja będzie trwała, biopaliwa drugiej generacji staną się dostępne na rynku i że dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych ⁽⁴⁾ zostanie zmieniona, aby umożliwić właściwe poziomy mieszania. Rada Europejska w marcu 2008 r. powtórzyła, że bardzo ważne jest wypracowanie i spełnianie skutecznych kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i zapewnienie dostępności w handlu biopaliw drugiej generacji. Rada Europejska w czerwcu 2008 r. ponownie odniosła się do kwestii kryteriów zrównoważonego rozwoju i opracowania biopaliw drugiej generacji oraz podkreśliła potrzebę oceny ewentualnego oddziaływania produkcji biopaliw na rolnicze produkty żywnościowe i w miarę konieczności podjęcia działań w celu skorygowania niedociągnięć. Stwierdziła też, że należy w dalszym ciągu oceniać środowiskowe i społeczne konsekwencje produkcji i stosowania biopaliw.
- (10) W swojej rezolucji z dnia 25 września 2007 r. w sprawie mapy drogowej na rzecz energii odnawialnej w Europie ⁽⁵⁾ Parlament Europejski wezwał Komisję do przedstawienia do końca 2007 r. wniosku w sprawie ram prawnych w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, podkreślając znaczenie określenia docelowych udziałów energii ze źródeł odnawialnych na poziomie Wspólnoty oraz na poziomie państw członkowskich.
- (11) Konieczne jest określenie przejrzystych i jednoznacznych zasad obliczania udziału energii ze źródeł odnawialnych i definiowania takich źródeł. W tym kontekście należy uwzględnić energię oceaniczną w oceanach i innych częściach wód w postaci fal, prądów morskich, pływów, oceanicznych gradientów energii ciepła lub gradientów zasolenia.
- (12) Wykorzystanie surowców rolnych, takich jak nawóz pochodzenia zwierzęcego czy mokry obornik oraz innych odpadów zwierzęcych i organicznych do wytwarzania biogazu dzięki wysokiemu potencjałowi oszczędności w emisji gazów cieplarnianych daje znaczne korzyści dla środowiska zarówno przy wytwarzaniu energii ciepła i elektrycznej, jak i stosowaniu jako biopaliwa. Instalacje na biogaz dzięki zdecentralizowanemu charakterowi i regionalnej strukturze inwestycyjnej mogą wnieść znaczący wkład w zrównoważony rozwój obszarów wiejskich i stwarzać nowe perspektywy zarobku dla rolników.
- (13) W świetle stanowiska zajętego przez Parlament Europejski, Radę i Komisję właściwe jest wyznaczenie obowiązkowych celów krajowych, zgodnie z którymi we Wspólnocie w 2020 r. ze źródeł odnawialnych pochodzić będzie 20 % energii i 10 % w sektorze transportu.
- (14) Głównym celem wyznaczenia obowiązkowych krajowych celów jest zagwarantowanie pewności dla inwestorów i zachęcanie do ciągłego rozwijania technologii, które wytwarzają energię ze wszystkich rodzajów źródeł odnawialnych. Nie jest zatem właściwe odkładanie decyzji o tym, czy dany cel jest obowiązkowy, do momentu zaistnienia przyszłego wydarzenia.

(1) Dz.U. L 283 z 27.10.2001, s. 33.

(2) Dz.U. L 123 z 17.5.2003, s. 42.

(3) Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 37.

(4) Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58.

(5) Dz.U. C 219 E z 28.8.2008, s. 82.

- (15) Punkty wyjściowe, potencjał poszczególnych państw członkowskich w zakresie energii odnawialnych i ich koszty energetyczne są różne. Dlatego konieczne jest przełożenie całkowitego celu wspólnotowego na poziomie 20 % na indywidualne cele dla poszczególnych państw członkowskich, z należytym uwzględnieniem sprawiedliwego i odpowiedniego rozdziału zobowiązań, dostosowanego do zróżnicowanych punktów wyjściowych i potencjałów państw członkowskich, w tym obecnego poziomu wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych i struktury koszyka energetycznego. Należy dokonać tego przez rozdzielenie wymaganego całkowitego zwiększenia wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych pomiędzy państwa członkowskie w oparciu o równe zwiększenie udziału każdego państwa członkowskiego, warte PKB i po dostosowaniu w celu odzwierciedlenia ich punktów wyjściowych i przy obliczaniu w odniesieniu do końcowego zużycia energii brutto, biorąc pod uwagę dotychczasowy wysiłek państw członkowskich w zakresie wykorzystania energii ze źródeł energii.
- (16) W odniesieniu do 10 % celu dla energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu właściwe jest natomiast ustalenie takiego samego udziału dla wszystkich państw członkowskich w celu zapewnienia spójności specyfikacji paliw transportowych i ich dostępności. Ponieważ handel paliwami transportowymi nie przysparza trudności, państwa członkowskie nieposiadające w wystarczającym zakresie odpowiednich zasobów będą mogły łatwo uzyskać biopaliwa w inny sposób. Mimo iż osiągnięcie przez Wspólnotę celu w zakresie wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w transporcie wyłącznie w oparciu o produkcję wewnątrzwspólnotową byłoby technicznie możliwe, prawdopodobne i pożądane jest, aby cel ten został de facto osiągnięty przez połączenie produkcji wewnątrzwspólnotowej i przywozów. W tym celu Komisja powinna monitorować zaopatrzenie wspólnotowego rynku biopaliw i w razie konieczności proponować odpowiednie środki celem zapewnienia równowagi między produkcją wewnątrzwspólnotową i przywozami, między innymi przy uwzględnieniu przebiegu wielostronnych i dwustronnych negocjacji handlowych, aspektów środowiskowych, społecznych i ekonomicznych, a także względów bezpieczeństwa dostaw energii.
- (17) Poprawa efektywności energetycznej jest głównym celem Wspólnoty, a zmierza ona do osiągnięcia poprawy efektywności energetycznej o 20 % do roku 2020. Cel ten, wraz z obowiązującym prawodawstwem obejmującym dyrektywę 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽¹⁾, dyrektywę 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiającą ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię ⁽²⁾ i dyrektywę 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych ⁽³⁾, ma do odegrania kluczową rolę w zagwarantowaniu, że cele klimatyczne i energetyczne będą osiągane najmniejszym kosztem, oraz może dać nowe możliwości gospodarce Unii Europejskiej. Strategie polityczne w zakresie efektywności energetycznej oraz oszczędności energii należą do najsukcesyjniejszych metod zwiększenia przez państwa członkowskie procentowego udziału energii ze źródeł odnawialnych, a zatem państwa członkowskie będą łatwiej osiągać krajowe cele ogólne oraz dla sektora transportu, dotyczące udziału energii ze źródeł odnawialnych, które zostały określone w niniejszej dyrektywie.
- (18) Na państwach członkowskich spoczywać będzie obowiązek znaczącej poprawy efektywności energetycznej we wszystkich sektorach w celu łatwiejszego osiągnięcia celów państw członkowskich dotyczących energii ze źródeł odnawialnych, wyrażonych w postaci wartości procentowej końcowego zużycia energii brutto. Efektywność energetyczna w sektorze transportu jest niezbędna, gdyż obowiązkowy cel dotyczący procentowego udziału energii ze źródeł odnawialnych będzie prawdopodobnie coraz trudniej osiągnąć w sposób zrównoważony, jeśli całkowity popyt na energię w transporcie wciąż będzie rosł. Obowiązkowy cel 10 % dla transportu, który mają osiągnąć wszystkie państwa członkowskie, należy zatem zdefiniować jako tę część końcowego zużycia energii w sektorze transportu, która ma pochodzić ze źródeł odnawialnych jako całości, a nie tylko z biopaliw.
- (19) Aby obowiązkowe krajowe cele ogólne zostały osiągnięte, państwa członkowskie powinny pracować w kierunku orientacyjnego kursu, nakreślającego drogę do osiągnięcia obowiązkowych ostatecznych celów. Powinny stworzyć krajowy plan działania w zakresie energii odnawialnej zawierający informacje o celach sektorowych, mając na uwadze fakt, że istnieją różne zastosowania dla biomasy i dlatego kluczowe znaczenie ma zmobilizowanie nowych zasobów biomasy. Ponadto państwa członkowskie powinny ustalić środki służące osiągnięciu tych celów. Każde państwo członkowskie, szacując oczekiwane końcowe zużycie energii brutto w swoim krajowym planie działania w zakresie energii odnawialnych, powinno ocenić, w jakim stopniu środki służące efektywności energetycznej i oszczędności energii mogą przyczynić się do osiągnięcia krajowych celów. Państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę optymalne połączenie technologii z zakresu efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych.
- (20) Aby umożliwić osiągnięcie korzyści z postępu technologicznego i ekonomii skali, orientacyjny kurs powinien uwzględniać możliwość szybszego wzrostu wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w przyszłości. Tym sposobem szczególną uwagę można poświęcić sektorom, które niewspółmiernie cierpią z powodu braku postępu technologicznego i ekonomii skali i pozostają słabo rozwinięte, ale które w przyszłości mogą w znaczący sposób przyczynić się do osiągnięcia celów wyznaczonych na rok 2020.
- (21) Punktem wyjściowym dla obranego orientacyjnego kursu powinien być rok 2005, ponieważ jest to ostatni rok, dla którego dostępne są wiarygodne dane dotyczące udziałów energii ze źródeł odnawialnych w poszczególnych krajach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 65.

⁽²⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29.

⁽³⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 64.

- (22) Dla osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy niezbędne jest, aby Wspólnota i państwa członkowskie poświęciły znaczącą ilość środków finansowych na badanie i rozwój technologii opierających się na odnawialnych źródłach energii. W szczególności Europejski Instytut Innowacji i Technologii powinien nadać pierwszeństwo pracom badawczo-rozwojowym nad technologiami opartymi na odnawialnych źródłach energii.
- (23) Państwa członkowskie mogą zachęcać władze lokalne i regionalne do ustanawiania celów przekraczających cele krajowe oraz zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych w prace zmierzające do opracowania krajowych planów działania w zakresie energii odnawialnej oraz uświadczenia korzyści płynących z energii ze źródeł odnawialnych.
- (24) Aby w pełni wykorzystać potencjał biomasy, Wspólnota i państwa członkowskie powinny wspierać większą mobilizację istniejących rezerw drewna oraz opracowanie nowych systemów gospodarki leśnej.
- (25) Państwa członkowskie mają różny potencjał w zakresie energii odnawialnej i na szczeblu krajowym posługują się różnymi systemami wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Większość państw członkowskich stosuje systemy wsparcia, w których korzyści wiążą się wyłącznie ze stosowaniem energii ze źródeł odnawialnych wyprodukowanej na ich terytorium. Aby krajowe systemy wsparcia funkcjonowały właściwie, niezbędna jest możliwość kontrolowania przez państwa członkowskie skutków i kosztów krajowych systemów wsparcia w zależności od ich różnicowanego potencjału. Jednym z ważnych środków do osiągnięcia celu niniejszej dyrektywy jest zagwarantowanie właściwego funkcjonowania krajowych systemów wsparcia wynikających z dyrektywy 2001/77/WE, po to, by zachować zaufanie inwestorów oraz pozwolić państwom członkowskim na opracowanie skutecznych środków krajowych pozwalających osiągnąć wyznaczone cele. Celem niniejszej dyrektywy jest ułatwienie transgranicznego wspierania energii ze źródeł odnawialnych bez wpływania na krajowe systemy wsparcia. Wprowadza ona opcjonalne mechanizmy współpracy między państwami członkowskimi, pozwalające im ustalić zakres, w jakim jedno państwo członkowskie będzie wspierało wytwarzanie energii w innym państwie członkowskim, oraz zakres, w jakim wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych powinna być zaliczana na poczet krajowych celów ogólnych wyznaczonych dla któregośkolwiek z nich. W celu zagwarantowania skuteczności obu środków służących osiągnięciu celów, tj. krajowych systemów wsparcia oraz mechanizmów współpracy, niezbędne jest, by państwa członkowskie mogły określać, czy i w jakim zakresie ich krajowe systemy wsparcia mają zastosowanie do energii ze źródeł odnawialnych wyprodukowanej w innych państwach członkowskich i by miały możliwość wyrażenia zgody na to przez zastosowanie mechanizmów współpracy przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (26) Pożądane jest, aby ceny energii odzwierciedlały zewnętrzne koszty wytwarzania i zużycia energii, w tym, jeśli jest to stosowne, koszty środowiskowe i społeczne oraz koszty opieki zdrowotnej.
- (27) Wsparcie publiczne jest konieczne do osiągnięcia celów Wspólnoty w zakresie rozszerzenia wykorzystania energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii, w szczególności tak długo jak ceny energii elektrycznej na rynku wewnętrznym nie będą odzwierciedlały pełnych kosztów i korzyści środowiskowych i społecznych wynikających z wykorzystanych źródeł energii.
- (28) Wspólnota i państwa członkowskie powinny dążyć do całkowitej redukcji zużycia energii w transporcie oraz do zwiększenia efektywności energetycznej w transporcie. Główne środki służące obniżeniu zużycia energii w transporcie obejmują planowanie transportu, wspieranie transportu publicznego, zwiększenie udziału pojazdów elektrycznych w produkcji oraz produkcja energooszczędnych pojazdów o mniejszych rozmiarach i mniejszej pojemności silnika.
- (29) Państwa członkowskie powinny dążyć do zróżnicowania koszyka energetycznego w zakresie energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich sektorach transportu. Do dnia 1 czerwca 2015 r. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie przedstawiające możliwości większego wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich sektorach transportu.
- (30) Na potrzeby niniejszej dyrektywy przy obliczaniu wkładu energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych i wiatrowych wpływ zmiennych warunków klimatycznych powinien być łagodzony przez zastosowanie zasady normalizacji. Ponadto energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym z wykorzystaniem uprzednio wpompowanej wody nie powinno uznawać się za energię elektryczną wytworzoną z odnawialnych źródeł energii.
- (31) Pompy ciepła umożliwiające wykorzystanie ciepła (aerothermalnego, geothermalnego lub hydrothermalnego) na użytecznym poziomie temperatury potrzebują energii elektrycznej lub innej energii dodatkowej do funkcjonowania. Dlatego energia używana do zasilania pomp ciepła powinna być odejmowana od całkowitego użytecznego ciepła. Jedynie pompy ciepła, których wydajność znacząco przekracza pierwotną energię potrzebną do ich zasilania, powinny być uwzględniane.
- (32) Systemy energii biernej wykorzystują konstrukcję budynków do spożytkowania energii. Tę energię uważa się za energię zaoszczędzoną. Aby uniknąć podwójnego liczenia, energii spożytkowanej w ten sposób nie powinno się brać pod uwagę do celów niniejszej dyrektywy.
- (33) W niektórych państwach członkowskich lotnictwo ma duży udział w końcowym zużyciu energii brutto. W świetle obecnych ograniczeń technologicznych i regulacyjnych, które uniemożliwiają komercyjne stosowanie biopaliw w lotnictwie, należy częściowo wyłączyć takie państwa członkowskie, nie uwzględniając w obliczeniach ich końcowego zużycia energii brutto w krajowym transporcie lotniczym ilości, o którą przekraczają o 1,5 raza średnią wartość Wspólnoty dla końcowego zużycia energii brutto w lotnictwie w 2005 r. według ustaleń Eurostatu, tj. 6,18 %. Cypr i Malta, ze względu na ich wyspiarski i peryferyjny charakter, opierają się na lotnictwie jako środku transportu, który ma podstawowe znaczenie dla ich obywateli i gospodarki. Wskutek tego Cypr

i Malta mają końcowe zużycie energii brutto w krajowym transporcie lotniczym niewspółmiernie wysokie, tj. ponad trzy razy wyższe od średniej Wspólnoty w 2005 r., są zatem niewspółmiernie dotknięte obecnymi ograniczeniami technologicznymi i regulacyjnymi. Dla tych państw członkowskich należałoby przewidzieć, że to zwolnienie powinno obejmować ilość, o jaką przekraczają średnią Wspólnoty dla końcowego zużycia energii brutto w lotnictwie w 2005 r. według ustaleń Eurostatu, tj. 4,12 %.

- (34) Aby osiągnąć model energetyczny stawiający na energię ze źródeł odnawialnych, konieczne jest wspieranie współpracy strategicznej między państwami członkowskimi, z udziałem, w stosownych przypadkach, regionów i jednostek lokalnych.
- (35) Z należytych uwzględnieniem przepisów niniejszej dyrektywy należy zachęcać państwa członkowskie do prowadzenia wszelkich odpowiednich form współpracy w związku z celami ustalonymi w niniejszej dyrektywie. Taka współpraca może być prowadzona dwustronnie lub wielostronnie na wszystkich szczeblach. Oprócz mechanizmów mających wpływ na obliczanie oraz wypełnianie celów, ustalonych wyłącznie niniejszą dyrektywą, mianowicie transferów statystycznych między państwami członkowskimi, wspólnych projektów i wspólnych systemów wsparcia, taka współpraca może również przyjąć postać na przykład wymiany informacji i najlepszych praktyk, przewidzianych w szczególności w platformie na rzecz przejrzystości ustanowionej niniejszą dyrektywą, oraz dobrowolnej koordynacji wszystkich rodzajów systemów wsparcia.
- (36) Aby stworzyć możliwości zmniejszenia kosztów osiągnięcia celów określonych w niniejszej dyrektywie, należy ułatwić użytkowanie w państwach członkowskich energii ze źródeł odnawialnych w innych państwach członkowskich oraz umożliwić państwom członkowskim uwzględnianie energii ze źródeł odnawialnych, zużytych w innych państwach członkowskich na poczet swoich celów krajowych. Dlatego niezbędne są środki zwiększające elastyczność, ale pozostają one w gestii państw członkowskich, tak aby nie wpłynąć na ich zdolność do osiągnięcia celów krajowych. Takie środki zwiększające elastyczność przybierają postać transferów statystycznych, wspólnych projektów państw członkowskich lub wspólnych systemów wsparcia.
- (37) Powinna istnieć możliwość zaliczania importowanej energii elektrycznej, wyprodukowanej poza terytorium Wspólnoty z odnawialnych źródeł energii, na poczet realizacji celów państw członkowskich. Niemniej jednak, aby uniknąć wzrostu netto emisji gazów cieplarnianych w wyniku zmiany wykorzystania istniejących źródeł odnawialnych i ich całościowego bądź częściowego zastąpienia konwencjonalnymi źródłami energii, liczona powinna być jedynie energia elektryczna wyprodukowana przez instalacje energii odnawialnej, które oddano do eksploatacji po wejściu w życie niniejszej dyrektywy lub przez wzrost zdolności instalacji, która została odnowiona po tej dacie. Aby zagwarantować odpowiednie skutki zastępowania energii konwencjonalnej energią ze źródeł odnawialnych

we Wspólnocie, a także w państwach trzecich, należy zagwarantować, że taki import może być w miarodajny sposób prześledzony i rozliczony. Uwzględnione zostaną takie umowy z krajami trzecimi dotyczące organizacji takiego handlu energią elektryczną pochodzącą z odnawialnych źródeł energii. Jeżeli na mocy odpowiedniej decyzji podjętej w ramach Traktatu o Wspólnocie Energetycznej⁽¹⁾ umawiające się strony tego traktatu zostaną związane przepisami niniejszej dyrektywy, zastosowanie będą miały środki współpracy między państwami członkowskimi przewidziane w niniejszej dyrektywie.

- (38) W przypadku gdy jedno lub więcej państw członkowskich podejmuje z państwem trzecim lub państwami trzecimi wspólne projekty dotyczące wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, te wspólne projekty powinny dotyczyć wyłącznie nowo powstających instalacji lub instalacji, których moc została od nowa zwiększona. Pomoże to zagwarantować, że udział energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym krajowym zużyciu energii w państwach trzecich nie zostanie ograniczony w związku z importem energii ze źródeł odnawialnych do Wspólnoty. Ponadto zainteresowane państwa członkowskie powinny ułatwiać danemu państwu trzeciemu wykorzystanie na rynku krajowym części wytwarzanej energii pochodzącej z instalacji objętych wspólnym projektem. Zainteresowane państwa trzecie powinny być również zachęcane przez Komisję i państwa członkowskie do opracowywania polityki w zakresie energii ze źródeł odnawialnych obejmującej ambitne cele.
- (39) Mając na uwadze, że projekty prowadzone w krajach trzecich i będące niezwykle istotne dla interesów europejskich, takie jak śródziemnomorski plan słoneczny, mogą potrzebować długiego okresu realizacji, zanim zostaną w pełni połączone z terytorium Wspólnoty, należy wesprzeć rozwój tych projektów poprzez umożliwienie państwom członkowskim uwzględnienia w swoich krajowych celach ograniczonej ilości energii elektrycznej produkowanej przez takie projekty w trakcie tworzenia połączenia.
- (40) Przy stosowaniu przepisów w odniesieniu do szczegółowych projektów procedura stosowana przez organy administracji odpowiedzialne za nadzór nad autoryzacjami, certyfikację i licencjonowanie elektrowni wykorzystujących odnawialne źródła energii musi być obiektywna, przejrzysta, niedyskryminująca i proporcjonalna. W szczególności stosowne jest unikanie wszelkich zbędnych obciążeń, które mogłyby wynikać z zaklasyfikowania projektów w zakresie energii odnawialnej jako instalacji stwarzających duże zagrożenie dla zdrowia.
- (41) Zostało wykazane, że brak przejrzystych przepisów i koordynacji między poszczególnymi organami wydającymi zezwolenia utrudnia wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych. Z tej przyczyny specyficzna struktura sektora energii odnawialnej powinna zostać wzięta pod uwagę przez organy krajowe, regionalne i lokalne przy dokonywaniu przeglądu procedur administracyjnych stosowanych przy wydawaniu zezwoleń na budowę i eksploatację obiektów i związanych sieci infrastruktury przesyłu i dystrybucji dla wytwarzania energii elektrycznej, ogrzewanie i chłodzenie lub paliwa transportowe z odnawialnych źródeł energii. Administracyjne procedury wydawania zezwoleń powinny zostać

⁽¹⁾ Dz.U. L 198 z 20.7.2006, s. 18.

- usprawnione i powinny w przejrzysty sposób określać terminy dla instalacji wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych. Zasady i wytyczne dotyczące planowania powinny zostać dostosowane w celu uwzględnienia oszczędnych i przyjaznych dla środowiska urządzeń grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących odnawialne źródła energii.
- (42) Z uwagi na korzyści płynące z szybkiego zastosowania energii ze źródeł odnawialnych oraz z uwagi na jej zrównoważony charakter i korzystny wpływ na środowisko państwa członkowskie, stosując przepisy administracyjne, planując struktury i przepisy prawne dotyczące przyznawania pozwoleń na instalacje w odniesieniu do kontroli i redukcji zanieczyszczeń z zakładów przemysłowych, walki z zanieczyszczeniem powietrza oraz zapobiegania przedostawaniu się niebezpiecznych substancji do środowiska lub minimalizacji tego procesu, powinny uwzględnić wkład odnawialnych źródeł energii w realizację celów związanych z ochroną środowiska i zmianami klimatycznymi, zwłaszcza w porównaniu z instalacjami wytwarzającymi energię ze źródeł nieodnawialnych.
- (43) Aby pobudzić udział poszczególnych obywateli w osiągnięciu celów określonych w niniejszej dyrektywie, odpowiednie organy powinny rozważyć możliwość zastąpienia pozwoleń prostym powiadomieniem właściwych organów o instalowaniu małych zdecentralizowanych urządzeń do wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych.
- (44) Należy zagwarantować spójność między celami niniejszej dyrektywy oraz innym prawodawstwem wspólnotowym dotyczącym ochrony środowiska. W szczególności w trakcie procedur oceny, planowania lub koncesjonowania instalacji wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych państwa członkowskie powinny uwzględniać całość prawodawstwa wspólnotowego w zakresie ochrony środowiska, a także udział odnawialnych źródeł energii w spełnianiu celów dotyczących środowiska i zmiany klimatu, zwłaszcza w porównaniu z instalacjami wytwarzającymi energię ze źródeł nieodnawialnych.
- (45) Krajowe specyfikacje techniczne i inne wymagania wchodzące w zakres dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego⁽¹⁾ związane na przykład z poziomami jakości, metodami badań lub warunkami użytkowania nie powinny stwarzać przeszkód dla handlu urządzeniami i systemami wykorzystującymi energię odnawialną. Dlatego systemy wsparcia dla energii ze źródeł odnawialnych nie powinny wyznaczać krajowych specyfikacji technicznych innych od istniejących norm wspólnotowych ani wymagać, aby objęte wsparciem urządzenia lub systemy były certyfikowane lub badane w określonym miejscu lub przez określony podmiot.
- (46) Państwa członkowskie powinny rozważyć mechanizmy promocji systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia zasilanych z energii ze źródeł odnawialnych.
- (47) Na poziomie krajowym i regionalnym zasady i obowiązki dotyczące minimalnych wymogów dotyczących stosowania energii ze źródeł odnawialnych w nowych i wyremontowanych budynkach doprowadziły do znacznego wzrostu użytkowania energii ze źródeł odnawialnych. Działania te powinny być wspierane w szerszym kontekście wspólnotowym, podobnie jak bardziej wydajne zastosowania wykorzystujące energię ze źródeł odnawialnych w przepisach i kodeksach budowlanych.
- (48) W celu ułatwienia i przyspieszenia ustalania minimalnych poziomów zużycia energii ze źródeł odnawialnych w budynkach państwa członkowskie powinny zapewnić, że takie poziomy osiąga się poprzez włączanie czynnika energii ze źródeł odnawialnych w osiąganie minimalnych wymagań wydajności energetycznej zgodnie z dyrektywą 2002/91/WE, odnoszącą się do optymalnej z punktu widzenia kosztów redukcji emisji dwutlenku węgla na budynek.
- (49) Luki informacyjne i szkoleniowe, zwłaszcza w sektorze ogrzewania i chłodzenia, powinny zostać usunięte, aby zachęcić do wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych.
- (50) W zakresie, w jakim dostęp do zawodu instalatora lub wykonywanie tego zawodu podlegają regulacjom, warunki uznawania kwalifikacji zawodowych są ustanowione dyrektywą 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych⁽²⁾. Dlatego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie bez uszczerbku dla dyrektywy 2005/36/WE.
- (51) Podczas gdy dyrektywa 2005/36/WE określa wymagania w zakresie wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych, w tym również wymagania dla architektów, należy zadbać o to, aby architekci i planiści we właściwy sposób uwzględniali wykorzystanie optymalnego połączenia odnawialnych źródeł energii i wysokowydajnych technologii w swoich planach i projektach. Państwa członkowskie powinny zatem przedstawić wyraźne wytyczne w tym zakresie. Powinno to odbyć się bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/36/WE, a w szczególności jej art. 46 i 49.
- (52) Gwarancje pochodzenia, wydane do celów niniejszej dyrektywy, służą wyłącznie jako dowód dla odbiorcy końcowego, że określona część lub ilość energii została wyprodukowana ze źródeł odnawialnych. Gwarancja pochodzenia może być przenoszona przez jednego posiadacza na innego niezależnie od energii, do której się odnosi. Jednak aby zapewnić, że jednostka energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii jest okazywana odbiorcy tylko raz, należy unikać podwójnego liczenia i podwójnego okazywania gwarancji pochodzenia. Energia ze źródeł odnawialnych, której gwarancja pochodzenia została sprzedana osobno przez producenta, nie powinna być okazywana lub sprzedawana odbiorcy końcowemu jako energia ze źródeł odnawialnych. Istotne jest, aby odróżniać zielone certyfikaty stosowane w systemach wsparcia od gwarancji pochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

- (53) Należy pozwolić, aby powstający rynek detaliczny energii z odnawialnych źródeł energii przyczyniał się do budowy nowych instalacji energii ze źródeł odnawialnych. Państwa członkowskie powinny więc mieć możliwość wymagania, aby dostawcy energii elektrycznej ujawniający swój koszt energii odbiorcom końcowym zgodnie z art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE uwzględniali minimalny udział gwarancji pochodzenia z niedawno wybudowanych instalacji wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych, pod warunkiem że taki wymóg pozostaje w zgodzie z prawem wspólnotowym.
- (54) Ważne jest, aby udzielać informacji, w jaki sposób energia elektryczna jest rozdzielana odbiorcom końcowym, zgodnie z art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE. Aby poprawić jakość tych przekazywanych konsumentom informacji, szczególnie jeżeli chodzi o ilość energii ze źródeł odnawialnych produkowanej przez nowe instalacje, Komisja powinna ocenić skuteczność środków podejmowanych przez państwa członkowskie.
- (55) W dyrektywie 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii⁽¹⁾ stworzono gwarancje pochodzenia potwierdzające pochodzenie energii elektrycznej wytworzonej w wysoko efektywnych zakładach kogeneracyjnych. Takie gwarancje pochodzenia nie mogą być wykorzystywane do ujawniania zużycia energii ze źródeł odnawialnych zgodnie z art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE, ponieważ mogłoby to skutkować podwójnym liczeniem i podwójnym ujawnianiem.
- (56) Gwarancje pochodzenia same w sobie nie dają prawa do korzystania z krajowych systemów wsparcia.
- (57) Istnieje potrzeba wsparcia włączenia energii ze źródeł odnawialnych do sieci przekazu i dystrybucji, a także wykorzystania systemów magazynowania energii do zintegrowanego tymczasowego wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych.
- (58) Należy przyspieszyć rozwój projektów w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych, w tym projektów w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych o znaczeniu europejskim opracowywanych w ramach programu transeuropejskiej sieci energetycznej (TEN-E). W tym celu Komisja powinna również przeanalizować, w jaki sposób można poprawić finansowanie takich projektów. Należy zwrócić szczególną uwagę na te projekty w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, które przyczynią się do znacznego wzrostu bezpieczeństwa dostaw energii we Wspólnocie i krajach sąsiadujących.
- (59) Wzajemne połączenia między sieciami poszczególnych krajów ułatwiają włączanie energii elektrycznej pochodzącej z odnawialnych źródeł energii. Oprócz łagodzenia zmienności, połączenia międzysieciowe mogą prowadzić do zmniejszenia kosztów bilansowania, dzięki obniżeniu cen wspierać prawdziwą konkurencję oraz prowadzić do rozwoju sieci. Wspólne korzystanie ze zdolności przesyłowej i jej optymalne wykorzystanie mogłyby pomóc uniknąć wygórowanej potrzeby budowania nowych obiektów.
- (60) Priorytetowy dostęp i gwarantowany dostęp do energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii są ważne z punktu widzenia zintegrowania odnawialnych źródeł energii z wewnętrznym rynkiem energii elektrycznej, co jest zgodne z art. 11 ust. 2 i rozwija istotę art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/54/WE. Wymogi dotyczące utrzymania niezawodności i bezpieczeństwa sieci i zasad dysponowania mogą być różne w zależności od specyfiki sieci krajowej i warunków jej bezpiecznej eksploatacji. Priorytetowy dostęp do sieci daje podłączonym do sieci producentom energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii pewność, że w każdej chwili będą mogli sprzedawać i przysyłać energię elektryczną ze źródeł odnawialnych zgodnie z zasadami podłączenia, kiedy tylko dostępne będzie źródło. W przypadku gdy energia elektryczna z odnawialnych źródeł energii zostanie wprowadzona na rynek transakcji natychmiastowych, gwarantowany dostęp zapewni, że cała sprzedawana i wspierana energia elektryczna uzyska dostęp do sieci, co pozwoli na wykorzystanie maksymalnej ilości energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych wytworzonej w instalacjach podłączonych do sieci. Jednakże nie oznacza to żadnego zobowiązania po stronie państw członkowskich do wspierania lub wprowadzania obowiązku zakupu energii ze źródeł odnawialnych energii. W innych systemach określa się stałą cenę na energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii, zwykle w połączeniu z nałożeniem na operatora systemu obowiązku zakupu. W takim przypadku dostęp priorytetowy jest już przyznany.
- (61) W niektórych okolicznościach nie ma możliwości zapewnienia pełnego przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii bez uszczerbku dla niezawodności lub bezpieczeństwa istniejącej sieci energetycznej. W takich okolicznościach właściwe może być wypłacenie producentom rekompensaty finansowej. Niemniej jednak cele niniejszej dyrektywy wymagają, aby następował stały wzrost przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej produkowanej z odnawialnych źródeł energii, a jednocześnie aby nie miało to wpływu na niezawodność lub bezpieczeństwo sieci. W tym celu państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki, aby umożliwić większy udział w rynku energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, m.in. przez uwzględnienie specyfiki zmiennych zasobów i zasobów, których w obecnej chwili nie można jeszcze magazynować. W zakresie wymaganym przez cele określone w niniejszej dyrektywie należy jak najszybciej zezwolić na przyłączenie nowych instalacji produkujących energię ze źródeł odnawialnych. Aby przyspieszyć procedury przyłączania do sieci, państwa członkowskie mogą przewidzieć możliwość przyłączenia na zasadach pierwszeństwa lub zastrzeżonego podłączenia do zdolności nowych instalacji wytwarzających energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii.
- (62) Koszty przyłączenia do sieci energetycznej i gazowej nowych producentów energii elektrycznej i gazu z odnawialnych źródeł energii powinny mieć charakter obiektywny, przejrzysty i niedyskryminujący; właściwie uwzględnione powinny być korzyści, jakie daje sieci energetycznej i gazowej przyłączenie nowych producentów energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz lokalnych producentów gazu z odnawialnych źródeł energii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 52 z 21.2.2004, s. 50.

- (63) Producenci energii elektrycznej, którzy chcą eksploatować zasoby energii ze źródeł odnawialnych w peryferyjnych regionach Wspólnoty, szczególnie w regionach wyspiarskich i regionach o niskiej gęstości zaludnienia, powinni w miarę możliwości korzystać z umiarkowanych kosztów przyłączenia, aby zagwarantować, że nie znajdą się oni w zbyt niekorzystnej sytuacji w porównaniu do producentów, którzy umiejscowieni są w leżących bardziej centralnie i w bardziej uprzemysłowionych regionach o większej gęstości zaludnienia.
- (64) Dyrektywa 2001/77/WE określa ramy dla włączenia energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii do sieci. Niemniej jednak rzeczywistość osiągnięty stopień włączenia tej energii do sieci jest bardzo różny w poszczególnych państwach członkowskich. Z tego powodu konieczne jest wzmocnienie ram i dokonywanie okresowego przeglądu ich stosowania na poziomie krajowym.
- (65) Produkcja biopaliw powinna być zrównoważona. Dlatego też biopaliwa stosowane do celów określonych w niniejszej dyrektywie oraz biopaliwa, które korzystają z krajowych systemów wsparcia, powinny spełniać kryteria zrównoważonego rozwoju.
- (66) W kontekście niniejszej dyrektywy Wspólnota powinna podjąć odpowiednie działania, obejmujące wsparcie kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do użycia biopaliw oraz rozwój biopaliw drugiej i trzeciej generacji we Wspólnocie i na całym świecie, a także wzmocnienie badań w dziedzinie rolnictwa i rozwoju wiedzy w tych dziedzinach.
- (67) Wprowadzenie kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw nie doprowadzi do osiągnięcia zamierzonego celu, jeśli produkty niespełniające kryteriów zamiast jako biopaliwa będą wykorzystywane jako biopłynny w sektorze ogrzewania lub energii elektrycznej. Z tego powodu kryteria zrównoważonego rozwoju powinny mieć również zastosowanie ogólnie do biopłynów.
- (68) Rada Europejska w marcu 2007 r. wezwała Komisję do przedłożenia wniosku dotyczącego nowej kompleksowej dyrektywy w sprawie wykorzystania wszystkich odnawialnych źródeł energii, który mógłby zawierać kryteria i przepisy zapewniające zrównoważoną produkcję i wykorzystywanie bioenergii. Takie kryteria zrównoważonego rozwoju powinny tworzyć spójną część szerszego systemu obejmującego wszelkie biopłyny, a nie jedynie biopaliwa. Należy zatem zawrzeć w niniejszej dyrektywie wspomniane kryteria zrównoważonego rozwoju. W celu zapewnienia spójnego podejścia pomiędzy polityką energetyczną i polityką ochrony środowiska oraz w celu uniknięcia dodatkowych kosztów dla przedsiębiorstw oraz niejednorodnej sytuacji pod względem norm środowiskowych, wynikającej z niespójnego podejścia, kluczowe jest, aby określić takie same kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do użycia biopaliw dla celów niniejszej dyrektywy, z jednej strony, i dyrektywy 98/70/WE, z drugiej strony, dla celów. Z tych samych przyczyn powinno się unikać podwójnej sprawozdawczości w tym kontekście. Ponadto Komisja i właściwe organy krajowe powinny koordynować swoją działalność w ramach Komitetu właściwego w kwestiach zrównoważonego rozwoju. Komisja powinna ponadto dokonać w 2009 r. przeglądu możliwości włączenia innych zastosowań biomasy i mających do nich zastosowanie warunków.
- (69) Wzrastające światowe zapotrzebowanie na biopaliwa i biopłyny oraz zachęty do ich stosowania przewidziane w niniejszej dyrektywie nie powinny zachęcać do niszczenia terenów o dużej bioróżnorodności. Takie wyczerpywalne zasoby, których znaczenie dla ludzkości zostało uznane przez różnorodne instrumenty międzynarodowe, powinny być chronione. Konsumenti we Wspólnocie uznaliby ponadto za niedopuszczalne z etycznego punktu widzenia, aby rosnące stosowanie biopaliw i biopłynów mogło prowadzić do niszczenia terenów o dużej bioróżnorodności. Z tych powodów konieczne jest określenie kryteriów zrównoważonego rozwoju gwarantujących, że biopaliwa i biopłyny będą kwalifikować się do objęcia zachętami jedynie wtedy, kiedy istnieje gwarancja, że nie pochodzą one z terenów o dużej bioróżnorodności lub w przypadku obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody lub ochrony rzadkich lub zagrożonych ekosystemów lub gatunków, gdy właściwy organ wykaze, że produkcja surowców nie narusza tych celów. Zgodnie z kryteriami zrównoważonego rozwoju las powinien być uznawany za las o dużej różnorodności biologicznej, jeżeli jest to las pierwotny zgodnie z definicją stosowaną przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) w ocenie światowych zasobów leśnych, powszechnie stosowaną przez państwa na całym świecie, dla określenia obszaru zajmowanego przez las pierwotny lub jeżeli jest chroniony przepisami krajowymi dotyczącymi ochrony przyrody. Powinien on obejmować obszary, na których zbierane są niedrzewne produkty leśne, pod warunkiem że skutki działalności człowieka są tam niewielkie. Innych rodzajów lasów określonych przez FAO, takich jak modyfikowane lasy naturalne, lasy półnaturalne i plantacje, nie należy uważać za lasy pierwotne. Ponadto, mając na uwadze dużą bioróżnorodność niektórych obszarów trawiastych, zarówno w klimacie umiarkowanym, jak i zwrotnikowym, w tym sawann, stepów, formacji krzewiastych i prerii o dużej bioróżnorodności, należy uniemożliwić objęcie zachętami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie biopaliw wyprodukowanych z surowców pochodzących z takich terenów. Komisja powinna ustanowić odpowiednie kryteria oraz zakresy geograficzne w celu określenia takich wysoko bioróżnorodnych obszarów trawiastych zgodnie z najlepszymi dostępnymi dowodami naukowymi i odpowiednimi standardami międzynarodowymi.
- (70) Jeżeli tereny zasobne w pierwiastek węgla znajdujący się w glebie lub roślinności zostaną przekształcone pod uprawę surowców do produkcji biopaliw lub biopłynów, część magazynowanego pierwiastka węgla zostanie zasadniczo uwolniona do atmosfery, prowadząc do wytworzenia dwutlenku węgla. Wynikający z tego negatywny wpływ gazów cieplarnianych może przewyższać pozytywny wpływ gazów cieplarnianych wynikający ze stosowania biopaliw lub biopłynów w niektórych przypadkach nawet w zasadniczy sposób. Dlatego przy obliczaniu oszczędności w zakresie emisji gazów cieplarnianych w przypadku poszczególnych biopaliw i biopłynów uwzględniane powinny być wszystkie skutki uwalniania pierwiastka węgla do atmosfery, do

którego doszło w wyniku takiego przekształcenia. Jest to konieczne, aby zagwarantować, że przy obliczeniach ograniczeń w zakresie emisji gazów cieplarnianych uwzględniane są łączne skutki uwalnianego do atmosfery pierwiastka węgla, będące rezultatem stosowania biopaliw i biopłynów.

- (71) Obliczając wpływ przekształcenia terenów na gazy cieplarniane, podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość korzystania z rzeczywistych wartości ilości pierwiastka węgla związanych z referencyjnym użytkowaniem terenu i użytkowaniem terenu po jego przekształceniu. Powinny również móc stosować wartości standardowe. Właściwą podstawę takich wartości standardowych stanowi praca Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu. Obecnie praca ta nie została przedstawiona w postaci pozwalającej na bezpośrednie zastosowanie przez podmioty gospodarcze. W związku z tym Komisja powinna w oparciu o tę pracę ustalić wytyczne służące za podstawę obliczania zmian ilości pierwiastka węgla dla celów niniejszej dyrektywy, w tym zmian dotyczących obszarów zalesionych z pokryciem powierzchni przez korony drzew pomiędzy 10 % a 30 %, sawann, formacji krzewiastych i prerii.
- (72) Właściwe jest, by Komisja opracowała metodologię w celu oceny wpływu melioracji torfowisk na emisje gazów cieplarnianych.
- (73) Tereny nie powinny być przekształcane pod uprawę biopaliw, jeżeli uwolniony w wyniku przekształcenia pierwiastek węgla nie mógłby w rozsądnym okresie czasu, przy uwzględnieniu pilnego charakteru problemu zmian klimatycznych, zostać zrównoważony przez ograniczenie emisji gazów cieplarnianych powstałych w wyniku produkcji biopaliw i biopłynów. Zapobiegłoby to prowadzeniu przez podmioty gospodarcze niepotrzebnie pracochłonnych badań oraz przekształcaniu terenów zasobnych w pierwiastek węgla, które okazałyby się niewłaściwe do uprawy surowców do produkcji biopaliw i biopłynów. Rejestry światowych ilości pierwiastka węgla wskazują, że tereny podmokłe oraz obszary stale zalesione z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 % powinny należeć do tej kategorii. Należy również włączyć do niej obszary zalesione z pokryciem powierzchni przez korony drzew pomiędzy 10 % a 30 %, chyba że istnieją dowody na to, że ilości pierwiastka węgla są wystarczająco niskie, aby uzasadnić przekształcenie tych obszarów zgodnie z zasadami ustalonymi w niniejszej dyrektywie. W odniesieniu do obszarów podmokłych powinno się uwzględnić definicję ustanowioną w Konwencji na temat terenów podmokłych posiadających międzynarodowe znaczenie, w szczególności jako siedlisk ptactwa wodnego, przyjętej w dniu 2 lutego 1971 r. w Ramsar.
- (74) Zachęty przewidziane w niniejszej dyrektywie będą sprzyjać zwiększeniu produkcji biopaliw i biopłynów na całym świecie. W przypadku gdy biopaliwa i biopłyny są produkowane z surowców uprawianych na terytorium Wspólnoty, powinny one być także zgodne ze wspólnotowymi wymaganiami w zakresie ochrony środowiska w odniesieniu do rolnictwa, w tym wymaganiami dotyczącymi ochrony jakości wód gruntowych i powierzchniowych, oraz wymaganiami społecznymi. Istnieje jednak obawa, że produkcja biopaliw i biopłynów w niektórych państwach

trzecich może nie spełniać minimalnych wymagań środowiskowych lub społecznych. Aby propagować zrównoważoną produkcję biopaliw i biopłynów na całym świecie, należy zatem działać na rzecz opracowania wielostronnych i dwustronnych umów oraz dobrowolnych międzynarodowych lub krajowych systemów, które uwzględniają główne kwestie środowiskowe i społeczne. W przypadku braku takich umów lub systemów państwa członkowskie powinny wymagać, aby sprawozdania dotyczące tych kwestii przedstawiały podmioty gospodarcze.

- (75) Wymagania dotyczące systemu zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do zastosowań biomasy do celów energetycznych, z wyjątkiem biopaliw i biopłynów, powinny zostać przeanalizowane przez Komisję w 2009 r. przy uwzględnieniu konieczności gospodarowania zasobami biomasy w zrównoważony sposób.
- (76) Kryteria zrównoważonego rozwoju będą skuteczne tylko wtedy, jeżeli doprowadzą do zmian w postępowaniu uczestników rynku. Zmiany te nastąpią dopiero wtedy, gdy biopaliwa i biopłyny spełniające te kryteria będą mogły być sprzedawane po wyższej cenie w porównaniu do tych, które ich nie spełniają. Zgodnie z metodą bilansu masy, służącą sprawdzeniu zgodności, istnieje fizyczny związek między produkcją biopaliw i biopłynów spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju a wykorzystaniem biopaliw i biopłynów we Wspólnocie, prowadzący do właściwej równowagi między popytem a popytem i gwarantujący różnicę w cenie, która jest większa niż w systemach, w których takiego związku nie ma. Dlatego w celu zagwarantowania możliwości sprzedaży biopaliw spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju po wyższej cenie do sprawdzania zgodności należy stosować metodę bilansu masy. Powinno to zagwarantować możliwość sprzedaży biopaliw i biopłynów spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju po wyższej cenie, przy zachowaniu integralności metody i jednoczesnym uniknięciu nadmiernych obciążeń dla przemysłu. Inne metody weryfikacji powinny jednak zostać zbadane.
- (77) W odpowiednich przypadkach Komisja powinna należyście uwzględnić milenijną ocenę ekosystemów, zawierającą wartościowe dane dotyczące ochrony przynajmniej tych obszarów, które zapewniają podstawowe usługi ekosystemowe w sytuacjach krytycznych, takie jak ochrona działów wodnych i kontrola erozji.
- (78) Należy monitorować wpływ uprawy biomasy wynikający np. ze zmian użytkowania gruntów, w tym przenoszenia upraw i wprowadzania obcych gatunków inwazyjnych, oraz wpływ innych czynników na bioróżnorodność, jak również czynniki wpływające na produkcję żywności i poziom dobrobytu na danym obszarze. Komisja powinna uwzględniać wszystkie użyteczne źródła informacji, również mapę głodu na świecie opracowaną przez FAO. Biopaliwa należy promować w sposób sprzyjający zwiększaniu produktywności rolnictwa i wykorzystywaniu terenów zdegradowanych.

- (79) W interesie Wspólnoty leży działanie na rzecz opracowania wielostronnych i dwustronnych umów oraz dobrowolnych międzynarodowych lub krajowych systemów, które określają normy dla zrównoważonej produkcji biopaliw i biopłynów i poświadczają spełnianie tych norm przez produkcję biopaliw i biopłynów. Z tego powodu należy ustanowić przepis uznający takie umowy lub systemy za dostarczające wiarygodnych dowodów i danych, pod warunkiem że spełniają one odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu.
- (80) Konieczne jest ustanowienie jasnych zasad dotyczących obliczania emisji gazów cieplarnianych z biopaliw i biopłynów i ich odpowiedników kopalnych.
- (81) Produkty uboczne z produkcji i stosowania paliw powinny być uwzględniane przy obliczaniu emisji gazów cieplarnianych. Metoda substytucyjna jest właściwa do celów analizy politycznej, lecz nie do regulacji w odniesieniu do poszczególnych operatorów gospodarczych i poszczególnych partii paliw transportowych. W tych przypadkach najwłaściwszą metodą jest metoda alokacji energii, ponieważ jest ona łatwa w stosowaniu i dająca się przewidzieć w czasie, która ogranicza do minimum zachęty przynoszące efekty odwrotne do zamierzonych i daje wyniki, które są zasadniczo porównywalne z zakresem wyników uzyskiwanych w przypadku stosowania metody substytucyjnej. Do celów analizy politycznej Komisja powinna w swoich sprawozdaniach również podawać wyniki uzyskane przy zastosowaniu metody substytucyjnej.
- (82) W celu uniknięcia niewspółmiernych obciążeń administracyjnych należy ustanowić wykaz wartości standardowych dla powszechnych ścieżek produkcji biopaliw, wykaz ten należy aktualizować i rozszerzać, gdy będą udostępniane nowe wiarygodne dane. W odniesieniu do biopaliw i biopłynów operatorzy gospodarczy powinni zawsze mieć możliwość powołania się na poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych określony w tym wykazie. W przypadku gdy wartość standardowa dla oszczędności emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji jest niższa niż wymagany minimalny poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, producenci pragnący wykazać zgodność z tym poziomem minimalnym powinni mieć obowiązek wykazania, że rzeczywiste emisje ze stosowanego przez nich procesu produkcji są niższe niż emisje, które zostały przyjęte przy obliczeniach wartości standardowych.
- (83) Dane wykorzystywane do obliczania wartości standardowych powinny być uzyskiwane z niezależnych źródeł naukowych i odpowiednio aktualizowane, w miarę jak te źródła dokonują dalszych postępów w pracach. Komisja powinna zachęcać te źródła do uwzględniania w aktualizacjach ich prac emisji pochodzących z upraw, wpływu warunków regionalnych i klimatycznych, wpływu upraw prowadzonych przy użyciu zrównoważonych rolnych i ekologicznych metod upraw, a także wkładu naukowego producentów we Wspólnocie i w państwach trzecich oraz wkładu społeczeństwa obywatelskiego.
- (84) Aby nie zachęcać do uprawy surowców do produkcji biopaliw i biopłynów w miejscach, gdzie prowadziłoby to do wysokich emisji gazów cieplarnianych, stosowanie wartości standardowych w uprawach powinno być ograniczone do regionów, co do których taki wpływ można wiarygodnie wykluczyć. Jednak aby uniknąć niewspółmiernych obciążeń administracyjnych, państwa członkowskie powinny określić krajowe lub regionalne średnie poziomy emisji pochodzących z upraw, w tym emisji związanych ze stosowaniem nawozów.
- (85) Na świecie rośnie popyt na surowce rolne. Jedną z odpowiedzi na ten rosnący popyt będzie zwiększenie powierzchni gruntów rolnych. Rekultywacja terenów, które zostały poważnie zdegradowane lub silnie zanieczyszczone i w obecnym stanie nie mogą być wykorzystywane do celów rolnych, jest sposobem na zwiększenie powierzchni gruntów rolnych dostępnych pod uprawy. System zrównoważonego rozwoju powinien zachęcać do użytkowania rekultywowanych terenów zdegradowanych ze względu na fakt, iż szersze użycie biopaliw i biopłynów przyczyni się do zwiększonego zapotrzebowania na produkty rolne. Nawet jeśli biopaliwa jako takie będą wytwarzane z surowców pochodzących z terenów uprawnych, wzrost netto zapotrzebowania na uprawy wynikający z promocji biopaliw może prowadzić do wzrostu netto w wielkości obszarów upraw. Mogłoby to mieć wpływ na obszary o dużych ilościach pierwiastka węgla, co skutkowałoby destrukcyjną utratą ilości pierwiastka węgla. Aby zmniejszyć to ryzyko, należy wprowadzić środki towarzyszące, które będą sprzyjały zwiększaniu wskaźnika produktywności ziemi już stosowanej pod uprawy, wykorzystanie terenów zdegradowanych oraz przyjęcie wymogów zrównoważonego rozwoju, porównywalnych do tych, które określono w niniejszej dyrektywie w sprawie zużycia biopaliw we Wspólnocie, w innych wykorzystujących biopaliwa państwach. Komisja powinna opracować konkretną metodologię w celu zminimalizowania emisji gazów cieplarnianych spowodowane pośrednimi zmianami użytkowania gruntów. W tym celu Komisja powinna przeanalizować, w oparciu o najlepsze dostępne dowody naukowe, w szczególności włączenie czynnika pośrednich zmian użytkowania gruntów do obliczania emisji gazów cieplarnianych i potrzebę zachęcania do korzystania z biopaliw, które zmniejszają wpływ zmian użytkowania gruntów i poprawiają zrównoważony charakter biopaliw w odniesieniu do pośrednich zmian użytkowania gruntów. Przy opracowywaniu tej metodologii Komisja powinna między innymi odnieść się do potencjalnych skutków pośrednich zmian użytkowania gruntów, wynikających z wykorzystania biopaliw produkowanych z niespożywczego materiału celulozowego i z materiału lignocelulozowego.
- (86) Aby umożliwić osiągnięcie celu przewidującego odpowiedni udział biopaliw w rynku, konieczne jest zapewnienie wprowadzenia do obrotu mieszanek oleju napędowego o wyższej zawartości białej niż jest to przewidziane w normie EN590/2004.
- (87) Aby zapewnić opłacalność ekonomiczną biopaliw, które prowadzą do dywersyfikacji stosowanych surowców, znaczenie takich biopaliw powinno zostać zwiększone w kontekście krajowych zobowiązań dotyczących biopaliw.

- (88) Konieczna jest regularna sprawozdawczość w celu zapewnienia stałego ukierunkowania na postępy w rozwijaniu energii ze źródeł odnawialnych na poziomie krajowym i wspólnotowym. Należy wymagać stosowania zharmonizowanego wzoru krajowych planów działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, które powinny przedstawić państwa członkowskie. Takie plany mogłyby zawierać szacunkowe koszty i zyski przewidywanych środków, środki dotyczące konieczne rozszerzenia lub wzmocnienia istniejącej sieci infrastruktury, szacunkowe koszty i korzyści rozwoju energii ze źródeł odnawialnych przekraczającego poziom wymagany na podstawie kursu orientacyjnego, informacje o krajowych systemach wsparcia oraz informacje o wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych w nowych lub wyremontowanych budynkach.
- (89) Przy opracowywaniu systemów wsparcia państwa członkowskie mogą zachęcać do stosowania biopaliw dających dodatkowe korzyści, w tym korzyści wynikające z dywersyfikacji, oferowane przez biopaliwa wytworzone z odpadów, pozostałości, niespożywcze materiału celulozowego, materiału lignocelulozowego, alg, a także nienawadnianych roślin uprawianych na terenach jałowych w celu przeciwdziałania pustynnieniu, przez odpowiednie uwzględnienie różnych kosztów wytwarzania energii z tradycyjnych biopaliw, z jednej strony, i tych biopaliw, które dają dodatkowe korzyści, z drugiej strony. Państwa członkowskie mogą zachęcać do inwestycji na rzecz badań i rozwoju takich i innych technologii energii odnawialnych, które potrzebują czasu, aby stać się konkurencyjne.
- (90) Podczas wdrażania niniejszej dyrektywy należy uwzględniać, w stosownych przypadkach, postanowienia Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, w szczególności zgodnie z ich wykonywaniem na mocy dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji o środowisku ⁽¹⁾.
- (91) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (92) W szczególności Komisji powinny zostać przyznane uprawnienia do przyjęcia zasad metodologicznych i wartości niezbędnych do dokonania oceny, czy w odniesieniu do biopaliw i biopłynów zostały spełnione kryteria zrównoważonego rozwoju, do dostosowania zawartości energii w paliwach transportowych do postępu naukowo-technicznego, do ustanowienia kryteriów i zasięgu geograficznego dla określania wysokiego poziomu bioróżnorodnych terenów trawiastych oraz do ustanowienia szczegółowych definicji terenów wysoce zdegradowanych lub zanieczyszczonych. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, w tym poprzez dodanie nowych elementów innych niż istotne, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą ustanowioną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (93) Przepisy dyrektywy 2001/77/WE i dyrektywy 2003/30/WE pokrywające się z przepisami niniejszej dyrektywy powinny zostać wykreślone od najpóźniejszego możliwego momentu przewidzianego na transpozycję niniejszej dyrektywy. Przepisy dotyczące celów na 2010 r. i sprawozdawczości za ten rok powinny obowiązywać do końca 2011 r. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2001/77/WE i dyrektywę 2003/30/WE.
- (94) Ponieważ środki przewidziane w art. 17–19 mają również wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego przez zharmonizowanie kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów do celów rachunkowości niniejszej dyrektywy i dzięki temu ułatwienie, zgodnie z art. 17 ust. 8, handlu biopaliwami i biopłynami, które spełniają te warunki, między państwami członkowskimi, środki te są oparte na art. 95 Traktatu.
- (95) System kryteriów zrównoważonego rozwoju nie powinien stanowić dla państw członkowskich przeszkody w uwzględnianiu w ich krajowych systemach wsparcia wyższych kosztów produkcji biopaliw i biopłynów, które przynoszą korzyści przewyższające wartości minimalne określone w systemie kryteriów zrównoważonego rozwoju.
- (96) Ponieważ ogólne cele niniejszej dyrektywy, mianowicie osiągnięcie 20 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto we Wspólnocie oraz 10 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w użyciu energii w transporcie w każdym państwie członkowskim do 2020 r., nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie i w związku z tym mogą, z uwagi na rozmiar i efekty działania, zostać lepiej osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, jak określono w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów.
- (97) Zachęca się państwa członkowskie, aby zgodnie z punktem 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽³⁾, w interesie własnym i Wspólnoty, sporządzały własne tabele ilustrujące w miarę możliwości współzależności między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji oraz podawały je do wiadomości publicznej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych. Określa ona obowiązkowe krajowe cele ogólne w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto i w odniesieniu do udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie. Ustanawia ona zasady dotyczące statystycznych przekazów między państwami członkowskimi, wspólnych projektów między państwami członkowskimi i z państwami trzecimi, gwarancji pochodzenia, procedur administracyjnych, informacji i szkoleń oraz dostępu energii ze źródeł odnawialnych do sieci elektroenergetycznej. Określa ona kryteria zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w dyrektywie 2003/54/WE.

Stosuje się również następujące definicje:

- a) „energia ze źródeł odnawialnych” oznacza energię z odnawialnych źródeł niekopalnych, a mianowicie energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, geotermalną i hydrotermalną i energię oceanów, hydroenergię, energię pozyskiwaną z biomasy, gazu pochodzącego z wysypisk śmieci, oczyszczalni ścieków i ze źródeł biologicznych (biogaz);
- b) „energia aerotermalna” oznacza energię magazynowaną w postaci ciepła w powietrzu w danym obszarze;
- c) „energia geotermalna” oznacza energię składowaną w postaci ciepła pod powierzchnią ziemi;
- d) „energia hydrotermalna” oznacza energię składowaną w postaci ciepła w wodach powierzchniowych;
- e) „biomasa” oznacza ulegającą biodegradacji część produktów, odpadów lub pozostałości pochodzenia biologicznego z rolnictwa (łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi), leśnictwa i związanych działów przemysłu, w tym rybołówstwa i akwakultury, a także ulegającą biodegradacji część odpadów przemysłowych i miejskich;
- f) „końcowe zużycie energii brutto” oznacza towary energetyczne dostarczane do celów energetycznych przemysłowi, sektorowi transportowemu, gospodarstwom domowym, sektorowi usługowemu, w tym świadczącemu usługi publiczne, rolnictwu, leśnictwu i rybołówstwu, łącznie ze zużyciem energii elektrycznej i ciepła przez przemysł energetyczny na wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła oraz łącznie ze stratami energii elektrycznej i ciepła podczas dystrybucji i przesyłania;
- g) „system lokalnego ogrzewania” lub „lokalnego chłodzenia” oznacza dystrybucję energii termicznej w postaci pary, gorącej wody lub schłodzonych płynów, z centralnego źródła produkcji przez sieć do wielu budynków lub punktów w celu wykorzystania jej do ogrzewania lub chłodzenia pomieszczeń lub procesów;
- h) „biopłyn” oznaczają ciekłe paliwa dla celów energetycznych, innych niż w transporcie, w tym do wytwarzania energii elektrycznej oraz energii ciepła i chłodu, produkowane z biomasy;
- i) „biopaliwa” oznaczają ciekłe lub gazowe paliwa dla transportu, produkowane z biomasy;
- j) „gwarancja pochodzenia” oznacza elektroniczny dokument, który służy wyłącznie jako dowód dla odbiorcy końcowego, że dana część lub ilość energii została wyprodukowana ze źródeł odnawialnych zgodnie z wymogami art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE;
- k) „system wsparcia” oznacza każdy instrument, system lub mechanizm stosowany przez państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich, który promuje wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych dzięki zmniejszeniu kosztów tej energii, zwiększeniu ceny, za którą można ją sprzedać, lub zwiększeniu — poprzez nałożenie obowiązku stosowania energii odnawialnej lub w inny sposób — jej nabywanej ilości. Obejmuje ono pomoc inwestycyjną, zwolnienia z podatków lub ulgi podatkowe, zwrot podatków, systemy wsparcia polegające na nałożeniu obowiązku wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych, w tym również systemy posługujące się zielonymi certyfikatami, oraz systemy bezpośredniego wsparcia cen, w tym gwarantowane ceny zakupu oraz premie opcyjne, lecz nie jest ograniczone do wymienionych środków;
- l) „obowiązek stosowania energii odnawialnej” oznacza krajowy system wsparcia zobowiązujący producentów energii do wytwarzania części energii ze źródeł odnawialnych, zobowiązujący dostawców energii do pokrywania części swoich dostaw przez energię ze źródeł odnawialnych lub zobowiązujący użytkowników energii do pokrywania części swojego zapotrzebowania przez energię ze źródeł odnawialnych. Pojęcie to obejmuje systemy, w których wymogi te można spełnić, stosując zielone certyfikaty;
- m) „wartość rzeczywista” oznacza wartość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do niektórych lub wszystkich etapów określonego procesu produkcji biopaliw obliczoną zgodnie z metodologią określoną w części C załącznika V;
- n) „wartość typowa” oznacza szacunkową wartość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych reprezentatywnego dla danej ścieżki produkcji biopaliw;
- o) „wartość standardowa” oznacza wartość wyprowadzoną z wartości typowej przy zastosowaniu czynników określonych z góry, która może być stosowana zamiast wartości rzeczywistej w pewnych okolicznościach, określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 3

Obowiązkowe krajowe cele ogólne i środki w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych

1. Każde państwo członkowskie dba o to, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych, obliczany zgodnie z art. 5–11, w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r. odpowiadał co najmniej jego krajowemu celowi ogólnemu dla udziału energii ze źródeł odnawialnych w tym roku, określonego w trzeciej kolumnie tabeli w załączniku I część A. Te obowiązkowe krajowe cele ogólne są zgodne z celem zakładającym 20 % udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto we Wspólnocie w 2020 r. Celem łatwiejszego osiągnięcia celów określonych w tym artykule każde państwo członkowskie promuje wydajność i oszczędność energetyczną i do nich zachęca.

2. Państwa członkowskie wprowadzają środki skutecznie zaprojektowane, aby zapewnić, że ich udział energii ze źródeł odnawialnych jest równy udziałowi określonego w orientacyjnym kursie wyznaczonym w załączniku I część B lub przekracza go.

3. Aby osiągnąć cele wyznaczone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą stosować między innymi następujące środki:

- a) systemy wsparcia;
- b) środki współpracy między poszczególnymi państwami członkowskimi oraz z państwami trzecimi, aby osiągnąć krajowe cele ogólne zgodnie z art. 5–11.

Bez uszczerbku dla art. 87 i 88 Traktatu państwa członkowskie mają prawo decydować zgodnie z art. 5–11 niniejszej dyrektywy, w jakim zakresie wspierają energię ze źródeł odnawialnych wytwarzaną w innym państwie członkowskim.

4. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich rodzajach transportu w 2020 r. wynosił co najmniej 10 % końcowego zużycia energii w transporcie w tym państwie członkowskim.

Do celów niniejszego ustępu stosuje się następujące definicje:

- a) do obliczenia mianownika, tzn. całkowitej ilości energii zużytej w transporcie do celów akapitu pierwszego, uwzględnia się tylko benzynę, olej napędowy i biopaliwa, zużyte w transporcie drogowym i kolejowym, oraz energię elektryczną;
- b) do obliczenia licznika, tzn. ilości energii ze źródeł odnawialnych zużytej w transporcie do celów akapitu pierwszego, uwzględnia się wszystkie rodzaje energii ze źródeł odnawialnych, zużytej we wszystkich rodzajach transportu;
- c) do obliczenia udziału energii elektrycznej produkowanej z odnawialnych źródeł i zużywanej przez wszystkie rodzaje elektrycznych pojazdów na potrzeby lit. a) i b) państwa członkowskie mogą wybrać albo przeciętny udział energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii we Wspólnocie, albo udział energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w ich własnym kraju, odpowiadający udziałowi zmierzonemu w ciągu dwóch lat poprzedzających rok, o którym

mowa. Ponadto do obliczenia ilości energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii zużywanej przez elektryczne pojazdy drogowe uznaje się, że zużycie to równe jest pomnożonej o 2,5 wartości energetycznej przypadającej na pobraną energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii.

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przedstawia, w odpowiednich przypadkach, wniosek zezwalający pod pewnymi warunkami na zaliczenie całkowitej ilości energii elektrycznej pochodzącej ze źródeł odnawialnych zużytej do napędu wszystkich rodzajów pojazdów elektrycznych.

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przedstawia również, w odpowiednich przypadkach, wniosek w sprawie metodologii obliczania udziału wodoru pochodzącego ze źródeł odnawialnych w ogólnym koszyku paliw.

Artykuł 4

Krajowe plany działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych. Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych określa dla danego państwa członkowskiego krajowe cele w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych zużyte w sektorze transportowym, sektorze energii elektrycznej, sektorze ogrzewania i chłodzenia w 2020 r., uwzględniając wpływ innych środków polityki efektywności energetycznej na końcowe zużycie energii oraz odpowiednie środki, które należy podjąć dla osiągnięcia krajowych celów ogólnych, w tym współpracę między organami władzy lokalnej, regionalnej i krajowej, zaplanowane transfery statystyczne lub wspólne projekty, krajowe strategie ukierunkowane na rozwój istniejących zasobów biomasy i zmobilizowanie nowych zasobów biomasy do różnych zastosowań, a także środki, które należy podjąć w celu wypełnienia zobowiązań zawartych w art. 13–19.

Do dnia 30 czerwca 2009 r. Komisja przyjmuje schemat krajowych planów działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych. Schemat ten obejmuje minimalne wymagania, o których mowa w załączniku VI. Przedstawiając swoje krajowe plany działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, państwa członkowskie stosują ten schemat.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o swoich krajowych planach działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych najpóźniej do dnia 30 czerwca 2010 r.

3. Sześć miesięcy przed ostatecznym terminem przedstawienia krajowego planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych każde z państw członkowskich publikuje i przekazuje Komisji prognozę, w której zawiera:

- a) szacowaną nadwyżkę energii ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do orientacyjnego kursu, która mogłaby zostać przekazana innym państwom członkowskim zgodnie z art. 6–11, jak również jego szacunkowy potencjał wspólnych projektów do roku 2020; oraz
- b) szacowane zapotrzebowanie na energię ze źródeł odnawialnych, które do roku 2020 ma być pokrywane inaczej niż z produkcji krajowej.

Informacje te mogą obejmować elementy dotyczące kosztów i korzyści oraz finansowania. Prognoza ta jest aktualizowana w sprawozdaniach państw członkowskich zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. l) i m).

4. Państwo członkowskie, którego udział energii ze źródeł odnawialnych spadł poniżej orientacyjnego kursu w bezpośrednio poprzedzającym okresie dwuletnim, określonym w załączniku I część B, przekazuje Komisji zmieniony krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych najpóźniej do dnia 30 czerwca następnego roku, określając w tym planie odpowiednio i proporcjonalne środki mające zapewnić powrót w rozsądnym czasie do orientacyjnego kursu wyznaczonego w załączniku I część B.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie osiągnęło orientacyjnego kursu, mieszcząc się w określonym limicie, a także należycie uwzględniając obecne i przyszłe środki podejmowane przez to państwo członkowskie, Komisja może przyjąć decyzję zwalniającą dane państwo członkowskie z obowiązku przedkładania zmienionego krajowego planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych.

5. Komisja dokonuje oceny krajowych planów działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, w szczególności stosowności środków przewidzianych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 3 ust. 2. W odpowiedzi na krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych lub zmieniony krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych Komisja może wydać zalecenie.

6. Komisja przesyła Parlamentowi Europejskiemu krajowe plany działań w zakresie energii ze źródeł odnawialnych i dokumenty zawierające prognozy w takiej formie, jaką podano do wiadomości publicznej na platformie na rzecz przejrzystości, o której mowa w art. 24 ust. 2, jak również wszelkie zalecenia, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Obliczanie udziału energii ze źródeł odnawialnych

1. Końcowe zużycie energii brutto ze źródeł odnawialnych w poszczególnych państwach członkowskich wylicza się jako sumę:

- a) końcowego zużycia energii elektrycznej brutto z odnawialnych źródeł energii;
- b) końcowego zużycia energii brutto ze źródeł odnawialnych w ciepłownictwie i chłodnictwie; oraz
- c) końcowego zużycia energii ze źródeł odnawialnych w transporcie.

W celu wyliczenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto gaz, energię elektryczną i wodór uzyskane z odnawialnych źródeł klasyfikuje się wyłącznie jeden raz w ramach lit. a), b) lub c) akapitu pierwszego.

Z zastrzeżeniem art. 17 ust. 1 akapit drugi biopaliwa i biopłynny, które nie spełniają kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w art. 17 ust. 2–6, nie są brane pod uwagę.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że ze względu na wystąpienie siły wyższej nie jest w stanie uzyskać do 2020 r. określonego w trzeciej kolumnie tabeli w załączniku I poziomu udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, niezwłocznie informuje Komisję o tym fakcie. Komisja przyjmuje decyzję stwierdzającą, czy wystąpiła siła wyższa. W przypadku gdy Komisja uzna, że wystąpiła siła wyższa, podejmuje decyzję dotyczącą zakresu dostosowania końcowego zużycia energii brutto ze źródeł odnawialnych za rok 2020 w danym państwie członkowskim.

3. Dla celów ust. 1 lit. a) końcowe zużycie energii elektrycznej brutto z odnawialnych źródeł energii oblicza się jako ilość energii elektrycznej wytworzonej w państwie członkowskim z odnawialnych źródeł energii, z wyłączeniem wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym z wody, która została wcześniej wpompowana pod górę.

W przypadku instalacji spalania wielopaliwowego, wykorzystujących źródła odnawialne oraz konwencjonalne, uwzględnia się tylko energię wytworzoną z odnawialnych źródeł energii. Dla celów niniejszego wyliczenia wkład każdego źródła energii oblicza się na podstawie jego zawartości energetycznej.

Energię elektryczną wytworzoną dzięki wykorzystaniu energii wodnej i energii wiatru uwzględnia się zgodnie z zasadami normalizacji określonymi w załączniku II.

4. Dla celów ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu końcowe zużycie energii brutto ze źródeł odnawialnych w celu ogrzewania i chłodzenia oblicza się jako ilość energii ze źródeł odnawialnych, wyprodukowanej na potrzeby systemów lokalnego ogrzewania lub chłodzenia w danym państwie członkowskim, powiększoną o zużycie energii z innych źródeł odnawialnych przez sektor przemysłu, gospodarstwa domowe, sektory usług, rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa w celu ogrzewania i chłodzenia i w procesach technologicznych.

W przypadku obiektów wielopaliwowych wykorzystujących źródła odnawialne i konwencjonalne uwzględnia się tylko energię ciepła i chłodu wytworzoną z odnawialnych źródeł energii. Dla celów niniejszego wyliczenia wkład każdego źródła energii oblicza się na podstawie jego zawartości energetycznej.

Dla celów ust. 1 lit. b) uwzględnia się energię ciepła pochodzącą z pomp ciepła wykorzystujących energię aerotermalną, geotermalną i hydrotermalną, jeżeli końcowy wynik energetyczny przekracza znacząco wyjściowy wynik energetyczny wymagany do ogrzania pomp. Ilość ciepła, którą traktuje się jako energię ze źródeł odnawialnych dla celów niniejszej dyrektywy, oblicza się zgodnie z metodologią określoną w załączniku VII.

Dla celów ust. 1 lit. b) nie uwzględnia się energii termicznej wytworzonej przez systemy energii biernej, w ramach których niższe zużycie energii uzyskuje się w sposób bierny dzięki konstrukcji budynku lub ciepłu wytworzonemu ze źródeł nieodnawialnych.

5. Wartość energetyczną paliw transportowych wymienionych w załączniku III przyjmuje się zgodnie z tym załącznikiem. Załącznik III może być dostosowywany do postępu naukowo-technicznego. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4.

6. Udział energii ze źródeł odnawialnych oblicza się jako wartość końcowego zużycia energii brutto ze źródeł odnawialnych podzieloną przez wartość końcowego zużycia energii brutto ze wszystkich źródeł i wyraża się w procentach.

Do celów akapitu pierwszego suma, o której mowa w ust. 1, jest dostosowywana zgodnie z art. 6, 8, 10 i 11.

Przy obliczaniu końcowego zużycia energii brutto danego państwa członkowskiego w celu zbadania, w jakim stopniu spełnia ono wspomniane cele i przestrzega orientacyjnego kursu, określonych w niniejszej dyrektywie, należy uznać, że ilość energii zużyta w lotnictwie nie powinna przekraczać 6,18 %. Dla Cypru i Malty ilość energii używanej w lotnictwie uznaje się za nie większą niż 4,12 %, jako udział końcowego zużycia energii brutto przez to państwo członkowskie.

7. Metodologia i definicje stosowane przy wyliczaniu udziału energii ze źródeł odnawialnych określone są w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii ⁽¹⁾.

Państwa członkowskie zapewniają, by została zachowana spójność informacji statystycznych stosowanych przy obliczaniu tych udziałów sektorowych i łącznych oraz informacji statystycznych przekazywanych Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 1099/2008.

Artykuł 6

Transfery statystyczne między państwami członkowskimi

1. Państwa członkowskie mogą uzgodnić i poczynić ustalenia dotyczące statystycznych transferów określonej ilości energii ze źródeł odnawialnych z jednego państwa członkowskiego do drugiego. Przekazywaną ilość należy:

- a) odjąć od ilości energii ze źródeł odnawialnych, która jest brana pod uwagę przy obliczaniu, czy państwo członkowskie dokonujące transferu spełnia wymogi art. 3 ust. 1 i 2; oraz
- b) dodać do ilości energii ze źródeł odnawialnych, która jest brana pod uwagę przy wyliczaniu, czy państwo członkowskie przyjmujące transfer spełnia wymogi art. 3 ust. 1 i 2.

Transfer statystyczny nie ma wpływu na osiągnięcie krajowego celu państwa członkowskiego dokonującego takiego transferu.

2. Ustalenia, o których mowa w ust. 1, mogą obowiązywać przez jeden rok lub więcej lat. Komisja musi zostać o nich powiadomiona nie później niż 3 miesiące po zakończeniu każdego roku, w którym obowiązywały. Informacje przesłane Komisji obejmują ilość i cenę przekazywanej energii.

3. Transfery stają się skuteczne tylko wtedy, gdy wszystkie państwa członkowskie uczestniczące w przekazaniu poinformowały Komisję o transferze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 14.11.2008, s. 1.

Artykuł 7

Wspólne projekty między państwami członkowskimi

1. Dwa państwa członkowskie lub większa ich liczba mogą współpracować w zakresie wszystkich rodzajów wspólnych projektów odnoszących się do wytwarzania energii elektrycznej, ciepła lub chłodu pochodzących z odnawialnych źródeł energii. Współpraca ta może obejmować prywatnych operatorów.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o udziale lub ilości energii pochodzącej z energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii wyprodukowanej przez dowolny wspólny projekt na ich terytorium, który oddano do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009 lub przez część instalacji zmodernizowaną po tej dacie, jeżeli ten udział lub ilość energii mają zostać uznane na poczet krajowych celów ogólnych innego państwa członkowskiego w celu określenia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 2:

- a) opisuje proponowaną instalację lub wskazuje zmodernizowaną instalację;
- b) określa udział lub ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu wyprodukowanej w instalacji, która ma zostać uznana na poczet krajowych celów ogólnych innego państwa członkowskiego;
- c) wskazuje państwo członkowskie, na rzecz którego składane jest powiadomienie; oraz
- d) wskazuje okres, w pełnych latach kalendarzowych, podczas którego energia elektryczna, ciepła lub chłodu wyprodukowana w instalacji z odnawialnych źródeł energii ma być uznawana na poczet krajowego celu ogólnego tego innego państwa członkowskiego.

4. Okres wskazany w ust. 3 lit. d) nie wykracza poza rok 2020. Czas trwania wspólnego projektu może wykraczać poza rok 2020.

5. Powiadomienie złożone na mocy niniejszego artykułu nie zostaje zmienione ani wycofane bez obopólnej zgody państwa członkowskiego, które złożyło powiadomienie, oraz państwa członkowskiego wskazanego zgodnie z ust. 3 lit. c).

Artykuł 8

Oddziaływanie wspólnych projektów realizowanych przez państwa członkowskie

1. W terminie trzech miesięcy od końca każdego roku objętego okresem przewidzianym w art. 7 ust. 3 lit. d) państwo członkowskie, które złożyło powiadomienie na mocy art. 7, wydaje pismo powiadamiające, w którym określa:

- a) całkowitą ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, którą wyprodukowano w danym roku ze źródeł odnawialnych w instalacji będącej przedmiotem powiadomienia złożonego na mocy art. 7; oraz

b) ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, którą wyprodukowano w odnośnym roku z odnawialnych źródeł energii w tej instalacji i która ma zostać uznana na poczet krajowego celu ogólnego innego państwa członkowskiego zgodnie z powiadomieniem.

2. Powiadamiające państwo członkowskie przesyła pismo powiadamiające państwu członkowskiemu, na rzecz którego złożono powiadomienie, oraz Komisji.

3. Do celów wyliczenia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy w zakresie krajowych celów ogólnych ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, pochodzącej z odnawialnych źródeł energii, zgłoszonej zgodnie z ust. 1 lit. b) należy:

a) odjąć od ilości energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii branej pod uwagę przy wyliczaniu, czy państwo członkowskie, które wydało pismo powiadamiające na mocy ust. 1, spełnia wymogi; oraz

b) dodać do ilości energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii branej pod uwagę przy wyliczaniu, czy państwo członkowskie, które otrzymało pismo powiadamiające zgodnie z ust. 2, spełnia wymogi.

Artykuł 9

Wspólne projekty pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi

1. Państwo członkowskie lub większa ich liczba może współpracować z jednym lub większą liczbą państw trzecich w zakresie wszystkich rodzajów wspólnych projektów odnoszących się do wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii. Współpraca ta może obejmować prywatnych operatorów.

2. Energię elektryczną wytwarzaną z odnawialnych źródeł energii w państwach trzecich uwzględnia się do celów oceny zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy dotyczącymi krajowych celów ogólnych wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są następujące warunki:

a) energia elektryczna jest zużywana we Wspólnocie, wymóg, który uważany jest za spełniony, jeżeli:

(i) ilość energii elektrycznej równoważna ilości uwzględnianej do obliczeń jest ściśle przypisana do alokowanej mocy połączeń międzysystemowych przez wszystkich odpowiedzialnych operatorów systemów przesyłowych w kraju pochodzenia, kraju przeznaczenia i, jeżeli ma to zastosowanie, każdym krajem trzecim tranzytu;

(ii) ilość energii elektrycznej równoważna ilości uwzględnianej do obliczeń została ściśle zarejestrowana w wykazie zbilansowania przez odpowiedzialnego operatora systemu przesyłowego po wspólnotowej stronie połączenia wzajemnego; oraz

(iii) przypisana zdolność i wytwarzanie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w instalacji, o której mowa w ust. 2 lit. b), odnoszą się do tego samego okresu;

b) energia elektryczna jest produkowana w nowo wybudowanej instalacji, którą oddano do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009, lub w tej części instalacji, którą rozbudowano po tej dacie, w ramach wspólnego projektu, o którym mowa w ust. 1; oraz

c) ilość produkowanej i eksportowanej energii elektrycznej nie uzyskała innego wsparcia w ramach systemu wsparcia państwa trzeciego niż pomoc inwestycyjna przyznana tej instalacji.

3. Państwa członkowskie mogą zwracać się do Komisji, by na potrzeby art. 5 uwzględniła energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii wytwarzaną i zużywaną w państwie trzecim, w kontekście budowy połączenia wzajemnego między państwem członkowskim a państwem trzecim o bardzo długim czasie realizacji, pod następującymi warunkami:

a) budowa połączenia wzajemnego musi się rozpocząć do dnia 31 grudnia 2016 r.;

b) nie może istnieć możliwość oddania do eksploatacji połączenia wzajemnego przed dniem 31 grudnia 2020 r.;

c) możliwe jest oddanie do eksploatacji połączenia wzajemnego przed dniem 31 grudnia 2022 r.;

d) po oddaniu do eksploatacji połączenie wzajemne będzie wykorzystywane do eksportowania energii pochodzącej z odnawialnych źródeł energii do Wspólnoty zgodnie z ust. 2;

e) zastosowanie odnosi się do wspólnego projektu, który spełnia kryteria wymienione w ust. 2 lit. b) i c) i będzie realizowany przy wykorzystaniu połączenia wzajemnego po oddaniu do eksploatacji oraz do ilości energii elektrycznej nie większej od ilości, którą eksportować się będzie do Wspólnoty po oddaniu połączenia wzajemnego do eksploatacji.

4. Udział lub ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w dowolnej instalacji na terytorium państwa trzeciego, które mają zostać uznane na poczet krajowych celów ogólnych jednego lub kilku państw członkowskich w celu oceny zgodności z art. 3, są zgłaszane Komisji. W przypadku gdy chodzi o więcej niż jedno państwo członkowskie, o podziale tej wielkości między państwa członkowskie należy poinformować Komisję. Udział ten lub ilość ta nie przekracza ilości faktycznie wyeksportowanej do Wspólnoty i wykorzystanej na jej terytorium, odpowiadającej ilości, o której mowa w ust. 2 lit. a) ppkt (i) i (ii) niniejszego artykułu i spełniającej warunki określone w ust. 2 lit. a). Powiadomienie zostaje złożone przez każde państwo członkowskie, któremu dany udział lub ilość energii elektrycznej ma być zaliczona na poczet krajowego celu ogólnego.

5. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 4:

a) opisuje proponowaną instalację lub wskazuje zmodernizowaną instalację;

b) określa udział lub ilość energii elektrycznej produkowanej w instalacji, która ma zostać uznana na poczet krajowych celów ogólnych danego państwa członkowskiego, jak również, z zastrzeżeniem wymogów w zakresie poufności, odpowiednie uzgodnienia finansowe;

- c) wskazuje okres, w pełnych latach kalendarzowych, podczas którego energia elektryczna ma być uznawana na poczet krajowego celu ogólnego tego państwa członkowskiego; oraz
- d) zawiera pisemne uznanie lit. b) i c) przez państwo trzecie, na którego terytorium ma zostać oddana do eksploatacji dana instalacja, oraz udział lub ilość energii elektrycznej wyprodukowanej przez daną instalację, która zostanie wykorzystana na rynku krajowym przez to państwo trzecie.
6. Okres wskazany w ust. 5 lit. c) nie może wykroczać poza rok 2020. Czas trwania wspólnego projektu może wykroczać poza rok 2020.

7. Powiadomienie złożone na mocy niniejszego artykułu nie może zostać zmienione ani wycofane bez zgody państwa członkowskiego, które złożyło powiadomienie, oraz państwa trzeciego, które uznało projekt zgodnie z ust. 5 lit. d).

8. Państwa członkowskie i Wspólnota zachęcają odpowiednie organy Traktatu o Wspólnocie Energetycznej do podejmowania, zgodnie z Traktatem o Wspólnocie Energetycznej, środków niezbędnych, aby umawiające się strony traktatu mogły stosować przepisy o współpracy między państwami członkowskimi, określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 10

Skutki wspólnych projektów pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi

1. W terminie trzech miesięcy od końca każdego roku objętego okresem wskazanym w art. 9 ust. 5 lit. c) państwo członkowskie, które złożyło powiadomienie na mocy art. 9, wydaje pismo powiadamiające, w którym określa:
- a) całkowitą ilość energii elektrycznej, którą wytworzono w odnośnym roku z odnawialnych źródeł energii w instalacji, będącej przedmiotem powiadomienia złożonego na mocy art. 9;
- b) ilość energii elektrycznej, którą wytworzono w danym roku z odnawialnych źródeł energii w tej instalacji i która ma zostać uznana na poczet krajowego celu ogólnego tego państwa zgodnie z warunkami powiadomienia na podstawie art. 9; oraz
- c) dowód spełnienia warunków określonych w art. 9 ust. 2.

2. Przedmiotowe państwo członkowskie wysyła pismo powiadamiające państwu trzeciemu, które uznało projekt zgodnie z art. 9 ust. 5 lit. d), oraz Komisji.

3. Do celów oceny zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy w zakresie krajowych celów ogólnych ilość energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii zgłoszonej zgodnie z ust. 1 lit. b) dodaje się do ilości energii ze źródeł odnawialnych uwzględnianej przy ocenie spełnienia wymagań przez państwo członkowskie wysyłające pismo powiadamiające.

Artykuł 11

Wspólne systemy wsparcia

1. Nie naruszając obowiązków państwa członkowskiego wynikających z art. 3, dwa państwa członkowskie lub większa ich liczba mogą dobrowolnie postanowić o połączeniu lub częściowym koordynowaniu ich krajowych systemów wsparcia. W takich przypadkach pewna ilość energii ze źródeł odnawialnych wyprodukowana na terytorium jednego uczestniczącego państwa członkowskiego może zostać zaliczona na poczet krajowego celu ogólnego innego uczestniczącego państwa członkowskiego, jeżeli to państwo członkowskie:

- a) dokona statystycznego transferu określonych ilości energii ze źródeł odnawialnych z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 6; lub
- b) ustanowi regułę dystrybucji, którą uznają inne uczestniczące państwa członkowskie i która rozdziela ilości energii ze źródeł odnawialnych między uczestniczącymi państwami członkowskimi. Komisja musi zostać powiadomiona o takiej regule nie później niż trzy miesiące po zakończeniu pierwszego roku, w którym zaczęła ona obowiązywać.

2. W ciągu trzech miesięcy po zakończeniu każdego roku każde państwo członkowskie, które złożyło powiadomienie zgodnie z ust. 1 lit. b), wystosowuje pismo powiadamiające, w którym wskazuje całkowitą ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, pochodzącej z odnawialnych źródeł energii, wyprodukowaną w przedmiotowym roku podlegającą regule dystrybucji.

3. Do celów oceny zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy w zakresie krajowych celów ogólnych ilość energii elektrycznej pochodzącej z odnawialnych źródeł energii zgłoszoną zgodnie z ust. 2, rozdziela się między państwa członkowskie zgodnie ze zgłoszoną regułą dystrybucji.

Artykuł 12

Wzrost mocy

Do celów art. 7 ust. 2 oraz art. 9 ust. 2 lit. b) jednostki energii z odnawialnych źródeł energii, które można przypisać zwiększeniu mocy instalacji, są traktowane, jakby zostały wytworzone przez oddzielną instalację, której eksploatacja rozpoczęła się w momencie wystąpienia wzrostu mocy.

Artykuł 13

Procedury administracyjne, przepisy i kodeksy

1. Państwa członkowskie zapewniają, że wszelkie krajowe przepisy dotyczące procedur autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania, które są stosowane w elektrowniach wytwarzających energię elektryczną, energię ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii oraz związanej z nimi infrastruktury sieci przesyłowych i dystrybucyjnych oraz w procesie przekształcania biomasy w biopaliwa lub inne produkty energetyczne, są proporcjonalne i niezbędne.

Państwa członkowskie podejmują w szczególności właściwe kroki niezbędne do zapewnienia:

- a) z zastrzeżeniem różnic między państwami członkowskimi pod względem struktury administracyjnej i organizacji, wyraźnego określenia i koordynacji obowiązków administracyjnych organów krajowych, regionalnych i lokalnych w zakresie procedur autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania, w tym planowania przestrzennego, łącznie z przejrzystymi terminami rozpatrywania wniosków dotyczących planowania i budowy;
- b) udostępniania na odpowiednim poziomie wyczerpujących informacji na temat rozpatrywania wniosków o pozwolenie i koncesjonowania instalacji wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych oraz na temat pomocy udzielanej wnioskodawcom;
- c) usprawnienia i przyspieszenia procedur administracyjnych na odpowiednim poziomie administracyjnym;
- d) obiektywności, przejrzystości, proporcjonalności i niedyskryminacyjnego charakteru zasad autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania oraz uwzględnienia w nich charakterystyki poszczególnych technologii energii odnawialnej;
- e) przejrzystości i zasadności w odniesieniu do kosztów opłat administracyjnych uiszczanych przez konsumentów, planistów, architektów, konstruktorów, instalatorów sprzętu i systemów oraz dostawców; oraz
- f) ustanowienia uproszczonych i mniej kłopotliwych procedur autoryzacji, w tym procedury prostego powiadamiania, jeśli pozwalają na to obowiązujące ramy regulacyjne, dla mniejszych projektów oraz w stosownych przypadkach dla zdecentralizowanych urządzeń wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych.

2. Państwa członkowskie wyraźnie określają specyfikacje techniczne, które muszą zostać spełnione przez urządzenia i systemy wykorzystujące energię odnawialną w celu skorzystania z systemów wsparcia. W przypadku gdy istnieją normy europejskie, łącznie z oznakowaniem ekologicznym, etykietami energetycznymi i innymi systemami referencji technicznych ustanowionymi przez europejskie organy normalizacji, specyfikacje techniczne są określone na podstawie tych norm. Specyfikacje techniczne nie wyznaczają miejsca certyfikacji urządzeń i systemów i nie powinny stanowić bariery dla funkcjonowania rynku wewnętrznego.

3. Państwa członkowskie zalecają wszystkim podmiotom, a w szczególności lokalnym i regionalnym organom administracyjnym, by zapewniały instalację urządzeń i systemów wykorzystywania elektryczności, grzewczych i chłodzących, z odnawialnych źródeł energii oraz urządzeń i systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia podczas planowania, projektowania, budowy i remontów obszarów przemysłowych lub mieszkalnych. Państwa członkowskie zachęcają w szczególności lokalne i regionalne organy administracyjne do uwzględniania w stosownych przypadkach systemów grzewczych i chłodzących wykorzystujących energię z odnawialnych źródeł energii w planowaniu infrastruktury miejskiej.

4. Państwa członkowskie wprowadzają w swoich przepisach i kodeksach prawa budowlanego odpowiednie środki służące zwiększeniu udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze budownictwa.

Przy ustanawianiu tych środków lub systemów wsparcia regionalnego, państwa członkowskie mogą uwzględniać środki krajowe związane ze znacznym wzrostem wydajności energetycznej i kogeneracją oraz pasywnymi budynkami o niskim lub zerowym zużyciu energii.

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2014 r. państwa członkowskie wprowadzają w swoich przepisach i kodeksach prawa budowlanego lub w inny sposób mający równoważny skutek, w stosownych przypadkach, wymóg wykorzystania w nowych budynkach i budynkach już istniejących poddawanych ogólnemu remontowi minimalnego poziomu energii ze źródeł odnawialnych. Państwa członkowskie umożliwiają osiągnięcie tego minimalnego poziomu między innymi przez wykorzystywanie w systemach lokalnego ogrzewania lub chłodzenia znacznego udziału energii z odnawialnych źródeł energii.

Wymóg, o którym mowa w akapicie pierwszym, dotyczy sił zbrojnych wyłącznie w zakresie, w jakim jego zastosowanie nie wchodzi w konflikt z charakterem i podstawowym celem działalności sił zbrojnych i z wyłączeniem materiałów używanych wyłącznie w celach wojskowych.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by od dnia 1 stycznia 2012 r. nowe budynki publiczne i istniejące budynki publiczne poddawane ogólnemu remontowi na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym odgrywały rolę przykładów do naśladowania w kontekście niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie mogą między innymi wypełnić ten wymóg, przestrzegając norm dotyczących domów o zerowym zużyciu energii lub zezwalając na wykorzystanie dachów budynków publicznych lub publiczno-prywatnych przez strony trzecie do instalacji urządzeń produkujących energię z odnawialnych źródeł.

6. W odniesieniu do przepisów i kodeksów budowlanych państwa członkowskie promują stosowanie systemów i urządzeń ogrzewania i chłodzenia wykorzystujących odnawialne źródła energii, prowadzących do znaczącej redukcji zużycia energii. Państwa członkowskie stosują, tam gdzie istnieją, etykiety energetyczne, oznakowanie ekologiczne lub inne dostępne odpowiednie certyfikaty lub normy ustanowione na poziomie krajowym lub wspólnotowym jako zachętę do stosowania takich systemów lub urządzeń.

W przypadku biomasy państwa członkowskie promują technologie przekształcania osiągające skuteczność przekształcania energii wynoszącą co najmniej 85 % w zastosowaniach mieszkalnych i komercyjnych oraz co najmniej 70 % w zastosowaniach przemysłowych.

W odniesieniu do pomp ciepła państwa członkowskie promują te spełniające minimalne wymagania dotyczące oznakowania ekologicznego ustanowione w decyzji Komisji 2007/742/WE z dnia 9 listopada 2007 r. określającej kryteria ekologiczne dotyczące przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego pompom ciepła zasilanym elektrycznie, gazowo lub absorpcyjnym pompom ciepła ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 20.11.2007, s. 14.

W odniesieniu do energii ciepła słonecznego energii cieplnej państwa członkowskie promują certyfikowane urządzenia i systemy oparte na normach europejskich, jeżeli takie istnieją, w tym oznakowaniu ekologicznym, etykietach energetycznych i innych technicznych systemach odniesienia ustanowionych przez europejskie organy normalizacyjne.

Przy ocenie skuteczności przekształcania energii oraz stosunku mocy wejściowej do mocy wyjściowej systemów i urządzeń dla celów niniejszego ustępu państwa członkowskie stosują procedury wspólnotowe lub, w ich braku, międzynarodowe, o ile takie istnieją.

Artykuł 14

Informowanie i szkolenie

1. Państwa członkowskie zapewniają dostęp do informacji o środkach wsparcia wszystkim zaangażowanym stronom, takim jak odbiorcy, wykonawcy budowlani, instalatorzy, architekci i dostawcy urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych oraz pojazdów wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych.

2. Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie przez dostawcę urządzenia lub systemu lub przez krajowe właściwe organy informacji na temat korzyści, kosztów i wydajności energetycznej netto urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących energię z odnawialnych źródeł energii.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by do dnia 31 grudnia 2012 r. instalatorzy małych kotłów i pieców na biomasę, systemów fotowoltaicznych i systemów ciepła słonecznego, płytkich systemów geotermalnych oraz pomp ciepła mieli dostęp do systemów certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania. Systemy te mogą w stosownych przypadkach uwzględniać istniejące systemy i struktury i opierają się na kryteriach określonych w załączniku IV. Każde państwo członkowskie uznaje certyfikaty przyznane przez inne państwa członkowskie zgodnie z tymi kryteriami.

4. Państwa członkowskie udostępniają społeczeństwu informacje dotyczące systemów certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania, o których mowa w ust. 3. Państwa członkowskie mogą również udostępnić wykaz instalatorów kwalifikowanych lub certyfikowanych zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 3.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by istniały wytyczne dla wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron, w szczególności dla planistów i architektów, aby umożliwić im właściwe uwzględnienie optymalnego połączenia odnawialnych źródeł energii, wysoko efektywnych technologii i systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia podczas planowania, projektowania, budowy i remontu obszarów przemysłowych lub mieszkalnych.

6. Państwa członkowskie przy udziale władz lokalnych i regionalnych opracowują odpowiednie programy informacyjne, programy zwiększania świadomości, programy doradcze lub szkoleniowe, aby informować obywateli o korzyściach i rozwiązaniach praktycznych związanych z rozwojem i wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych.

Artykuł 15

Gwarancje pochodzenia energii elektrycznej oraz energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii

1. Do celów wykazania odbiorcom końcowym, jaki jest udział lub jaka jest ilość energii ze źródeł odnawialnych w koszyku energetycznym danego dostawcy energii zgodnie z art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE, państwa członkowskie zapewniają możliwość zagwarantowania pochodzenia z odnawialnych źródeł energii elektrycznej w rozumieniu niniejszej dyrektywy zgodnie z obiektywnymi, przejrzystymi i niedyskryminacyjnymi kryteriami.

2. W tym celu państwa członkowskie zapewniają wydanie gwarancji pochodzenia na wniosek producenta energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii. Państwa członkowskie mogą ustalić, że gwarancje pochodzenia będą wystawiane na wniosek producentów energii ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii. Ustalenie takie może podlegać wymogowi minimalnej mocy. Gwarancja pochodzenia jest wystawiana dla standardowej jednostki 1 MWh. Dla każdej jednostki wytworzonej energii wydawana jest maksymalnie jedna gwarancja pochodzenia.

Państwa członkowskie zapewniają, by ta sama jednostka energii ze źródeł odnawialnych była brana pod uwagę tylko raz.

Państwo członkowskie może postanowić, że nie udziela się wsparcia producentowi w sytuacji, gdy producent ten otrzymuje gwarancję pochodzenia na takie samo wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych.

Gwarancja pochodzenia nie ma żadnej funkcji w rozumieniu spełniania przez państwa członkowskie wymogów art. 3. Przeniesienie gwarancji pochodzenia, oddzielnie lub razem z fizycznym przekazaniem energii, nie ma wpływu na decyzję państw członkowskich w sprawie stosowania transferów statystycznych, wspólnych projektów lub wspólnych systemów wsparcia, pozwalających osiągnąć wyznaczone cele, nie ma też wpływu na obliczanie końcowego zużycia brutto energii ze źródeł odnawialnych zgodnie z art. 5.

3. Jakikolwiek wykorzystanie gwarancji pochodzenia następuje w ciągu dwunastu miesięcy od wyprodukowania odpowiadającej jej jednostki energii. Po wykorzystaniu gwarancja pochodzenia zostaje unieważniona.

4. Państwa członkowskie lub wyznaczone właściwe organy nadzorują wystawianie, przenoszenie i unieważnianie gwarancji pochodzenia. Wyznaczone właściwe organy nadzorują nienakładające się na siebie jednostki geograficzne i są niezależne od działalności w zakresie wytwarzania, obrotu i dostaw.

5. Państwa członkowskie lub wyznaczone właściwe organy ustanawiają odpowiednie mechanizmy mające zapewnić wydawanie, przekazywanie i unieważnianie gwarancji pochodzenia oraz dokładność, wiarygodność i zabezpieczenie przed nadużyciami tych gwarancji.

6. Gwarancja pochodzenia określa co najmniej:

a) źródło energii, z którego energia została wytworzona oraz daty rozpoczęcia i zakończenia jej wytwarzania;

b) czy dotyczy ona:

- (i) energii elektrycznej; lub
 - (ii) energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia;
- c) tożsamość, lokalizację, rodzaj i moc instalacji, w której wyprodukowano energię;
- d) to, czy i w jakim stopniu instalacja korzystała ze wsparcia inwestycyjnego, czy i w jakim stopniu jednostka energii korzystała w jakikolwiek inny sposób z krajowego systemu wsparcia oraz rodzaj systemu wsparcia;
- e) datę oddania instalacji do eksploatacji;
- f) datę wydania, kraj wydający oraz niepowtarzalny numer identyfikacyjny.

7. W przypadku gdy dostawca energii elektrycznej ma obowiązek udowodnić udział lub ilość energii ze źródeł odnawialnych w jego koszyku energetycznym do celów art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE, może to zrobić posługując się gwarancjami pochodzenia.

8. Ilość energii ze źródeł odnawialnych odpowiadająca gwarancjom pochodzenia przekazanych przez dostawcę energii elektrycznej na rzecz strony trzeciej jest odejmowana od wielkości udziału energii ze źródeł odnawialnych w jego koszyku energetycznym, do celów art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE.

9. Państwa członkowskie uznają gwarancje pochodzenia wydane przez inne państwa członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą wyłącznie w charakterze poświadczenia elementów, o których mowa w ust. 1 i ust. 6 lit. (a)–(f). Państwo członkowskie może odmówić uznania gwarancji pochodzenia wyłącznie wtedy, gdy ma uzasadnione wątpliwości co do jej dokładności, wiarygodności lub autentyczności. Dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o odmowie uznania gwarancji, podając jej powody.

10. Jeżeli Komisja uzna, że odmowa uznania gwarancji pochodzenia jest nieuzasadniona, może przyjąć decyzję zobowiązującą państwo członkowskie do uznania gwarancji pochodzenia.

11. Państwo członkowskie może wprowadzić, w zgodzie z prawem Wspólnoty, obiektywne, przejrzyste i niedyskryminujące kryteria dotyczące używania gwarancji pochodzenia, stosując się do zobowiązań ustanowionych w art. 6 ust. 3 dyrektywy 2003/54/WE.

12. W przypadku gdy dostawcy energii sprzedają konsumentom energię ze źródeł odnawialnych, informując przy tym o korzyściach ekologicznych lub innych rodzajach korzyści płynących ze stosowania energii ze źródeł odnawialnych, państwa członkowskie mogą nałożyć na dostawców energii obowiązek udostępniania w skróconej formie informacji na temat ilości lub udziału procentowego energii ze źródeł odnawialnych, która pochodzi z instalacji lub na temat zwiększonej mocy, która została wprowadzona po dniu 25 czerwca 2009.

Artykuł 16

Dostęp do sieci i ich działanie

1. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki, mające na celu stworzenie infrastruktury przesyłowej i dystrybucyjnej sieci elektroenergetycznej, inteligentnych sieci, obiektów magazynowania oraz systemu elektroenergetycznego, aby zagwarantować bezpieczne działanie systemu elektroenergetycznego podczas przystosowania go do dalszego rozwoju wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, w tym również połączeń wzajemnych między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi. Państwa członkowskie podejmują również odpowiednie kroki, aby przyspieszyć procedury autoryzacji infrastruktury sieciowej oraz skoordynować zatwierdzanie infrastruktury sieciowej z procedurami administracyjnymi i procedurami planowania.

2. Z zastrzeżeniem wymogów odnoszących się do zachowania niezawodności i bezpieczeństwa sieci, na podstawie przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriów, zdefiniowanych przez właściwe organy krajowe:

- a) państwa członkowskie zapewniają, że operatorzy systemów przesyłowych i systemów dystrybucji na ich terytorium gwarantują przesył i dystrybucję energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii;
- b) państwa członkowskie zapewniają również priorytetowy dostęp lub gwarantowany dostęp do systemu sieciowego dla energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii;
- c) państwa członkowskie zapewniają, że o ile pozwala na to bezpieczna eksploatacja krajowego systemu elektroenergetycznego i w oparciu o przejrzyste i niedyskryminacyjne kryteria, przy wyborze instalacji wytwarzających energię elektryczną, operatorzy systemów przesyłowych przyznają pierwszeństwo instalacjom wykorzystującym odnawialne źródła energii. Państwa członkowskie zapewniają, by zostały przyjęte odpowiednie środki operacyjne dotyczące sieci i rynku, które zminimalizują ograniczenie energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii. Jeżeli przyjmowane są ważne środki, które ograniczą występowanie energii z odnawialnych źródeł energii, aby zagwarantować bezpieczeństwo krajowego systemu energii elektrycznej oraz bezpieczeństwo dostaw energii, państwa członkowskie zapewniają, by odpowiedzialni operatorzy systemów zgłaszali właściwym organom regulacyjnym zastosowanie tych środków i wskazywali działania naprawcze, które zamierzają podjąć w celu zapobiegania nieodpowiednim ograniczeniom.

3. Państwa członkowskie wymagają od operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji stworzenia i podania do publicznej wiadomości standardowych zasad odnoszących się do ponoszenia i podziału kosztów dostosowań technicznych, takich jak przyłączenia do sieci czy wzmocnienia sieci, poprawa funkcjonowania sieci oraz zasady niedyskryminacyjnego wdrażania kodów sieci, koniecznych w celu włączenia nowych producentów dostarczających energię elektryczną wytwarzaną z odnawialnych źródeł energii do wzajemnej sieci.

Zasady te opierają się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriach ze szczególnym uwzględnieniem wszystkich kosztów i korzyści związanych z przyłączeniem tych producentów do sieci oraz szczególnych okoliczności, w przypadku producentów w regionach peryferyjnych oraz o niskiej gęstości zaludnienia. Zasady te mogą przewidywać różne rodzaje przyłączeń.

4. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą wymagać od operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji pokrycia w całości lub w części kosztów, o których mowa w ust. 3. Państwa członkowskie dokonują przeglądu i podejmują niezbędne środki w celu usprawnienia ram i przepisów dotyczących ponoszenia i podziału kosztów, o których mowa w ust. 3, do dnia 30 czerwca 2011 r. i co dwa lata po tej dacie w celu zapewnienia integracji nowych producentów, zgodnie z brzmieniem tego ustępu.

5. Państwa członkowskie wymagają od operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji przedstawienia nowym producentom energii ze źródeł odnawialnych pragnącym przyłączyć się do systemu wymaganych wyczerpujących i niezbędnych informacji, w tym:

- a) wyczerpującej i szczegółowej oceny kosztów związanych z przyłączeniem;
- b) rozsądnego i precyzyjnego harmonogramu przyjęcia i rozpatrzenia wniosku o przyłączenie do sieci;
- c) rozsądnego orientacyjnego harmonogramu każdego proponowanego przyłączenia do sieci.

Państwa członkowskie mogą zezwolić producentom energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, pragnącym przyłączyć się do sieci, na ogłoszenie przetargu na roboty przyłączeniowe.

6. Podział kosztów, o którym mowa w ust. 3, egzekwuje się za pomocą mechanizmu opartego na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach, uwzględniając korzyści, jakie odnoszą z przyłączenia pierwsi i kolejno przyłączani producenci, jak również operatorzy systemów przesyłowych i systemów dystrybucji.

7. Państwa członkowskie zapewniają, że obciążanie taryfami przesyłowymi i dystrybucyjnymi nie dyskryminuje energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, w szczególności energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii wytwarzanej w regionach peryferyjnych, takich jak regiony wyspiarskie i regiony o niskiej gęstości zaludnienia. Państwa członkowskie zapewniają, że przy ustalaniu taryf przesyłowych i dystrybucyjnych nie dochodzi do dyskryminacji gazu z odnawialnych źródeł energii.

8. Państwa członkowskie zapewniają, że taryfy nakładane przez operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji za przesył i dystrybucję energii elektrycznej z elektrowni wykorzystujących odnawialne źródła energii odpowiadają korzyściom finansowym płynącym z przyłączenia takich elektrowni do sieci. Korzyści takie mogą płynąć z bezpośredniego wykorzystania sieci niskonapięciowej.

9. W odpowiednich przypadkach państwa członkowskie oceniają konieczność rozszerzenia istniejącej infrastruktury sieci gazowniczej, aby ułatwić integrację gazu z odnawialnych źródeł energii.

10. W odpowiednich przypadkach państwa członkowskie nakładają na operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych na swoim terytorium obowiązek publikowania przepisów technicznych zgodnie z art. 6 dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej

wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego ⁽¹⁾, w szczególności w odniesieniu do zasad przyłączania do sieci, które obejmują wymagania dotyczące jakości, nawaniania i ciśnienia gazu. Państwa członkowskie nakładają również na operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych obowiązek publikacji taryf przyłączeniowych za przyłączanie odnawialnych źródeł gazu w oparciu o przejrzyste i niedyskryminacyjne kryteria.

11. W sporządzonych przez siebie krajowych planach działania w zakresie energii odnawialnych państwa członkowskie dokonują oceny konieczności budowy nowej infrastruktury systemu lokalnego ogrzewania i chłodzenia produkowanego z odnawialnych źródeł energii w celu osiągnięcia krajowego celu na rok 2020, o którym mowa w art. 3 ust. 1. W zależności od tej oceny państwa członkowskie podejmują, w stosownych przypadkach, kroki na rzecz rozbudowy lokalnej infrastruktury ogrzewania w celu dostosowania rozbudowy produkcji systemu lokalnego ogrzewania i chłodzenia z wielkich instalacji wykorzystujących biomasę, energię ciepła i geotermalną.

Artykuł 17

Kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i biopłynów

1. Niezależnie od tego, czy surowce były uprawiane na terenie Wspólnoty czy poza jej terytorium, energię z biopaliw i biopłynów uwzględnia się do celów, o których mowa w lit. a), b) i c), tylko wtedy, gdy spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w ust. 2–6 niniejszego artykułu:

- a) kontrola zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy w odniesieniu do celów krajowych;
- b) kontrola spełnienia obowiązku stosowania energii ze źródeł odnawialnych;
- c) kwalifikowalność do wsparcia finansowego wykorzystania biopaliw i biopłynów.

Aby jednak biopaliwa i biopłyny wyprodukowane z odpadów lub pozostałości innych niż odpady lub pozostałości rolnicze, akwakultury i leśne były uwzględniane do celów, o których mowa w lit. a), b) i c), muszą spełniać jedynie kryteria zrównoważonego rozwoju, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw i biopłynów uwzględnionych dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), wynosi co najmniej 35 %.

Począwszy od dnia 1 stycznia 2017 r., ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynikających z wykorzystania biopaliw i biopłynów uwzględnionych do celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), wynosi co najmniej 50 %. Od dnia 1 stycznia 2018 r. ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynosi co najmniej 60 % dla biopaliw i biopłynów wytworzonych w instalacjach, które rozpoczęły produkcję w dniu 1 stycznia 2017 r. lub później.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 57.

Ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikających z wykorzystania biopaliw i biopłynów oblicza się zgodnie z art. 19 ust. 1.

W przypadku biopaliw i biopłynów wytworzonych w instalacjach działających dnia 23 stycznia 2008 r. akapit pierwszy stosuje się od dnia 1 kwietnia 2013 r.

3. Biopaliwa i biopłyny uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów o wysokiej wartości bioróżnorodności, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. lub później posiadały następujący status, niezależnie od tego, czy posiadają go nadal:

- a) lasy pierwotne i inne zalesione grunty, czyli lasy i inne zalesione grunty z gatunkami rodzimymi, gdzie nie istnieją wyraźnie widoczne ślady działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie zostały w istotny sposób zaburzone;
- b) obszary wyznaczone:
 - (i) do celów ochrony przyrody na mocy prawa lub przez właściwy organ; lub
 - (ii) do ochrony rzadkich, zagrożonych lub poważnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków, uznawanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody, pod warunkiem uznania ich zgodnie z art. 18 ust. 4 akapit drugi,

chyba że przedstawiono dowody, że produkcja tych surowców nie narusza tych celów ochrony przyrody;

- c) obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności, czyli:
 - (i) naturalne, czyli obszary trawiaste, które pozostaną obszarami trawiastymi, jeśli nie dojdzie do interwencji człowieka i które zachowują naturalny skład gatunkowy oraz cechy i procesy ekologiczne; lub
 - (ii) nienaturalne, czyli obszary trawiaste, które przestaną być obszarami trawiastymi w braku interwencji człowieka i które są bogate gatunkowo i nie są zdegradowane, chyba że udowodnione zostanie, iż zbiory surowców są konieczne, aby zachować ich status obszarów trawiastych.

Komisja ustanawia kryteria i zakresy geograficzne w celu ustalenia obszarów trawiastych objętych lit. c) akapitu pierwszego. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4.

4. Biopaliwa i biopłyny uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów zasobnych w pierwiastek węgla, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. posiadały jeden z następujących statusów, ale już go nie posiadają:

- a) tereny podmokłe, czyli tereny pokryte lub nasączone wodą stale lub przez znaczną część roku;
- b) obszary stale zalesiane, czyli obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi *in situ*;
- c) obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew pomiędzy 10 % a 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi *in situ*, chyba że przedstawiono dowody, że obszar przed i po przekształceniu ma taką ilość pierwiastka węgla, że przy zastosowaniu metodologii określonej w części C załącznika V byłyby spełnione warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

Przepisy niniejszego ustępu nie mają zastosowania, jeżeli w czasie pozyskania surowców teren posiadał ten sam status co w styczniu 2008 r.

5. Biopaliw i biopłynów uwzględnianych dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), nie wytwarza się z surowców pozyskanych z terenów, które były torfowiskami w styczniu 2008 r., chyba że przedstawiono dowody, że przy uprawie i zbiorach tych surowców nie stosowano melioracji uprzednio niemeliorowanych gleb.

6. Surowce rolne uprawiane we Wspólnocie i wykorzystywane do produkcji biopaliw i biopłynów, uwzględnione do celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), są uzyskiwane zgodnie z wymogami i normami określonymi w przepisach, o których mowa w pozycji „Środowisko naturalne” w części A w pkt 9 załącznika II do rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia bezpośredniego dla rolników ⁽¹⁾, a także zgodnie z minimalnymi wymogami dotyczącymi zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska w rozumieniu art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia.

7. Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania odnoszące się zarówno do państw trzecich, jak i do państw członkowskich będących ważnym źródłem biopaliw lub surowców na biopaliwa wykorzystywanych we Wspólnocie i dotyczące krajowych środków podjętych w celu przestrzegania kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w ust. 2–5, oraz w celu ochrony gleby, wody i powietrza. Pierwsze sprawozdanie zostanie przedłożone w 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczące wpływu zwiększonego popytu na biopaliwa na zrównoważony rozwój społeczny we Wspólnocie i w państwach trzecich, wpływu polityki wspólnotowej w zakresie biopaliw na dostępność żywności w przystępnych cenach, zwłaszcza dla ludzi żyjących w krajach rozwijających się, oraz ogólniejszych kwestii rozwojowych. Sprawozdania te dotyczą kwestii poszanowania praw do użytkowania gruntów. Sprawozdania określają zarówno w odniesieniu do państw trzecich, jak i państw członkowskich będących ważnym źródłem surowców do produkcji biopaliw wykorzystywanych we Wspólnocie, czy każda z następujących konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy została przez nie ratyfikowana i wdrożona:

- konwencja dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej (nr 29),
- konwencja dotycząca wolności związkowej i ochrony praw związkowych (nr 87),
- konwencja dotycząca stosowania zasad prawa do organizowania się i rokowań zbiorowych (nr 98),
- konwencja dotycząca jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości (nr 100),
- konwencja o zniesieniu pracy przymusowej (nr 105),
- konwencja dotycząca dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu (nr 111),
- konwencja dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia (nr 138),
- konwencja dotycząca zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci (nr 182).

Sprawozdania te określają zarówno w odniesieniu do państw trzecich, jak i państw członkowskich będących ważnym źródłem surowców do produkcji biopaliw wykorzystywanych we Wspólnocie, czy dany kraj ratyfikował i wdrożył:

- protokół kartageński o bezpieczeństwie biologicznym,
- konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem.

Pierwsze sprawozdanie zostanie przedłożone w 2012 r. Komisja w odpowiednich przypadkach proponuje działania naprawcze, zwłaszcza gdy występują czynniki świadczące o tym, że produkcja biopaliw ma znaczny wpływ na ceny żywności.

8. Dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), państwa członkowskie nie odmawiają uwzględnienia biopaliw i biopłynów uzyskanych zgodnie z niniejszym artykułem z innych powodów dotyczących zrównoważonego rozwoju.

9. Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja przedkłada sprawozdanie na temat wymagań dotyczących systemu zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do zastosowań biomasy do celów energetycznych, z wyjątkiem biopaliw i biopłynów. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołączone są wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące systemu zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do innych zastosowań biomasy do celów energetycznych. Sprawozdanie to i zawarte w nim wnioski są oparte na najlepszych dostępnych dowodach naukowych, z uwzględnieniem najbardziej aktualnej sytuacji w zakresie procesów innowacyjnych. W przypadku gdy analiza przeprowadzona w tym celu wykaże, że zasadne byłoby wprowadzenie zmian — w odniesieniu do biomasy leśnej — metodologii obliczeniowej zawartej w załączniku V lub kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących ilości pierwiastka węgla i stosowanych do biopaliw i biopłynów, Komisja w odpowiednich przypadkach przedstawi jednocześnie wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w tych kwestiach.

Artykuł 18

Weryfikacja zgodności biopaliw i biopłynów z kryteriami zrównoważonego rozwoju

1. W przypadku gdy biopaliwa i biopłyny mają zostać uwzględnione dla celów, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a), b) i c), państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju, określonych w art. 17 ust. 2–5. W tym celu państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych stosowania systemu bilansu masy, który:

- a) umożliwia na mieszanie partii surowców lub biopaliw o różnych właściwościach zrównoważenia;
- b) wymaga, aby informacje na temat właściwości dotyczących zrównoważonego rozwoju, a także wielkości partii, o których mowa w lit. a), pozostały przypisane mieszance; oraz
- c) stanowi, że suma wszystkich partii wycofanych z mieszanki jest opisana jako posiadająca te same właściwości dotyczące zrównoważonego rozwoju i w takich samych ilościach jak suma wszystkich partii dodanych do mieszanki.

2. W 2010 i 2012 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat działania metody weryfikacji bilansu masy opisanej w ust. 1 oraz na temat możliwości dopuszczenia innych metod weryfikacji w odniesieniu do niektórych lub wszystkich rodzajów surowców, biopaliw lub biopłynów. W swojej ocenie Komisja bierze pod uwagę metody weryfikacji, w których informacja dotycząca poziomu zrównoważenia nie musi zostać fizycznie przypisana do danej partii lub mieszanki. Ocena bierze pod uwagę potrzebę zachowania integralności i skuteczności systemu weryfikacji przy jednoczesnym uniknięciu nadmiernych obciążeń dla przemysłu. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołączone są wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące użycia innych metod weryfikacji.

3. Państwa członkowskie podejmują środki, aby zapewnić, że podmioty gospodarcze przedkładają wiarygodne informacje i udostępniają państwom członkowskim, na ich wniosek, dane wykorzystane do opracowania informacji. Państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych zapewnienia odpowiedniego standardu niezależnego audytu przedłożonych informacji oraz dostarczenia dowodów dokonania tej czynności. Audyt kontroluje, czy systemy stosowane przez podmioty gospodarcze są dokładne, wiarygodne i zabezpieczone przed nadużyciami. Ocenia również częstotliwość i metodologię pobierania próbek i solidność danych.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują w szczególności informacje dotyczące poszanowania kryteriów zrównoważonego rozwoju, ustanowionych w art. 17 ust. 2–5, odpowiednie i użyteczne informacje na temat środków podjętych w celu ochrony gleby, wody i powietrza, rekultywacji terenów zdegradowanych, unikania nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także odpowiednie i użyteczne informacje na temat środków podjętych w celu uwzględnienia elementów, o których mowa w art. 17 ust. 7 akapit drugi.

Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 3, wykaz odpowiednich i użytecznych informacji, o których mowa w dwóch pierwszych akapitach. Zapewnia w szczególności, by dostarczanie tych informacji nie stanowiło nadmiernego obciążenia administracyjnego dla podmiotów w ogóle lub w szczególności dla rolników małorolnych oraz organizacji i spółdzielni producenckich.

Obowiązki ustanowione w tym ustępie mają zastosowanie bez względu na to, czy biopaliwa i biopłyny są produkowane w obrębie Wspólnoty czy importowane.

Państwa członkowskie przekazują Komisji w zagregowanej formie informacje, o których mowa w dwóch pierwszych akapitach niniejszego ustępu. Komisja publikuje te informacje w skróconej formie na platformie na rzecz przejrzystości, o której mowa w art. 24, zachowując poufny charakter szczególnie chronionych informacji handlowych.

4. Wspólnota podejmuje starania, aby zawrzeć dwustronne lub wielostronne umowy z państwami trzecimi, zawierające postanowienia dotyczące kryteriów zrównoważonego rozwoju równoważne przepisom niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy Wspólnota zawrze umowy zawierające postanowienia, które obejmują kwestie objęte kryteriami zrównoważonego rozwoju zawartymi w art. 17 ust. 2–5, Komisja może zdecydować, że umowy te wykazują, że biopaliwa i biopłyny wytworzone z surowców uprawianych w tych krajach spełniają odnośne kryteria zrównoważonego rozwoju. Podczas zawierania tych umów, zwraca się szczególną uwagę na środki podjęte w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, na pośrednie skutki zmiany sposobu użytkowania gruntów, rekultywację terenów zdegradowanych, unikanie nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także na elementy wymienione w art. 17 ust. 7 akapit drugi.

Komisja może zdecydować, że dobrowolne międzynarodowe lub krajowe systemy określające normy dla wytwarzania produktów biomasy zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 17 ust. 2 lub wykazują, że partie biopaliwa spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju, ustalone w art. 17 ust. 3–5. Komisja może zdecydować, że systemy te zawierają dokładne dane do celów informacji o środkach podjętych w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, rekultywacja terenów zdegradowanych, unikanie nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także o elementach, o których mowa w art. 17 ust. 7 akapit drugi. Komisja może również uznać obszary przeznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub silnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków uznanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody do celów art. 17 ust. 3 lit. b) ppkt (ii).

Komisja może zdecydować, że dobrowolne krajowe lub międzynarodowe systemy pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 17 ust. 2.

Komisja może zdecydować, że tereny objęte krajowym lub regionalnym programem przekształcania terenów poważnie zdegradowanych lub silnie zanieczyszczonych spełniają kryteria, o których mowa w załączniku V część C pkt 9.

5. Komisja przyjmuje decyzje na mocy ust. 4 wyłącznie wtedy, gdy przedmiotowa umowa lub system spełniają odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu. W odniesieniu do systemów pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych spełniają one również wymogi dotyczące metodyki określone w załączniku V. Wykazy terenów o dużej bioróżnorodności, o których mowa w art. 17 ust. 3 lit. b) ppkt (ii-), spełniają odpowiednie standardy obiektywności i spójności z normami uznanymi w skali międzynarodowej i przewidują odpowiednie procedury odwoławcze.

6. Decyzje na mocy ust. 4 przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 3. Są one ważne przez okres nie dłuższy niż pięć lat.

7. Gdy podmiot gospodarczy przedstawia dowód lub dane uzyskane w ramach umowy lub systemu będących przedmiotem decyzji podjętej zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, państwo członkowskie nie wymaga od dostawcy, w granicach objętych tą decyzją, przedstawiania dalszego dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w art. 17 ust. 2–5, ani dostarczania informacji o środkach, o których mowa w ust. 3 akapit drugi niniejszego artykułu.

8. Komisja, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, analizuje stosowanie art. 17 w odniesieniu do źródła biopaliwa lub biopłynu i w ciągu sześciu miesięcy od daty otrzymania wniosku oraz zgodnie z procedurą doradczą, o której

mowa w art. 25 ust. 3, decyduje, czy przedmiotowe państwo członkowskie może uwzględnić biopaliwo lub biopłyn z tego źródła do celów, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a), b) i c).

9. Do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące:

- a) skuteczności systemu w zakresie przekazywania informacji na temat kryteriów zrównoważonego rozwoju; oraz
- b) wykonalności i stosowności wprowadzenia obowiązkowych wymagań dotyczących ochrony powietrza, gleby i wody, uwzględniających wyniki najnowszych badań naukowych i międzynarodowe zobowiązania Wspólnoty.

We właściwych przypadkach Komisja proponuje działania naprawcze.

Artykuł 19

Obliczanie wpływu biopaliw i biopłynów na emisję gazów cieplarnianych

1. Do celów art. 17 ust. 2 ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw i biopłynów oblicza się w następujący sposób:

- a) jeżeli wartość standardowa ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji została określona w załączniku V część A lub B i jeżeli wartość e_f dla tych biopaliw lub biopłynów obliczona zgodnie z załącznikiem V część C pkt 7 jest równa zero lub jest mniejsza od zera, poprzez zastosowanie tej wartości standardowej;
- b) poprzez zastosowanie wartości rzeczywistej obliczonej zgodnie z metodologią określoną w załączniku V część C; lub
- c) poprzez zastosowanie wartości będącej sumą czynników wzoru, o którym mowa w załączniku V część C pkt 1, gdzie szczegółowe wartości standardowe określone w załączniku V część D lub E mogą być użyte dla niektórych czynników, a wartości rzeczywiste, obliczone zgodnie z metodami określonymi w załączniku V część C, dla wszystkich innych czynników.

2. Do dnia 31 marca 2010 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie zawierające wykaz obszarów na ich terytorium zaklasyfikowanych na poziomie 2 w nomenklaturze jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS) lub na bardziej szczegółowym poziomie NUTS zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS) ⁽¹⁾, na których to obszarach normalny poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych może być niższy od poziomu emisji określonego pod pozycją „Szczegółowe wartości standardowe upraw” w załączniku V część D do niniejszej dyrektywy lub równy temu poziomowi, łącznie z opisem metody i danych wykorzystanych do sporządzenia wykazu. Metoda ta uwzględnia charakterystykę gleby, klimat i spodziewany poziom zbioru surowców.

3. Wartości standardowe dla biopaliw, określone w załączniku V część A, oraz szczegółowe wartości standardowe dla upraw, określone w załączniku V część D w odniesieniu do biopaliw i biopłynów, stosuje się wyłącznie w przypadku upraw surowców:

- a) uprawianych poza terytorium Wspólnoty;
- b) uprawianych na obszarach Wspólnoty wymienionych w wykazach, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu; lub
- c) będących odpadami lub pozostałościami innymi niż pozostałości pochodzące z rolnictwa, akwakultury i rybołówstwa.

W odniesieniu do upraw biopaliw i biopłynów nieuwzględnionych w lit. a), b) lub c) stosuje się wartości rzeczywiste dla upraw.

4. Najpóźniej do dnia 31 marca 2010 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wykonalności sporządzenia wykazu obszarów w państwach trzecich, w których przewiduje się, że normalny poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych będzie niższy od poziomu emisji określonego pod pozycją „uprawy” w załączniku V część D niniejszej dyrektywy lub równy temu poziomowi, w miarę możliwości łącznie z opisem metody i danych wykorzystanych do sporządzenia wykazu. W odpowiednich przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszą odpowiednie wnioski.

5. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., a następnie co dwa lata, Komisja składa sprawozdania dotyczące szacunkowych wartości standardowych i typowych określonych w załączniku V część B i E, ze szczególnym uwzględnieniem emisji pochodzących z transportu i przetwarzania, oraz może, w odpowiednich przypadkach, zdecydować o korekcie tych wartości. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4.

6. Najpóźniej do 31 grudnia 2010 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wpływu pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów na emisję gazów cieplarnianych oraz sposobów zminimalizowania tego wpływu. Sprawozdaniu towarzyszy, w stosownym przypadku, wniosek sporządzony w oparciu o najlepsze dostępne dowody naukowe, obejmujący w szczególności konkretną metodologię uwzględniania emisji spowodowanej zmianami ilości pierwiastka węgla w związku z pośrednią zmianą sposobu użytkowania gruntów, zapewniającą zgodność z niniejszą dyrektywą, w szczególności z art. 17 ust. 2.

Taki wniosek zawiera niezbędne zabezpieczenia zapewniające pewność inwestycji, podjęte przed zastosowaniem tej metodologii. W odniesieniu do instalacji produkujących biopaliwa przed końcem 2013 r. zastosowanie środków, o których mowa w akapicie pierwszym, nie oznacza, do dnia 31 grudnia 2017 r., że biopaliwa produkowane w tych instalacjach uważa się za niespełniające wymogów trwałości zawartych w niniejszej dyrektywie, jeżeli w przeciwnym razie spełniałyby je, pod warunkiem że biopaliwa te osiągną poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w wysokości co najmniej 45 %. Ma to zastosowanie do potencjału instalacji produkujących biopaliwa na koniec 2012 r.

Parlament Europejski i Rada podejmują starania, aby do dnia 31 grudnia 2012 r. podjąć decyzję co do wspomnianych wniosków przedstawianych przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 154 z 21.6.2003, s. 1.

7. Załącznik V może zostać dostosowany do postępu naukowo-technicznego, w tym również przez dodanie wartości dla innych ścieżek produkcji biopaliw dla tych samych lub innych surowców i przez zmianę metodologii określonej w części C. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4.

W odniesieniu do wartości standardowych i metodologii określonej w załączniku V należy zwrócić szczególną uwagę na:

- metodę uwzględniania odpadów i pozostałości,
- metodę uwzględniania produktów ubocznych,
- metodę uwzględniania kogeneracji, oraz
- status produktów ubocznych nadany pozostałościom po płodach rolnych.

Wartości standardowe dla biodiesla z odpadowych olejów roślinnych lub zwierzęcych należy jak najszybciej poddać przeglądowi.

Wszelkie zmiany lub uzupełnienia wykazu standardowych wartości zamieszczonego w załączniku V dokonywane są zgodnie z następującymi zasadami:

- a) jeżeli wpływ danego czynnika na ogólne emisje jest niewielki lub jeżeli odchylenie jest ograniczone lub jeżeli koszt ustalenia wartości rzeczywistych jest wysoki lub powodowałoby to znaczne trudności, wartości standardowe muszą być typowe dla normalnych procesów produkcji;
- b) we wszystkich innych przypadkach standardowe wartości muszą być konserwatywne w porównaniu z normalnymi procesami produkcji.

8. Ustalone zostają szczegółowe definicje i specyfikacje techniczne wymagane dla kategorii określonych w załączniku V część C pkt 9. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4.

Artykuł 20

Środki wdrażające

Środki wdrażające, o których mowa w art. 17 ust. 3 akapit drugi, art. 18 ust. 3 akapit trzeci, art. 18 ust. 6, art. 18 ust. 8, art. 19 ust. 5, art. 19 ust. 7 akapit pierwszy i art. 19 ust. 8 niniejszej dyrektywy, uwzględniają również w pełni cele art. 7a dyrektywy 98/70/WE.

Artykuł 21

Przepisy szczegółowe dotyczące energii ze źródeł odnawialnych używanej w transporcie

1. Państwa członkowskie zapewniają, by opinia publiczna została poinformowana o dostępności i płynących dla środowiska korzyściach z wykorzystywania wszystkich poszczególnych źródeł energii odnawialnej w transporcie. W przypadku gdy wartość

biopaliw w mieszankach pochodnych olejów mineralnych przekracza 10 % objętościowo, państwa członkowskie wymagają, aby było to podane w punktach sprzedaży.

2. Dla celów wykazania spełnienia krajowych obowiązków stosowania energii ze źródeł odnawialnych nałożonych na operatorów oraz osiągnięcia celu w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich formach transportu, o którym mowa w art. 3 ust. 4, wkład biopaliw wytworzonych z odpadów, pozostałości, niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego uznaje się za dwukrotnie większy od wkładu innych biopaliw

Artykuł 22

Sprawozdawczość państw członkowskich

1. Każde państwo członkowskie składa Komisji sprawozdanie dotyczące postępu w promowaniu i wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz co dwa lata po tej dacie. Ostatnim wymaganym sprawozdaniem będzie sprawozdanie szóste, które należy przedłożyć do dnia 31 grudnia 2021 r.

Sprawozdanie to obejmuje w szczególności:

- a) sektorowy (sektor energii elektrycznej, sektor ciepłowniczy i chłodniczy oraz sektor transportu) i całkowity udział energii ze źródeł odnawialnych podczas poprzednich dwóch lat kalendarzowych oraz krajowe środki, podjęte lub planowane, mające na celu promowanie wzrostu wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych, z uwzględnieniem orientacyjnego kursu określonego w załączniku I część B zgodnie z art. 5;
- b) wdrożenie i działanie systemów wsparcia i innych środków mających na celu promowanie wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych oraz wszelkie zmiany tych środków względem środków określonych w krajowym planie działania w zakresie energii odnawialnych danego państwa członkowskiego, a także informację o tym, w jaki sposób wspierana energia jest przydzielana końcowym użytkownikom dla celów art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE;
- c) w stosownych przypadkach opis sposobu, w jaki dane państwo członkowskie zorganizowało swoje systemy wsparcia w celu uwzględnienia zastosowań energii odnawialnej przynoszących dodatkowe korzyści w stosunku do innych, porównywalnych zastosowań, lecz których koszty mogą również być wyższe, w tym biopaliw wytworzonych z odpadów, pozostałości, niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego;
- d) działanie systemu gwarancji pochodzenia energii elektrycznej oraz energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia z odnawialnych źródeł energii oraz środki podjęte w celu zapewnienia wiarygodności systemu i zabezpieczenia go przed nadużyciami;
- e) postęp dokonany przy ocenie i usprawnieniu procedur administracyjnych, związanych z usuwaniem barier regulacyjnych i innych w rozwoju wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych;

- f) środki podjęte w celu zapewnienia przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii oraz w celu usprawnienia ram lub przepisów dotyczących ponoszenia i podziału kosztów, o których mowa w art. 16 ust. 3;
- g) rozwój dostępności i wykorzystania zasobów biomasy do celów energetycznych;
- h) ceny surowców i zmiany w przeznaczeniu gruntów w państwach członkowskich związane z większym wykorzystaniem biomasy i innych rodzajów energii ze źródeł odnawialnych;
- i) rozwój i udział biopaliw z odpadów, pozostałości, niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego;
- j) szacunkowy wpływ produkcji biopaliw i biopłynów na bioróżnorodność, zasoby wodne, jakość wody i gleby w granicach państwa członkowskiego;
- k) szacunkową wartość netto ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych;
- l) szacunkową nadwyżkę produkcji energii ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do orientacyjnego kursu, która mogłaby zostać przekazana innym państwom członkowskim, jak również szacowany potencjał konkretnych wspólnych projektów do roku 2020;
- m) szacunkowe zapotrzebowanie na energię ze źródeł odnawialnych, które ma być do roku 2020 pokrywane inaczej niż z produkcji krajowej; oraz
- n) informację o tym, w jaki sposób oszacowano udział odpadów podlegających biodegradacji w produkcji energii oraz jakie kroki podjęto w celu poprawy i weryfikacji tych szacunków.

2. Przy szacowaniu wartości netto ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego z wykorzystania biopaliw państwa członkowskie mogą, dla celów sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, zastosować wartości typowe określone w załączniku V część A i B.

3. W swoim pierwszym sprawozdaniu państwo członkowskie określa, czy ma zamiar:

- a) ustanowić jeden organ administracyjny odpowiedzialny za rozpatrywanie wniosków o autoryzację, certyfikację i licencjonowanie instalacji wytwarzających energię odnawialną oraz zapewniający pomoc dla wnioskodawców;
- b) przewidzieć automatyczne zatwierdzanie wniosków dotyczących planowania i wniosków o pozwolenia dla instalacji wytwarzających energię odnawialną w przypadku gdy organ autoryzujący nie odpowiedział w określonym terminie; lub

- c) wskazać obszary geograficzne odpowiednie dla eksploatacji energii ze źródeł odnawialnych w planowaniu dotyczącym przeznaczenia gruntów oraz dla stworzenia systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia.

4. W każdym sprawozdaniu państwo członkowskie ma możliwość poprawienia danych, które znalazły się w poprzednim sprawozdaniu.

Artykuł 23

Monitoring i sprawozdawczość Komisji

1. Komisja monitoruje pochodzenie biopaliw i biopłynów wykorzystywanych we Wspólnocie oraz wpływ ich produkcji, w tym wpływ wynikający z przeniesienia, na przeznaczenie gruntów we Wspólnocie oraz głównych państwach trzecich, z których pochodzą dostawy. Takie monitorowanie opiera się na sprawozdaniach państw członkowskich przedłożonych zgodnie z art. 22 ust. 1 oraz sprawozdaniach odpowiednich krajów trzecich, organizacji międzyrządowych, badaniach naukowych i innych istotnych informacjach. Komisja monitoruje również zmiany cen surowców związane z wykorzystaniem biomasy dla celów wytworzenia energii oraz wszelkie pozytywne i negatywne skutki dla bezpieczeństwa żywnościowego. Komisja monitoruje wszystkie instalacje, do których ma zastosowanie art. 19 ust. 6.

2. Komisja prowadzi dialog oraz wymienia informacje z państwami trzecimi, organizacjami producentów biopaliw i organizacjami konsumentów oraz społeczeństwem obywatelskim na temat ogólnego wdrażania przedstawionych w niniejszej dyrektywie środków dotyczących biopaliw i biopłynów. W tym kontekście zwraca szczególną uwagę na wpływ, jaki produkcja biopaliw mogłaby mieć na ceny żywności.

3. Na podstawie sprawozdań przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 22 ust. 1 oraz monitoringu i analiz, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja przedkłada co dwa lata sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Pierwsze sprawozdanie zostanie przedłożone w 2012 r.

4. W sprawozdaniach na temat ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego z wykorzystania biopaliw Komisja stosuje wartości przedłożone przez państwa członkowskie i dokonuje oceny, czy i w jaki sposób szacunkowe wartości uległyby zmianie, gdyby uwzględniono produkty uboczne przy zastosowaniu metody substytucyjnej.

5. W swoich sprawozdaniach Komisja dokonuje w szczególności analizy:

- a) stosunkowych korzyści dla środowiska i kosztów różnych biopaliw, wpływu na nie polityki importowej Wspólnoty, wpływu na bezpieczeństwo dostaw oraz sposobów uzyskania zrównoważonego podejścia do produkcji krajowej i importu;
- b) wpływu zwiększonego popytu na biopaliwa na trwałość środowiska we Wspólnocie i państwach trzecich, przy uwzględnieniu wpływu na gospodarkę i środowisko, w tym różnego rodzaju wpływów na bioróżnorodność;

- c) możliwości identyfikacji, w sposób naukowo obiektywny, obszarów o dużej bioróżnorodności, których nie obejmuje art. 17 ust. 3;
- d) wpływu zwiększonego popytu na biomasę na sektory wykorzystujące biomasę;
- e) dostępności biopaliw produkowanych z odpadów, pozostałości, niespożywczych materiałów celulozowego oraz materiału lignocelulozowego; oraz
- f) pośrednich zmian sposobu użytkowania gruntów w odniesieniu do wszystkich ścieżek produkcji.

We właściwych przypadkach Komisja proponuje działania korygujące.

6. Na podstawie sprawozdań przedstawionych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 22 ust. 3 Komisja dokonuje analizy skuteczności środków podjętych przez państwa członkowskie przy ustanawianiu jednego organu administracyjnego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosków o autoryzację, certyfikację i licencjonowanie oraz udzielającego pomocy wnioskodawcom.

7. Komisja, dla usprawnienia finansowania i koordynacji w zamiarze osiągnięcia celu na poziomie 20 %, o którym mowa w art. 3 ust. 1, przedstawia do dnia 31 grudnia 2010 r. analizę i plan działania w sprawie energii ze źródeł odnawialnych, mający na celu w szczególności:

- a) lepsze wykorzystanie funduszy strukturalnych i programów ramowych;
- b) lepsze i szersze wykorzystanie funduszy pochodzących z Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz innych publicznych instytucji finansowych; oraz
- c) lepszy dostęp do kapitału ryzyka, zwłaszcza poprzez analizę wykonalności mechanizmu finansowego opartego na podziale ryzyka dla inwestycji w energię ze źródeł odnawialnych we Wspólnocie, podobnego do inicjatywy Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej, która jest skierowana do państw trzecich;
- d) lepszą koordynację finansowania wspólnotowego i krajowego oraz innych form wsparcia; oraz
- e) lepszą koordynację wsparcia inicjatyw dotyczących energii odnawialnej, których powodzenie zależy od działań podejmowanych przez podmioty działające w kilku państwach członkowskich.

8. Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja przedstawia sprawozdanie, obejmujące w szczególności następujące elementy:

- a) przegląd minimalnych progów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych stosowanych od dat, o których mowa w art. 17 ust. 2 akapit drugi, na podstawie oceny skutków regulacji, w której uwzględniono w szczególności postęp

techniczny, dostępne technologie i dostępność biopaliw pierwszej i drugiej generacji, które umożliwiają duże ograniczenie emisji gazów cieplarnianych;

- b) w odniesieniu do celu, o którym mowa w art. 3 ust. 4, przegląd:

- (i) efektywności ekonomicznej środków podjętych, aby osiągnąć ten cel;

- (ii) oceny możliwości osiągnięcia tego celu z jednoczesnym zapewnieniem zrównoważonego charakteru produkcji biopaliw we Wspólnocie i w państwach trzecich oraz z uwzględnieniem oddziaływań ekonomicznych, środowiskowych i społecznych, w tym również pośrednich skutków i oddziaływań na bioróżnorodność, a także dostępności w handlu biopaliw drugiej generacji;

- (iii) skutków, jakie realizacja tego celu może wywołać w zakresie dostępności żywności po przystępnych cenach;

- (iv) dostępności w handlu pojazdów o napędzie elektrycznym, hybrydowym i wodorowym, a także metodyki wybranej do obliczania udziału energii wykorzystanej ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu;

- (v) oceny konkretnych warunków rynkowych, w szczególności z uwzględnieniem rynków, na których paliwa transportowe stanowią ponad połowę końcowego zużycia energii, oraz rynków, które są całkowicie uzależnione od importu biopaliw;

- c) ocena wdrażania niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do mechanizmów współpracy, aby zagwarantować, że wraz z umożliwieniem państwom członkowskim kontynuacji stosowania krajowych systemów wsparcia, o których mowa w art. 3 ust. 3, państwa członkowskie mogą dzięki tym mechanizmom osiągać krajowe cele ogólne zdefiniowane w załączniku I w sposób efektywny ekonomicznie, a także ocena postępu technologicznego oraz wnioski, które należy wyciągnąć, aby osiągnąć na szczeblu Wspólnoty wartość docelową udziału energii ze źródeł odnawialnych na poziomie 20 %.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja przedkłada, w odpowiednich przypadkach, wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w których porusza w szczególności następujące kwestie:

- w odniesieniu do elementu, o którym mowa w lit. a) — zmianę minimalnej wartości ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, o której mowa w tej literze, oraz

- w odniesieniu do elementu, o którym mowa w lit. c) — odpowiednie dostosowania środków współpracy przewidzianych w niniejszej dyrektywie mających na celu poprawę ich skuteczności dla osiągnięcia celu na poziomie 20 %. Takie wnioski nie mają wpływu na cel 20 % ani na kontrolę państw członkowskich na ich krajowe systemy wsparcia i środki współpracy.

9. W 2018 r. Komisja przedstawia mapę drogową na rzecz energii odnawialnej na okres po 2020 r.

Mapę tę, w stosownych przypadkach, uzupełniają wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady na okres po 2020 r. Mapa drogową uwzględnia doświadczenie wynikające z wykonywania niniejszej dyrektywy oraz rozwój technologii energii ze źródeł odnawialnych.

10. W roku 2021 Komisja przedstawia sprawozdanie zawierające przegląd stosowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to odnosi się w szczególności do roli, jaką następujące elementy odgrywają w umożliwianiu państwom członkowskim osiągnięcia krajowych celi ustanowionych w załączniku I w sposób efektywny ekonomicznie:

- a) proces przygotowywania prognoz i krajowych planów działania w zakresie energii odnawialnych;
- b) skuteczność mechanizmu współpracy;
- c) rozwój technologii energii ze źródeł odnawialnych wraz z rozwojem stosowania biopaliw w lotnictwie komercyjnym;
- d) skuteczność krajowych systemów wsparcia; oraz
- e) wnioski ze sprawozdań Komisji, o których mowa w ust. 8 i 9.

Artykuł 24

Platforma na rzecz przejrzystości

1. Komisja ustanawia dostępną publicznie internetową platformę na rzecz przejrzystości. Platforma ta służy zwiększeniu przejrzystości oraz ułatwieniu i promowaniu współpracy między państwami członkowskimi, w szczególności w zakresie transferów statystycznych, o których mowa w art. 6, oraz wspólnych projektów, o których mowa w art. 7 i 9. Ponadto platforma może być wykorzystywana do podawania do publicznej wiadomości odpowiednich informacji, które zdaniem Komisji lub państw członkowskich mają kluczowe znaczenie dla niniejszej dyrektywy oraz dla osiągnięcia jej celów.

2. Na platformie na rzecz przejrzystości Komisja podaje do publicznej wiadomości następujące informacje, w odpowiednich przypadkach w postaci zbiorczej, zachowując poufny charakter szczególnie chronionych informacji handlowych:

- a) krajowe plany działania w zakresie energii odnawialnych państw członkowskich;
- b) dokumenty państw członkowskich zawierające prognozy, o których mowa w art. 4 ust. 3, uzupełnione najszybciej jak to możliwe komisyjnym zestawieniem nadwyżki produkcji i szacunkowego zapotrzebowania na import;
- c) propozycje państw członkowskich w zakresie współpracy przy transferach statystycznych lub wspólnych projektach — na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego;

- d) informacje, o których mowa w art. 6 ust. 2, na temat transferów statystycznych między państwami członkowskimi;
- e) informacje, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3 oraz art. 9 ust. 4 i 5 na temat wspólnych projektów;
- f) krajowe sprawozdania państw członkowskich, o których mowa w art. 22;
- g) sprawozdania Komisji, o których mowa w art. 23 ust. 3.

Jednakże na wniosek państwa członkowskiego, które dostarczyło tych informacji, Komisja nie podaje do wiadomości publicznej dokumentów z prognozami państw członkowskich, o których mowa w art. 4 ust. 3, ani informacji zawartych w sprawozdaniach krajowych państw członkowskich, o których mowa w art. 22 ust. 1 lit. l) i m).

Artykuł 25

Komitety

1. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 2, Komisję wspomaga komitet ds. źródeł energii odnawialnych.

2. W kwestiach dotyczących zrównoważonego charakteru biopaliw i biopłynów Komisję wspomaga komitet ds. zrównoważonego charakteru biopaliw i biopłynów.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji Rady 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 26

Zmiany i uchylenie

1. W dyrektywie 2001/77/WE skreśla się art. 2, art. 3 ust. 2, art. 4–8 z mocą od dnia 1 kwietnia 2010 r.

2. W dyrektywie 2003/30/WE skreśla się art. 2, art. 3 ust. 2, 3 i 5, art. 5 i 6 z mocą od dnia 1 kwietnia 2010 r.

3. Dyrektywa 2001/77/WE i dyrektywa 2003/30/WE tracą moc z dniem 1 stycznia 2012 r.

Artykuł 27

Transpozycja

1. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 1, 2 i 3 państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 5 grudnia 2010.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

Artykuł 29

Adresaci

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Artykuł 28

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 kwietnia 2009 r.

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
H.-G. PÖTTERING

W imieniu Rady
Przewodniczący
P. NEČAS

ZAŁĄCZNIK I

Krajowe cele ogólne w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r.⁽¹⁾**A. Całkowite cele krajowe**

	Udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, 2005 r. (S_{2005})	Docelowy udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, 2020 r. (S_{2020})
Belgia	2,2 %	13 %
Bułgaria	9,4 %	16 %
Republika Czeska	6,1 %	13 %
Dania	17,0 %	30 %
Niemcy	5,8 %	18 %
Estonia	18,0 %	25 %
Irlandia	3,1 %	16 %
Grecja	6,9 %	18 %
Hiszpania	8,7 %	20 %
Francja	10,3 %	23 %
Włochy	5,2 %	17 %
Cypr	2,9 %	13 %
Łotwa	32,6 %	40 %
Litwa	15,0 %	23 %
Luksemburg	0,9 %	11 %
Węgry	4,3 %	13 %
Malta	0,0 %	10 %
Niderlandy	2,4 %	14 %
Austria	23,3 %	34 %
Polska	7,2 %	15 %
Portugalia	20,5 %	31 %
Rumunia	17,8 %	24 %
Słowenia	16,0 %	25 %
Republika Słowacka	6,7 %	14 %
Finlandia	28,5 %	38 %
Szwecja	39,8 %	49 %
Zjednoczone Królestwo	1,3 %	15 %

B. Orientacyjny kurs

Orientacyjny kurs, o którym mowa w art. 3 ust. 2, składa się z następujących wartości udziału energii ze źródeł odnawialnych:

$S_{2005} + 0,20$ ($S_{2020} - S_{2005}$), jako średnia dla dwuletniego okresu 2011–2012,

$S_{2005} + 0,30$ ($S_{2020} - S_{2005}$), jako średnia dla dwuletniego okresu 2013–2014,

⁽¹⁾ Podkreśla się, że, aby móc osiągnąć cele krajowe określone w niniejszym załączniku, w wytycznych w sprawie pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska uznano ciągłą potrzebę stosowania krajowych mechanizmów wsparcia, po to, by promować energię ze źródeł odnawialnych.

$S_{2005} + 0,45 (S_{2020} - S_{2005})$, jako średnia dla dwuletniego okresu 2015–2016, oraz

$S_{2005} + 0,65 (S_{2020} - S_{2005})$, jako średnia dla dwuletniego okresu 2017–2018,

gdzie:

S_{2005} = udział dla danego państwa członkowskiego w 2005 r. podany w tabeli w części A,

oraz

S_{2020} = udział dla danego państwa członkowskiego w 2020 r. podany w tabeli w części A.

ZAŁĄCZNIK II

Zasada normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych i wiatrowych

Stosuje się następującą zasadę normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych w danym państwie członkowskim:

$$Q_{N(norm)} = C_N \times \left[\sum_{i=N-14}^N \frac{Q_i}{C_i} \right] / 15$$

gdzie

- N = rok odniesienia,
- $Q_{N(norm)}$ = znormalizowana energia elektryczna pochodząca ze wszystkich elektrowni wodnych państwa członkowskiego w roku N , dla celów obliczeniowych,
- Q_i = ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej w roku i przez wszystkie elektrownie wodne państwa członkowskiego, mierzona w GWh, z wyłączeniem wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym wykorzystujących wodę, która została wcześniej wpompowana pod górę,
- C_i = całkowita zainstalowana moc, bez uwzględnienia mocy elektrowni szczytowych z członem pompowym, wszystkich elektrowni wodnych państwa członkowskiego na końcu roku i , mierzona w MW.

Stosuje się następującą zasadę normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych w danym państwie członkowskim:

$$Q_{N(norm)} = \frac{C_N + C_{N-1}}{2} \times \frac{\sum_{i=N-n}^N Q_i}{\sum_{j=N-n}^N \left(\frac{C_j + C_{j-1}}{2} \right)}$$

gdzie

- N = rok odniesienia,
- $Q_{N(norm)}$ = znormalizowana ilość energii elektrycznej wytworzona we wszystkich elektrowniach wiatrowych państwa członkowskiego w roku N , do celów obliczeniowych,
- Q_i = ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej w roku i przez wszystkie elektrownie wiatrowe państwa członkowskiego, mierzona w GWh,
- C_j = całkowita zainstalowana moc wszystkich elektrowni wiatrowych państwa członkowskiego na koniec roku j , mierzona w MW,
- n = 4 lub liczba lat poprzedzających rok N , dla których dane państwo członkowskie dysponuje danymi dotyczącymi mocy i wielkości produkcji, w zależności od tego, która liczba jest niższa.

ZAŁĄCZNIK III

Wartość energetyczna w paliwach transportowych

Paliwo	Wartość energii wg wagi (dolna wartość kaloryczna, MJ/kg)	Wartość energii wg objętości (dolna wartość kaloryczna, MJ/l)
Bioetanol (etanol produkowany z biomasy)	27	21
Bio-ETBE (eter etylo-t-butyłowy produkowany na bazie bioetanolu)	36 (z czego 37 % ze źródeł odnawialnych)	27 (z czego 37 % ze źródeł odnawialnych)
Biometanol (metanol produkowany z biomasy, do stosowania jako biopaliwo)	20	16
Bio-MTBE (eter metylo-t-butyłowy produkowany na bazie biometanolu)	35 (z czego 22 % ze źródeł odnawialnych)	26 (z czego 22 % ze źródeł odnawialnych)
Bio-DME (eter dimetyłowy produkowany z biomasy, do stosowania jako biopaliwo)	28	19
Bio-TAEE (eter etylo-t-amyłowy produkowany na bazie bioetanolu)	38 (z czego 29 % ze źródeł odnawialnych)	29 (z czego 29 % ze źródeł odnawialnych)
Biobutanol (butanol produkowany z biomasy, do stosowania jako biopaliwo)	33	27
Biodiesel (eter metyłowy produkowany z oleju roślinnego lub zwierzęcego, jakości oleju napędowego, do stosowania jako biopaliwo)	37	33
Olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch (syntetyczny węglowodór lub mieszanka syntetycznych węglowodorów produkowanych z biomasy)	44	34
Hydrrafinowany olej roślinny (olej roślinny poddany termochemicznej obróbce wodorem)	44	34
Czysty olej roślinny (olej produkowany z roślin oleistych poprzez tłoczenie, wyciskanie lub z zastosowaniem innych podobnych metod, surowy lub rafinowany, lecz chemicznie niemodyfikowany, jeśli kompatybilny z zastosowanym typem silników i odpowiednimi wymogami w zakresie emisji)	37	34
Biogaz (gaz opałowy produkowany z biomasy i/lub z części odpadów ulegającej biodegradacji, który może być oczyszczony do poziomu odpowiadającego jakości gazu naturalnego, do stosowania jako biopaliwo, lub gaz drzewny)	50	—
Benzyna	43	32
Olej napędowy	43	36

ZAŁĄCZNIK IV

Certyfikacja instalatorów

Systemy certyfikacji lub równoważne systemy kwalifikowania, o których mowa w art. 14 ust. 3, są oparte na następujących kryteriach:

1. Proces certyfikacji lub kwalifikowania jest przejrzysty i jasno zdefiniowany przez państwo członkowskie lub wyznaczony przez nie organ administracyjny.
2. Instalatorzy urządzeń wykorzystujących biomasę, pomp ciepła, płytkich systemów geotermalnych, urządzeń fotowoltaicznych i urządzeń wykorzystujących ciepło słoneczne są certyfikowani w ramach akredytowanego programu szkoleń lub przez akredytowanego organizatora szkoleń.
3. Akredytacji programu lub organizatora szkoleń dokonują państwa członkowskie lub wyznaczone przez nie organy administracji. Organ akredytujący zapewnia ciągłość i regionalny lub ogólnokrajowy zasięg programu szkoleń oferowanego przez organizatora szkoleń. Organizator szkoleń posiada odpowiednie urządzenia techniczne, aby przeprowadzić praktyczne szkolenie, w tym sprzęt laboratoryjny lub inne odpowiednie urządzenia potrzebne do zajęć praktycznych. Oprócz podstawowych szkoleń ich organizator oferuje także krótsze szkolenia przypominające obejmujące poszczególne tematy, w tym zagadnienia dotyczące nowych technologii, umożliwiające ciągłe doskazywanie pracowników w zakresie instalacji. Organizator szkoleń może być producentem urządzeń lub systemu, instytucją lub stowarzyszeniem.
4. Szkolenie prowadzące do certyfikacji lub uznania kwalifikacji instalatora obejmuje zarówno część teoretyczną, jak i praktyczną. Po zakończeniu szkolenia instalator musi posiadać umiejętności wymagane do instalacji właściwych urządzeń i systemów, tak aby spełniały one wymogi klienta w zakresie ich eksploatacji i niezawodności, cechowały się solidną jakością rzemieślniczą oraz były zgodne ze wszystkimi obowiązującymi zasadami i normami, w tym dotyczącymi oznakowania energetycznego i ekologicznego.
5. Szkolenie kończy się egzaminem, na podstawie którego wydaje się certyfikat lub uznaje kwalifikacje. Egzamin obejmuje ocenę w praktyce prawidłowej instalacji kotłów lub pieców na biomasę, pomp ciepła, płytkich systemów geotermalnych, instalacji fotowoltaicznych lub instalacji wykorzystujących ciepło słoneczne.
6. W systemach certyfikacji lub równoważnych systemach kwalifikowania, o których mowa w art. 14 ust. 3, uwzględnia się następujące wytyczne:
 - a) akredytowane programy szkoleń należy proponować instalatorom z doświadczeniem zawodowym, którzy przeszli lub przechodzą następujące rodzaje szkoleń:
 - (i) w przypadku instalatorów kotłów i pieców na biomasę: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików, instalatorów urządzeń wodno-kanalizacyjnych, inżynierów systemów grzewczych lub techników urządzeń sanitarnych i grzewczych lub chłodzących;
 - (ii) w przypadku instalatorów pomp ciepła: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików lub inżynierów chłodnictwa oraz podstawowe umiejętności w zakresie elektryki i hydrauliki (obcinanie rur, lutowanie połączeń rurowych, klejenie połączeń rurowych, izolacja, uszczelnianie złączy, sprawdzanie przecieków i instalacja systemów grzewczych lub chłodzących);
 - (iii) w przypadku instalatorów urządzeń fotowoltaicznych i wykorzystujących ciepło słoneczne: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików lub elektryków oraz umiejętności w zakresie hydrauliki, elektryki i dekarstwa, w tym wiedza w zakresie lutowania połączeń rurowych, klejenia połączeń rurowych, uszczelniania złączy, sprawdzania przecieków, umiejętność łączenia kabli, znajomość podstawowych materiałów dachowych, obróbka blacharska i uszczelnianie; lub
 - (iv) program szkolenia zawodowego dający instalatorowi stosowne umiejętności odpowiadające trzyletniemu okresowi kształcenia w zakresie umiejętności, o których mowa w lit. a), b) lub c), w tym zajęcia teoretyczne i praktyczne.
 - b) teoretyczna część szkolenia w zakresie instalacji kotłów i pieców na biomasę powinna obrazować rynkową sytuację biomasy oraz obejmować kwestie ekologiczne, paliwa z biomasy, logistykę, ochronę przeciwpożarową, odpowiednie dotacje, techniki spalania, systemy spalania, optymalne rozwiązania hydrauliczne, porównanie kosztów i zysków, jak również kwestie związane z projektowaniem, instalacją i konserwacją kotłów i pieców na biomasę. Szkolenie powinno zapewniać także odpowiednią wiedzę w zakresie europejskich norm technologicznych i norm dotyczących paliw z biomasy, takich jak granulaty, oraz stosownych przepisów prawa krajowego i wspólnotowego;

- c) część teoretyczna szkolenia dla instalatora pomp ciepła powinna obrazować sytuację rynkową w zakresie pomp ciepła oraz obejmować zasoby geotermalne i temperatury gruntu w różnych regionach, identyfikację gleby i skał pod względem określenia przewodności cieplnej, logistykę, regulacje dotyczące wykorzystania zasobów geotermalnych, możliwość zastosowania pomp ciepła w budynkach oraz określenie najkorzystniejszego układu pomp ciepła, a także wiedzę na temat wymogów technicznych takich pomp, bezpieczeństwa, filtracji powietrza, podłączeń do źródła ciepła i rozmieszczenia systemu. Szkolenie powinno zapewniać także odpowiednią wiedzę w zakresie europejskich norm dotyczących pomp ciepła oraz odpowiednich przepisów prawa krajowego i wspólnotowego. Instalator powinien wykazać się następującymi kluczowymi umiejętnościami:
- (i) podstawowym zrozumieniem właściwości fizycznych i zasad działania pompy ciepła, w tym charakterystyki obiegu pompy ciepła: związek pomiędzy niskimi temperaturami rozpraszacza ciepła, wysokimi temperaturami źródła ciepła a wydajnością systemu, określenie współczynnika efektywności (COP) oraz współczynnika sezonowej wydajności (SPF);
 - (ii) zrozumieniem komponentów i ich działania w ramach obiegu pompy ciepła, w tym kompresora, zaworu rozprężnego, aparatu wyparnego, kondensatora, mocowań i osprzętu, smaru, chłodziwa, możliwości przegrzania i przechłodzenia oraz chłodzenia w pompach ciepła;
 - (iii) umiejętnością wyboru i kalibracji komponentów w typowych sytuacjach instalacyjnych, w tym określenie typowych wartości obciążenia cieplnego różnych budynków oraz wartości typowych w zakresie wytwarzania ciepłej wody na podstawie zużycia energii, określenie wydajności pompy ciepła na podstawie obciążenia cieplnego dla celów wytwarzania ciepłej wody, na podstawie masy akumulacyjnej budynku i przy przerwach w zasilaniu prądem; określenie elementu pełniącego funkcję zbiornika buforowego oraz jego pojemności i włączenie drugiego układu grzewczego;
- d) część teoretyczna szkolenia dla instalatora urządzeń fotowoltaicznych i urządzeń wykorzystujących ciepło słoneczne powinna obrazować sytuację rynkową produktów wykorzystujących energię słoneczną oraz przedstawiać porównania kosztów i rentowności, a także obejmować kwestie ekologiczne, elementy, charakterystykę i rozmiary systemów wykorzystujących energię słoneczną, wybór odpowiedniego systemu i elementów o odpowiednich wymiarach, określenie zapotrzebowania na energię ciepła, logistykę, ochronę przeciwpożarową, odpowiednie dotacje, jak również kwestie związane z projektowaniem, instalacją i konserwacją instalacji fotowoltaicznych i instalacji wykorzystujących ciepło słoneczne. Szkolenie powinno zapewniać także odpowiednią wiedzę w zakresie wszelkiego rodzaju europejskich norm technologicznych i systemów certyfikacji, takich jak Solar Keymark, oraz odnośnych przepisów prawa krajowego i wspólnotowego. Instalator powinien wykazać się następującymi kluczowymi umiejętnościami:
- (i) umiejętnością bezpiecznego wykonywania pracy przy użyciu koniecznych narzędzi i urządzeń oraz stosowania zasad i norm bezpieczeństwa, oraz umiejętnością identyfikowania zagrożeń hydraulicznych, elektrycznych i innych związanych z instalacjami wykorzystującymi energię słoneczną;
 - (ii) umiejętnością identyfikowania systemów i ich komponentów właściwych dla systemów aktywnych i pasywnych, w tym ich konstrukcji mechanicznej, oraz określania umiejscowienia komponentów oraz konfiguracji i układu systemu;
 - (iii) umiejętnością określenia wymaganego miejsca, kierunku i nachylenia urządzeń fotowoltaicznych i urządzeń wykorzystujących energię słoneczną do podgrzewania wody, przy uwzględnieniu takich elementów jak cień, dostęp światła słonecznego, spójność konstrukcji, stosowność takiej instalacji w odniesieniu do danego budynku lub klimatu, a także umiejętnością wyboru różnych metod instalacyjnych odpowiednich dla rodzaju pokrycia dachowego oraz równoważenia komponentów wchodzących w skład instalacji; oraz
 - (iv) umiejętnością, w szczególności w odniesieniu do systemów fotowoltaicznych, dostosowania układu elektrycznego, w tym umiejętnością określenia prądu znamionowego, wyboru odpowiednich typów przewodów i właściwej mocy znamionowej dla każdego obwodu, umiejętnością określenia odpowiedniego rozmiaru, mocy znamionowej i rozmieszczenia wszystkich potrzebnych urządzeń i podsystemów oraz wyboru stosownego punktu połączenia;
- e) ważność certyfikatu instalatora powinna być ograniczona w czasie, tak aby konieczna była przypominająca sesja szkoleniowa w celu jej przedłużenia.
-

ZAŁĄCZNIK V

Zasady obliczania wpływu biopaliw, biopłynów i ich odpowiedników kopalnych na emisję gazów cieplarnianych

A. Wartości typowe i standardowe dla biopaliw produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych	Standardowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych
etanol z buraka cukrowego	61 %	52 %
etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	32 %	16 %
etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	32 %	16 %
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	45 %	34 %
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	53 %	47 %
etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	69 %	69 %
etanol z kukurydzy wyprodukowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	56 %	49 %
etanol z trzciny cukrowej	71 %	71 %
część ze źródeł odnawialnych eter etyloowo-t-butyloowy (ETBE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych eter etylo-t-amylowy (TAEE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	45 %	38 %
biodiesel ze słonecznika	58 %	51 %
biodiesel z soi	40 %	31 %
biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	36 %	19 %
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	62 %	56 %
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego (*)	88 %	83 %
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	51 %	47 %
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	65 %	62 %
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	40 %	26 %
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	68 %	65 %
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	58 %	57 %
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	80 %	73 %
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	84 %	81 %
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	86 %	82 %

(*) Nie obejmuje oleju zwierzęcego wyprodukowanego z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 3 zgodnie z rozporządzeniem (WE) 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, s. 1.

- B. Przewidywane wartości typowe i standardowe dla przyszłych biopaliw, które nie występowały lub występowały jedynie w niewielkich ilościach na rynku w styczniu 2008 r., produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych	Standardowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych
etanol ze słomy pszenicy	87 %	85 %
etanol z odpadów drzewnych	80 %	74 %
etanol z drewna uprawianego	76 %	70 %
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	95 %	95 %
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	93 %	93 %
eter dimetylowy z odpadów drzewnych (DME)	95 %	95 %
DME z drewna uprawianego	92 %	92 %
metanol z odpadów drzewnych	94 %	94 %
metanol z drewna uprawianego	91 %	91 %
część ze źródeł odnawialnych eter metylo-t-butyłowy (MTBE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

C. Metodologia

1. Emisję gazów cieplarnianych spowodowaną produkcją i stosowaniem paliw transportowych, biopaliw i biopłynów oblicza się w następujący sposób:

$$E = e_{ec} + e_l + e_p + e_{td} + e_u - e_{sca} - e_{ccs} - e_{ccr} - e_{ee},$$

gdzie:

- E = całkowita emisja spowodowana stosowaniem paliwa,
 e_{ec} = emisja spowodowana wydobywaniem lub uprawą surowców,
 e_l = emisja w ujęciu rocznym spowodowana zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów,
 e_p = emisja spowodowana procesami technologicznymi,
 e_{td} = emisja spowodowana transportem i dystrybucją,
 e_u = emisja spowodowana stosowaniem paliwem,
 e_{sca} = wartość ograniczenia emisji spowodowanego akumulacją pierwiastka węgla w glebie dzięki lepszej gospodarce rolnej,
 e_{ccs} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem dwutlenku węgla i jego sekwestracji w głąbokich strukturach geologicznych,
 e_{ccr} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem dwutlenku węgla i jego zastępowaniu, oraz
 e_{ee} = ograniczenie emisji dzięki zwiększonej produkcji energii elektrycznej w wyniku kogeneracji.

Emisji związanej z produkcją maszyn i urządzeń nie uwzględnia się.

2. Emisja gazów cieplarnianych z paliw, E , wyrażona jest w gramach przeliczeniowych CO₂ na MJ paliwa, gCO_{2eq}/MJ.
3. W drodze wyjątku od pkt 2, dla paliw transportowych wartości obliczone w gCO_{2eq}/MJ mogą być skorygowane o różnice pomiędzy paliwami w zakresie wykonanej pracy użytecznej, wyrażonej w km/MJ. Korekta ta jest dopuszczalna wyłącznie w przypadku przedstawienia dowodu na istnienie różnic w zakresie wykonanej pracy użytecznej.
4. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z biopaliw i biopłynów oblicza się w następujący sposób:

$$OGRANICZENIE = (E_F - E_B)/E_F,$$

gdzie:

- E_B = całkowita emisja z biopaliw i biopłynów, oraz
 E_F = całkowita emisja z kopalnego odpowiednika biopaliwa.

5. Gazy cieplarniane uwzględnione dla celów pkt 1 to CO₂, N₂O i CH₄. Do obliczenia równoważnika CO₂ poniższym gazom przypisuje się następujące wartości:

CO₂: 1

N₂O: 296

CH₄: 23

6. Emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców, e_{ec} , obejmuje emisje spowodowane samym procesem wydobycia lub uprawy, gromadzeniem surowców, odpadami i wyciekami, produkcją chemikaliów i produktów stosowanych w procesie wydobycia lub uprawy. Wyklucza się wychwytywanie CO₂ w trakcie uprawy surowców. Odejmuje się potwierdzoną redukcję emisji gazów cieplarnianych z wypalania w zakładach produkcji oleju gdziekolwiek na świecie. Szacunkową emisję z upraw można określić na podstawie średnich wyliczonych dla obszarów geograficznych mniejszych od tych przyjętych do obliczenia wartości standardowych, jeśli nie jest możliwe zastosowanie wartości rzeczywistych.
7. Emisję w ujęciu rocznym spowodowaną zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów, e_l , oblicza się, równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następującą zasadę:

$$e_l = (CS_R - CS_A) \times 3\,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B \text{ (}^1\text{)},$$

gdzie:

e_l = emisja w ujęciu rocznym gazów cieplarnianych spowodowana zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów (mierzona jako masa równoważnika CO₂ na jednostkę energii wytworzonej z biopaliwa),

CS_R = ilość pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni związany z przeznaczeniem gruntów odniesienia (mierzony jako masa pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę jak i roślinność). Przeznaczenie gruntów odniesienia oznacza przeznaczenie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, jeśli data ta jest późniejsza,

CS_A = ilość pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni związany z rzeczywistym przeznaczeniem gruntów (mierzony jako masa pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę jak i roślinność). W przypadkach kiedy ilości pierwiastka węgla gromadzą się przez okres przekraczający 1 rok, wartość CS_A jest obliczana jako zasoby na jednostkę powierzchni po dwudziestu latach lub kiedy uprawy osiągną dojrzałość, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej,

P = wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez biopaliwo lub biopłyn na jednostkę powierzchni w jednym roku), oraz

e_B = premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ za biopaliwo lub biopłyn przyznawana, jeśli biomasa otrzymywana jest z rekultywowanych terenów zdegradowanych i spełnia warunki ustanowione w pkt 8.

8. Premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ jest przyznawana, jeśli występują czynniki świadczące o tym, że przedmiotowe tereny:

a) w styczniu 2008 r. nie były wykorzystywane do działalności rolniczej lub jakiegokolwiek innej; oraz

b) należą do jednej z następujących kategorii:

(i) tereny poważnie zdegradowane, w tym wcześniej wykorzystywane do celów rolniczych;

(ii) tereny silnie zanieczyszczone.

Premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ ma zastosowanie przez okres nieprzekraczający dziesięciu lat, licząc od daty przekształcenia terenów do celów rolniczych, pod warunkiem że zapewnione zostanie regularne zwiększanie ilości pierwiastka węgla oraz znaczne ograniczenie erozji w odniesieniu do terenów określonych w ppkt (i) oraz zmniejszenie zanieczyszczenia gleby w odniesieniu do terenów określonych w ppkt (ii).

9. Kategorie, o których mowa w pkt 8 lit. b), zostają zdefiniowane w sposób następujący:

a) termin „tereny poważnie zdegradowane” oznacza tereny, które w dłuższym okresie zostały w dużym stopniu zasolone lub które są szczególnie mało zasobne w substancje organiczne i uległy poważnej erozji;

b) termin „tereny silnie zanieczyszczone” oznacza tereny, które nie nadają się do uprawy żywności lub paszy dla zwierząt ze względu na zanieczyszczenie gleby.

Należą tu tereny, które są przedmiotem decyzji Komisji zgodnie z art. 18 ust. 4 czwarty akapit.

(¹) Współczynnik otrzymany przez podzielenie masy molowej CO₂ (44,010 g/mol) przez masę molową węgla (12,011 g/mol) wynosi 3,664.

10. Komisja przyjmuje do dnia 31 grudnia 2009 r. wytyczne do obliczania ilości pierwiastka węgla w ziemi, korzystając z wydanych w roku 2006 wytycznych IPCC dla inwentaryzacji krajowych emisji gazów cieplarnianych — tom 4. Wytyczne Komisji będą służyć jako podstawa obliczania ilości pierwiastka węgla w ziemi do celów niniejszej dyrektywy.
11. Emisja spowodowana procesami technologicznymi, e_p , obejmuje emisje spowodowane samymi procesami technologicznymi, odpadami i wyciekami, oraz produkcją chemikaliów lub produktów stosowanych w procesach technologicznych.

W obliczeniach zużycia energii elektrycznej wyprodukowanej poza zakładem produkującym paliwo, natężenie emisji gazów cieplarnianych spowodowanej produkcją i dystrybucją tej energii elektrycznej uznaje się jako równe średniemu natężeniu emisji spowodowanej produkcją i dystrybucją energii elektrycznej w określonym regionie. Jako wyjątek od powyższej zasady producenci mogą stosować średnią wartość w odniesieniu do energii elektrycznej produkowanej w pojedynczym zakładzie, jeśli zakład ten nie jest podłączony do sieci energetycznej.

12. Emisja spowodowana transportem i dystrybucją, e_{td} , obejmuje emisje spowodowane transportem i magazynowaniem surowców oraz półproduktów, a także magazynowaniem i dystrybucją wyrobów gotowych. Niniejszy punkt nie obejmuje emisji spowodowanych przez transport i dystrybucję, które należy uwzględnić zgodnie z pkt 6.
13. Emisję spowodowaną stosowanym paliwem, e_u , uznaje się za zerową dla biopaliw i biopłynów.
14. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego podziemnemu składowaniu, e_{ccs} , które nie zostało uwzględnione już w e_p , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie i sekwestrację emitowanego CO₂ bezpośrednio związanego z wydobywaniem, transportem, przetworzeniem i dystrybucją paliwa.
15. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego zastępowaniu, e_{cst} , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie CO₂, w którym pierwiastek węgla pochodzi z biomasy i jest stosowany w celu zastąpienia CO₂ pochodzenia kopalnego, stosowanego w produktach handlowych i w usługach.
16. Ograniczenie emisji dzięki zwiększonemu wytwarzaniu energii elektrycznej w wyniku kogeneracji, e_{ec} , uwzględnia się w odniesieniu do nadwyżki energii elektrycznej produkowanej w ramach systemów produkcji paliwa stosujących kogenerację, z wyjątkiem przypadków, gdy paliwo stosowane w kogeneracji jest produktem ubocznym innym niż resztki poźniwne. W obliczeniach nadwyżki energii elektrycznej przyjmuje się, że wielkość jednostki kogeneracyjnej odpowiada minimum niezbędnemu, aby jednostka kogeneracyjna mogła dostarczać ciepło potrzebne do produkcji paliwa. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych związane z nadwyżką energii elektrycznej uznaje się za równe ilości gazów cieplarnianych, które zostałyby wyemitowane, gdyby w elektrowni stosującej to samo paliwo wyprodukowano taką samą ilość energii elektrycznej jak w jednostce kogeneracyjnej.
17. Jeśli w procesie produkcji paliwa równocześnie powstaje paliwo, dla którego oblicza się emisje, oraz jeden lub więcej produktów („produkty uboczne”), emisję gazów cieplarnianych dzieli się pomiędzy paliwo lub jego produkt pośredni i produkty uboczne proporcjonalnie do ich zawartości energetycznej (określonej na podstawie wartości opałowej dolnej w przypadku produktów ubocznych innych niż energia elektryczna).
18. W obliczeniach, o których mowa w pkt 17, emisje do podziału to $e_{ec} + e_l$ + te części e_p , e_{td} i e_{ccs} , mają miejsce przed fazą produkcji, w której powstaje produkt uboczny i w jej trakcie. Jeśli w odniesieniu do tych produktów ubocznych jakiegokolwiek emisje przypisano do wcześniejszych faz produkcji w cyklu życia, uwzględnia się jedynie tę część emisji, którą przypisano do pośredniego produktu paliwowego w ostatniej fazie produkcji, a nie całość emisji.

W przypadku biopaliw i biopłynów, w obliczeniach uwzględnia się wszystkie produkty uboczne, w tym energię elektryczną, która nie wchodzi w zakres pkt 16, z wyjątkiem resztek poźniwnych, w tym słomy, wytlók, plew, kolb i łupin orzechów. W obliczeniach produkty uboczne mające negatywną wartość energetyczną uznaje się za posiadające zerową wartość energetyczną.

Odpady, resztki poźniwne, w tym słomę, wytloki, plewy, kolby i łupiny orzechów oraz resztki powstałe w innych procesach przetwórczych, w tym surową (nierafinowaną) glicerynę, uznaje się za materiały nieemitujące żadnych gazów cieplarnianych w całym cyklu życia, aż do momentu ich zbiórki.

W przypadku paliw produkowanych w rafineriach jednostką analityczną dla celów obliczeniowych, o których mowa w pkt 17, jest rafineria.

19. W przypadku biopaliw w obliczeniach, o których mowa w pkt 4, wartość odpowiednika kopalnego (E_f) to najnowsza dostępna wartość średnich emisji pochodzących z kopalnej części benzyny i oleju napędowego wykorzystanych na terytorium Wspólnoty, podana na mocy dyrektywy 98/70/WE. W przypadku braku takich danych zastosowanie ma wartość 83,8 gCO_{2eq}/MJ.

W przypadku biopłynów stosowane do wytwarzania energii elektrycznej, w obliczeniach, o których mowa w pkt 4, wartość odpowiednika kopalnego (E_F) wynosi 91 gCO_{2eq}/MJ.

W przypadku biopłynów stosowane do produkcji ciepła, w obliczeniach, o których mowa w pkt 4, wartość odpowiednika kopalnego (E_F) wynosi 77 gCO_{2eq}/MJ.

W przypadku biopłynów stosowane w kogeneracji, w obliczeniach, o których mowa w pkt 4, wartość odpowiednika kopalnego (E_F) wynosi 85 gCO_{2eq}/MJ.

D. Szczegółowe wartości dla biopaliw i biopłynów

Szczegółowe wartości dla uprawy: „ e_{ec} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	12	12
etanol z pszenicy	23	23
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie	20	20
etanol z trzciny cukrowej	14	14
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	29	29
biodiesel ze słonecznika	18	18
biodiesel z soi	19	19
biodiesel z oleju palmowego	14	14
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego (*)	0	0
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	30	30
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	18	18
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	15	15
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	30	30
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	0	0
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	0	0
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	0	0

(*) Nie obejmuje oleju zwierzęcego wyprodukowanego z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 3 zgodnie z rozporządzeniem (WE) 1774/2002.

Szczegółowe wartości dla procesu technologicznego (w tym nadwyżka energii elektrycznej): „ $e_p - e_{ec}$ ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	19	26
etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	32	45
etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	32	45
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	21	30
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	14	19

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	1	1
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	15	21
etanol z trzciny cukrowej	1	1
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAEF	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	16	22
biodiesel ze słonecznika	16	22
biodiesel z soi	18	26
biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	35	49
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	13	18
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	9	13
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	10	13
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	10	13
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	30	42
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	7	9
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	4	5
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	14	20
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	8	11
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	8	11

Szczegółowe wartości dla transportu i dystrybucji: „ e_{td} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	2	2
etanol z pszenicy	2	2
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie	2	2
etanol z trzciny cukrowej	9	9
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAEF	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	1	1
biodiesel ze słonecznika	1	1
biodiesel z soi	13	13
biodiesel z oleju palmowego	5	5
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	1	1
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	1	1
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	1	1
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	5	5
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	1	1
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	3	3
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	5	5
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	4	4

Razem dla uprawy, procesu technologicznego, transportu i dystrybucji

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	33	40
etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	57	70
etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	57	70
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	46	55
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	39	44
etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	26	26
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	37	43
etanol z trzciny cukrowej	24	24
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	46	52
biodiesel ze słonecznika	35	41
biodiesel z soi	50	58
biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	54	68
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	32	37
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	10	14
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	41	44
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	29	32
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	50	62
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	27	29
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	35	36
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	17	23
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	13	16
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	12	15

E. Przewidywane szczegółowe wartości dla przyszłych biopaliw i biopłynów, które nie występowały lub występowały w niewielkich ilościach na rynku w styczniu 2008

Szczegółowe wartości standardowe dla upraw: „ e_{ec} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol ze słomy pszenicy	3	3
etanol z odpadów drzewnych	1	1
etanol z drewna uprawianego	6	6
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	1	1
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	4	4
DME z odpadów drzewnych	1	1
DME z drewna uprawianego	5	5
metanol z odpadów drzewnych	1	1
metanol z drewna uprawianego	5	5
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Szczegółowe wartości standardowe dla procesów technologicznych (w tym nadwyżka energii elektrycznej): „ $e_p - e_{ee}$ ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol ze słomy pszenicy	5	7
etanol z drewna	12	17
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z drewna	0	0
DME z drewna	0	0
metanol z drewna	0	0
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Szczegółowe wartości standardowe dla transportu i dystrybucji: „ e_{td} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol ze słomy pszenicy	2	2
etanol z odpadów drzewnych	4	4
etanol z drewna uprawianego	2	2
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	3	3
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	2	2
DME z odpadów drzewnych	4	4
DME z drewna uprawianego	2	2
metanol z odpadów drzewnych	4	4
metanol z drewna uprawianego	2	2
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Całkowita wartość dla uprawy, procesów technologicznych, transportu i dystrybucji

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol ze słomy pszenicy	11	13
etanol z odpadów drzewnych	17	22
etanol z drewna uprawianego	20	25
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	4	4
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	6	6
DME z odpadów drzewnych	5	5
DME z drewna uprawianego	7	7
metanol z odpadów drzewnych	5	5
metanol z drewna uprawianego	7	7
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

ZAŁĄCZNIK VI

Minimalne wymagania w odniesieniu do zharmonizowanego formatu krajowych planów działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych

1. Przewidywane końcowe zużycie energii:

Końcowe zużycie energii brutto w sektorze energii elektrycznej, transportu oraz w sektorze ciepłowniczym w roku 2020 z uwzględnieniem skutków wprowadzenia środków polityki efektywności energetycznej.

2. Krajowe cele sektorowe w roku 2020 oraz szacowany udział energii ze źródeł odnawialnych w sektorze energii elektrycznej, ciepłownictwie oraz w sektorze transportu:

- a) docelowy udział energii ze źródeł odnawialnych w sektorze energii elektrycznej w roku 2020;
- b) szacowany kurs udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze energii elektrycznej;
- c) docelowy udział energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ciepłownictwa w roku 2020;
- d) szacowany kurs udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ciepłownictwa;
- e) szacowany kurs udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu;
- f) orientacyjne kursy krajowe, o których mowa w art. 3 ust. 2 oraz w załączniku I część B.

3. Środki służące osiągnięciu tych celów:

- a) przegląd wszystkich polityk i środków dotyczących promowania wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych;
- b) szczegółowe środki służące spełnieniu wymagań art. 13, 14 i 16, łącznie z koniecznością rozszerzenia lub wzmocnienia istniejącej infrastruktury, aby ułatwić integrację ilości energii ze źródeł odnawialnych koniecznej do osiągnięcia krajowego celu ogólnego na rok 2020, środki służące przyspieszeniu procedur autoryzacji, środki służące ograniczaniu przeszkód natury innej niż technologiczna oraz środki dotyczące art. 17–21;
- c) systemy wsparcia w zakresie promocji wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w sektorze energii elektrycznej stosowane przez dane państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich;
- d) systemy wsparcia w zakresie promocji wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ciepłownictwa lub chłodnictwa stosowane przez dane państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich;
- e) systemy wsparcia w zakresie promocji wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu stosowane przez dane państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich;
- f) szczegółowe środki w zakresie promocji wykorzystania energii z biomasy, zwłaszcza wykorzystania nowych rodzajów biomasy, uwzględniające:
 - (i) dostępność biomasy: zarówno potencjał krajowy, jak i import;
 - (ii) środki służące zwiększeniu dostępności biomasy, uwzględniające innych użytkowników biomasy (sektor rolnictwa i sektor leśnictwa);
- g) planowane wykorzystanie transferów statystycznych między państwami członkowskimi oraz planowany udział we wspólnych projektach z innymi państwami członkowskimi oraz państwami trzecimi:
 - (i) szacowana nadwyżka produkcji energii ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do orientacyjnego kursu, która mogłaby zostać przekazana innym państwom członkowskim;
 - (ii) szacowany potencjał dla wspólnych projektów;
 - (iii) szacowane zapotrzebowanie na energię ze źródeł odnawialnych, które ma być pokrywane inaczej niż z produkcji krajowej.

4. Oceny:

- a) łączny spodziewany wkład każdej z technologii energii odnawialnych w realizację obowiązkowych celów na rok 2020 oraz kursu okresowego w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w energii elektrycznej, ogrzewaniu i chłodzeniu oraz w transporcie;
 - b) łączny spodziewany wkład środków na rzecz wydajności energetycznej i ograniczenia zużycia energii w realizację obowiązkowego celu na rok 2020 oraz kursu okresowego w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w energii elektrycznej, ogrzewaniu i chłodzeniu oraz w transporcie.
-

ZAŁĄCZNIK VII

Rozliczanie energii z pomp ciepłych

Ilość energii aerotermalnej, geotermalnej i hydrotermalnej wychwyconej przez pompy ciepłe uznawanej za energię ze źródeł odnawialnych dla celów niniejszej dyrektywy, E_{RES} , oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$E_{RES} = Q_{usable} * (1 - 1/SPF)$$

gdzie:

- Q_{usable} = szacunkowe całkowite użyteczne ciepło pochodzące z pomp ciepłych, spełniające kryteria, o których mowa w art. 5 ust. 4, wdrożone w następujący sposób: bierze się pod uwagę jedynie pompy ciepłe, dla których $SPF > 1,15 * 1/\eta$,
- SPF = szacunkowy przeciętny czynnik wydajności sezonowej dla tych pomp ciepłych,
- η to stosunek pomiędzy całkowitą produkcją energii elektrycznej brutto i pierwotnym zużyciem energii dla produkcji elektryczności, obliczany jako średnia UE oparta na danych Eurostat.

Nie później niż do 1 stycznia 2013 r. Komisja ustanawia wytyczne dla państw członkowskich, w jaki sposób mają one szacować wartości Q_{usable} i SPF dla różnych technologii i zastosowań pomp ciepłych, biorąc pod uwagę różnice w warunkach klimatycznych, w szczególności klimaty bardzo zimne.

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/29/WE**z dnia 23 kwietnia 2009 r.****zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust.1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ ustanowiła wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (system wspólnotowy) w celu wspierania redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób ekonomicznie i kosztowo efektywny.
- (2) Ostatecznym celem Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która została zatwierdzona w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 94/69/WE ⁽⁵⁾, jest osiągnięcie stabilizacji stężeń gazów cieplarnianych w powietrzu na poziomie, który zapobiegłby groźnej ingerencji antropogenicznej w system klimatyczny. Aby osiągnąć ten cel, wzrost średniej rocznej temperatury na powierzchni ziemi w skali światowej nie powinien przekroczyć 2 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej. Ostatnie sprawozdanie z oceny przygotowane przez Międzyrządowy Zespół do spraw Zmiany Klimatu (IPCC) pokazuje, że aby osiągnąć ten cel, rok 2020 musi być ostatnim rokiem wzrostu emisji gazów cieplarnianych w skali światowej. Oznacza to konieczność zwiększenia wysiłków ze strony Wspólnoty, szybkiego włączenia krajów rozwiniętych w proces redukcji emisji, a także zachęcenia do udziału w nim krajów rozwijających się.
- (3) W marcu 2007 r. Rada Europejska zobowiązała się do zmniejszenia do 2020 r. łącznych emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie o co najmniej 20 % poniżej poziomów z 1990 r. oraz o 30 %, pod warunkiem że inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnej redukcji

emisji, a bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się wniosą odpowiedni wkład stosownie do swoich zadań i do możliwości każdego z nich. Do roku 2050 światowe emisje gazów cieplarnianych powinny zostać zmniejszone o co najmniej 50 % poniżej ich poziomów z 1990 r. Do osiągnięcia takiego stopnia redukcji emisji powinny przyczynić się wszystkie sektory gospodarki, w tym międzynarodowy transport morski i lotnictwo. Lotnictwo przyczynia się do tej redukcji poprzez jego włączenie do systemu wspólnotowego. W przypadku gdy do dnia 31 grudnia 2011 r. państwa członkowskie nie zatwierdzą żadnego porozumienia międzynarodowego w ramach Międzynarodowej Organizacji Morskiej, którego cele obejmą redukcję emisji pochodzących z międzynarodowego transportu morskiego, lub Wspólnota nie zatwierdzi żadnego takiego porozumienia w ramach UNFCCC, Komisja powinna przedstawić wniosek dotyczący włączenia zgodnie ze zharmonizowanymi warunkami emisji pochodzących z międzynarodowego transportu morskiego do zobowiązań Wspólnoty dotyczącego redukcji, tak aby proponowany akt prawny wszedł w życie do 2013 r. Wniosek taki powinien minimalizować wszelkie negatywne skutki dla konkurencyjności Wspólnoty, uwzględniając jednocześnie potencjalne korzyści środowiskowe.

- (4) W swojej rezolucji z dnia 31 stycznia 2008 r. dotyczącej wyników konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbyła się na Bali (COP 13 i COP/MOP 3) ⁽⁶⁾, Parlament Europejski przypomniał swoje stanowisko, zgodnie z którym państwa uprzemysłowione powinny zobowiązać się do redukcji swoich emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 30 % do 2020 r. i o 60–80 % do 2050 r., w porównaniu z poziomami z 1990 r. Biorąc pod uwagę, że Unia Europejska przewiduje pozytywny wynik negocjacji COP 15, które odbędą się w Kopenhadze w 2009 r., powinna ona zacząć przygotowywać bardziej restrykcyjne cele w zakresie redukcji emisji na rok 2020 i kolejne lata oraz powinna dążyć do zapewnienia, aby po roku 2013 system wspólnotowy pozwalał w razie konieczności na bardziej rygorystyczne limity emisji jako część wkładu Unii w przyszłe porozumienie międzynarodowe w sprawie zmian klimatu (zwane dalej „międzynarodowym porozumieniem w sprawie zmian klimatu”).
- (5) Dla osiągnięcia powyższych celów długoterminowych właściwe jest określenie przewidywalnego harmonogramu zmniejszania emisji pochodzących z instalacji objętych systemem wspólnotowym. Aby w sposób kosztowo efektywny zrealizować zobowiązanie Wspólnoty dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 20 % poniżej poziomów z 1990 r., należy do roku 2020 r. zmniejszyć liczbę uprawnień do emisji przydzielonych w odniesieniu do tych instalacji o 21 % poniżej ich poziomów emisji w 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 3.2.2009, s. 66.

⁽²⁾ Dz.U. C 325 z 19.12.2008, s. 19.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 33 z 7.2.1994, s. 11.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 68 E z 21.3.2009, s. 13.

- (6) W celu zwiększenia pewności i przewidywalności systemu wspólnotowego, należy ustanowić przepisy mające na celu zwiększenie wkładu systemu wspólnotowego w osiągnięcie łącznej redukcji przekraczającej 20 %, w szczególności w związku z wyznaczonym przez Radę Europejską celem w postaci redukcji o 30 % do roku 2020, które zdaniem naukowców uważane jest za konieczne do uniknięcia groźnych zmian klimatu.
- (7) Po zawarciu przez Wspólnotę i kraje trzecie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, zgodnie z którym po 2012 r. podejmowane będą stosowne działania w skali światowej, należy udzielić znacznego wsparcia dla przyznawania jednostek z tytułu redukcji emisji osiągniętej w tych krajach. Przed zawarciem takiego porozumienia należy jednak zwiększyć pewność w zakresie stałego wykorzystywania jednostek spoza Wspólnoty.
- (8) Doświadczenia zgromadzone w trakcie pierwszego okresu handlu uprawnieniami do emisji pokazują wprawdzie potencjał systemu wspólnotowego, a sfinalizowanie krajowych planów rozdziału uprawnień na drugi okres handlu uprawnieniami do emisji doprowadzi do znaczącego zmniejszenia emisji do roku 2012, jednak przeprowadzony w 2007 r. przegląd potwierdził, że niezbędny jest bardziej zharmonizowany system handlu uprawnieniami do emisji w celu lepszego wykorzystania jego zalet, uniknięcia zakłóceń na rynku wewnętrznym oraz ułatwienia powiązania go z innymi systemami handlu uprawnieniami do emisji. Należy ponadto zapewnić większą przewidywalność systemu oraz rozszerzyć jego zakres przez włączenie kolejnych sektorów i gazów, aby wzmocnić sygnał cenowy CO₂ konieczny do przyspieszenia niezbędnych inwestycji oraz przez oferowanie nowych możliwości ograniczenia emisji, co doprowadzi do obniżenia całkowitych kosztów ograniczenia emisji i zwiększenia skuteczności systemu.
- (9) Definicja gazów cieplarnianych powinna zostać dostosowana do definicji zawartej w UNFCCC; ponadto w odniesieniu do poszczególnych gazów cieplarnianych należy zapewnić większą jasność w zakresie ustalania oraz aktualizacji ich potencjału powodowania efektu cieplarnianego w skali światowej.
- (10) System wspólnotowy powinien zostać rozszerzony na inne instalacje, z których emisje mogą być monitorowane, raportowane i weryfikowane z takim samym poziomem dokładności, jaki ma zastosowanie w przypadku wymogów w zakresie monitorowania, raportowania i weryfikacji, które obecnie się stosuje.
- (11) W przypadku gdy w odniesieniu do małych instalacji, z których emisje nie przekraczają progu 25 000 ton ekwiwalentu CO₂ rocznie, stosowane są równoważne środki mające na celu zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, w szczególności opodatkowanie, powinna istnieć procedura umożliwiająca państwom członkowskim wyłączenie takich małych instalacji z systemu handlu uprawnieniami do emisji na tak długo, jak długo stosowane są wspomniane środki. Szpitale również mogą zostać wyłączone, jeżeli podejmą równoważne środki. Próg ten oferuje stosunkowo największe korzyści w zakresie ograniczenia kosztów administracyjnych dla każdej tony ekwiwalentu CO₂ wyłączonej z systemu, z uwagi na łatwość administracyjną.
- W następstwie rezygnacji z pięcioletnich okresów rozdziału uprawnień, a także w celu zwiększenia pewności i przewidywalności, należy ustanowić przepisy dotyczące częstotliwości zmian zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych. Państwa członkowskie powinny zaproponować środki mające zastosowanie do małych instalacji, które osiągną wkład w redukcję emisji równoważny do redukcji osiągniętej w ramach systemu wspólnotowego. Takie środki mogłyby obejmować opodatkowanie, porozumienia z sektorem przemysłu oraz środki regulacyjne. Uwzględniając potrzebę ograniczenia niepotrzebnych obciążeń administracyjnych dla małych podmiotów uczestniczących w systemie, państwa członkowskie mogą ustanowić uproszczone procedury i środki mające na celu zapewnienie zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.
- (12) Informacje o stosowaniu niniejszej dyrektywy powinny być łatwo dostępne, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP).
- (13) Liczba uprawnień w całej Wspólnocie powinna zmniejszać się w sposób liniowy poczynając od wartości z połowy okresu 2008–2012, zapewniając, aby system handlu uprawnieniami do emisji prowadził z upływem czasu do stopniowej i przewidywalnej redukcji emisji. Liczba uprawnień powinna być corocznie zmniejszana o 1,74 % uprawnień wydawanych przez państwa członkowskie zgodnie z decyzjami Komisji dotyczącymi krajowych planów rozdziału uprawnień państw członkowskich na lata 2008–2012, tak aby system wspólnotowy uczestniczył w sposób kosztowo efektywny w realizacji zobowiązania Wspólnoty do łącznej redukcji emisji o co najmniej 20 % do 2020 r.
- (14) Wkład ten jest równoważny redukcji emisji w 2020 r. w ramach systemu wspólnotowego o 21 % poniżej poziomów zgłoszonych dla roku 2005, przy uwzględnieniu skutku rozszerzenia zakresu systemu między okresem 2005–2007 a okresem 2008–2012 oraz danych dotyczących emisji za 2005 r. wykorzystanych do oceny krajowych planów rozdziału uprawnień Bułgarii i Rumunii na okres 2008–2012, co oznacza wydanie nie więcej niż 1 720 mln uprawnień w roku 2020. Dokładne ilości emisji zostaną obliczone po wydaniu uprawnień przez państwa członkowskie zgodnie z decyzjami Komisji dotyczącymi ich krajowych planów rozdziału uprawnień na lata 2008–2012, ponieważ zatwierdzenie przydziałów uprawnień dla niektórych instalacji zależało od potwierdzenia i weryfikacji pochodzących z nich emisji. Po wydaniu uprawnień na lata 2008–2012 Komisja opublikuje liczbę uprawnień w całej Wspólnocie. Liczba uprawnień w całej Wspólnocie powinna być dostosowywana w związku z włączeniem lub wyłączeniem instalacji z systemu wspólnotowego w okresie 2008–2012 lub począwszy od roku 2013.
- (15) Dodatkowe wysiłki, które ma podjąć gospodarka wspólnotowa, wymagają między innymi, aby zmieniony system wspólnotowy funkcjonował w sposób możliwie najbardziej efektywny ekonomicznie i na podstawie w pełni zharmonizowanych w obrębie Wspólnoty warunków przydziału. Podstawową zasadą przydziału powinna być zatem sprzedaż na aukcji, ponieważ jest to najprostszy system, uważany również powszechnie za najbardziej efektywny ekonomicznie. Rozwiązanie to powinno także wyeliminować nadzwyczajne zyski oraz zapewnić nowym instalacjom oraz gospodarkom o wyższym niż przeciętne

tempie rozwoju takie same warunki konkurencji, jak w przypadku istniejących instalacji.

- (16) Aby utrzymać środowiskową i administracyjną skuteczność systemu wspólnotowego oraz uniknąć zakłóceń konkurencji i przedwczesnego wyczerpania rezerwy dla nowych instalacji, należy zharmonizować przepisy dotyczące nowych instalacji, tak aby zapewnić takie samo podejście ze strony wszystkich państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do określenia „znaczącej rozbudowy” instalacji. Należy zatem włączyć przepisy dotyczące przyjęcia zharmonizowanych zasad w zakresie wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy. W przepisach tych „znacząca rozbudowa” powinna zostać w stosownych przypadkach zdefiniowana jako zwiększenie o przynajmniej 10 % istniejącej zainstalowanej mocy lub jako znaczne zwiększenie emisji instalacji związane ze zwiększeniem zainstalowanej mocy. Przydział uprawnień z rezerwy dla nowych instalacji powinien mieć miejsce jedynie w przypadku znaczącej rozbudowy instalacji.
- (17) Wszystkie państwa członkowskie będą musiały dokonać znacznych inwestycji w celu zmniejszenia do roku 2020 wielkości emisji CO₂ w swoich gospodarkach, a te państwa członkowskie, w których dochód na mieszkańca jest nadal znacząco niższy od średniej wspólnotowej i których gospodarki ciągle nadrabiają dystans dzielący je od zamożniejszych państw członkowskich, będą musiały poczynić znaczne wysiłki celem poprawy efektywności energetycznej. Różne traktowanie tych samych sektorów gospodarki w poszczególnych państwach członkowskich w ramach systemu wspólnotowego jest niewłaściwe z punktu widzenia takich celów jak wyeliminowanie zakłóceń konkurencji wewnątrz wspólnotowej i zapewnienie najwyższego poziomu efektywności ekonomicznej w procesie transformacji gospodarki wspólnotowej w bezpieczną i zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną. Należy zatem opracować inne mechanizmy mające na celu wspieranie wysiłków tych państw członkowskich o stosunkowo niskim poziomie dochodu na mieszkańca i o wyższych perspektywach wzrostu. 88 % całkowitej liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji powinno zostać rozdzielonych między państwa członkowskie zgodnie z ich względnym udziałem emisji w systemie wspólnotowym za rok 2005 lub średnią emisji w latach 2005–2007, w zależności od tego, która z tych wielkości jest większa. 10 % całkowitej liczby uprawnień powinno być rozdzielonych z korzyścią dla niektórych państw członkowskich w interesie solidarności i wzrostu we Wspólnocie, wykorzystanych do zmniejszenia emisji oraz adaptacji do skutków zmian klimatu. Rozdzielenie tych 10 % powinno uwzględniać poziom dochodu na mieszkańca w 2005 r. oraz perspektywy wzrostu gospodarczego w państwach członkowskich i powinno być wyższe dla państw członkowskich o niskim poziomie dochodu na mieszkańca i wysokich perspektywach wzrostu. Państwa członkowskie, w których średni poziom dochodu na mieszkańca jest wyższy o ponad 20 % od średniej wspólnotowej, powinny wnieść wkład do takiego rozdzielania, z wyjątkiem przypadków, w których bezpośrednie koszty całego pakietu działań oszacowane w sporządzonej przez Komisję ocenie wpływu w sprawie pakietu środków wykonawczych w odniesieniu do celów UE w zakresie zmian klimatu i energii ze źródeł odnawialnych do 2020 r. przekraczają 0,7 % PKB. Dalsze 2 % całkowitej liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji, powinny zostać rozdzielone między państwa członkowskie, których emisje gazów cieplarnianych w roku 2005 były co najmniej 20 % poniżej ich

emisji w roku bazowym mającym w odniesieniu do nich zastosowanie na mocy protokołu z Kioto.

- (18) Biorąc pod uwagę znaczny wysiłek niezbędny do przeciwdziałania zmianom klimatu oraz do adaptacji do niemożliwych do uniknięcia skutków tych zmian, właściwe jest przeznaczenie co najmniej 50 % dochodów ze sprzedaży uprawnień na aukcji na zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, na adaptację do skutków zmian klimatu, na finansowanie prac badawczo-rozwojowych w zakresie redukcji emisji oraz działań adaptacyjnych, na rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązania Unii do osiągnięcia do 2020 r. 20 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w łącznym zużyciu, na realizację zobowiązania Wspólnoty do zwiększenia efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r., na bezpieczne dla środowiska wychwytywanie gazów cieplarnianych i ich geologiczne składowanie, na wkład na rzecz Funduszu Energii Odnawialnej i Efektywności Energetycznej oraz na rzecz Funduszu Adaptacyjnego wprowadzonego w życie na konferencji w sprawie zmian klimatu w Poznaniu (COP 14 i COP/MOP 4), na środki zapobiegające wylesianiu oraz ułatwiające adaptację do zmian klimatu w krajach rozwijających się, oraz na uwzględnienie aspektów społecznych, takich jak możliwy wzrost cen energii elektrycznej dla gospodarstw domowych o niższych i średnich dochodach. Udział ten jest znacząco niższy od oczekiwanych dochodów netto organów publicznych z tytułu sprzedaży na aukcji, uwzględniając ewentualne zmniejszenie wpływów z podatku dochodowego od osób prawnych. Ponadto dochody ze sprzedaży uprawnień na aukcji powinny być wykorzystywane na pokrycie wydatków administracyjnych związanych z zarządzaniem systemem wspólnotowym. Niniejsza dyrektywa powinna także zawierać przepisy dotyczące monitorowania wykorzystania funduszy pochodzących ze sprzedaży na aukcji przeznaczonych na te cele. Dostarczanie informacji o sposobie wykorzystania funduszy nie zwalnia państw członkowskich z obowiązku określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, dotyczącego powiadamiania o niektórych środkach krajowych. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wyniku jakichkolwiek przyszłych postępowań dotyczących pomocy państwa, które mogą zostać wszczęte zgodnie z art. 87 i 88 Traktatu.
- (19) W związku z powyższym, począwszy od roku 2013, pełny system aukcyjny powinien stać się regułą dla sektora energetycznego, z uwzględnieniem jego możliwości w zakresie obciążania swoich klientów zwiększonymi kosztami emisji CO₂; w przypadku wychwytywania i składowania CO₂ nie powinny być przydzielane jakiegokolwiek bezpłatne uprawnienia, ponieważ zachęty w tym zakresie wynikają z faktu, że w odniesieniu do emisji, które są składowane, nie jest wymagane przedstawianie uprawnień do rozliczenia. Aby uniknąć zakłóceń konkurencji, wytwórcy energii elektrycznej mogą otrzymać bezpłatne uprawnienia w odniesieniu do emisji z produkcji ciepła i chłodzenia dystrybuowanego przez lokalne sieci ciepłownicze oraz za energię ciepłą i chłodzenie uzyskiwane w ramach kogeneracji o wysokiej sprawności, określonej w dyrektywie 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii ⁽¹⁾, w przypadku gdy tego rodzaju energia ciepła wytwarzana przez instalacje w innych sektorach miałaby zostać objęta przydziałem bezpłatnych uprawnień.

⁽¹⁾ Dz.U. L 52 z 21.2.2004, s. 50.

- (20) Główną długoterminową zachętę do wychwytywania i składowania CO₂ oraz do nowych technologii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych stanowi fakt, że nie będzie trzeba przedstawiać do rozliczenia uprawnień w odniesieniu do emisji CO₂, które są stale składowane lub których uniknięto. Ponadto, aby przyspieszyć oddanie do użytku pierwszych instalacji komercyjnych oraz innowacyjnych technologii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, należy pozostawić pewną liczbę uprawnień z rezerwy dla nowych instalacji w celu zagwarantowania dla pierwszych takich obiektów w Unii wynagrodzenie za tony CO₂ składowane lub których uniknięto w wystarczającej skali, pod warunkiem zawarcia porozumienia dotyczącego dzielenia się wiedzą. Dodatkowe finansowanie powinno mieć zastosowanie do projektów na wystarczającą skalę, które mają innowacyjny charakter i które są znacząco współfinansowane przez prowadzącego instalację, pokrywające co do zasady ponad połowę odpowiednich kosztów inwestycyjnych, i z uwzględnieniem opłacalności projektu.
- (21) Dla pozostałych sektorów objętych systemem wspólnotowym należy ustanowić system przejściowy, w ramach którego liczba bezpłatnych uprawnień przydzielonych w 2013 r. stanowiłyby 80 % wielkości odpowiadającej udziałowi łącznych emisji w całej Wspólnocie z tych instalacji w latach 2005–2007 w stosunku do całkowitej rocznej liczby uprawnień w całej Wspólnocie. Przydział bezpłatnych uprawnień powinien być następnie corocznie zmniejszany o równe wielkości do osiągnięcia poziomu 30 % w roku 2020, w celu osiągnięcia jego likwidacji w roku 2027.
- (22) W celu zapewnienia zorganizowanego funkcjonowania rynku emisji CO₂ i rynku energii elektrycznej, sprzedaż uprawnień na aukcji na okres rozpoczynający się w 2013 r. powinna rozpocząć się do 2011 r. i opierać się na jasnych i obiektywnych zasadach, określonych z odpowiednim wyprzedzeniem.
- (23) Przejściowy przydział bezpłatnych uprawnień dla instalacji powinien zostać ustanowiony na podstawie zharmonizowanych w całej Wspólnocie zasad („wskaźników *ex ante*”), aby zminimalizować zakłócenia konkurencji we Wspólnocie. Zasady te powinny uwzględniać technologie charakteryzujące się najniższymi emisjami gazów cieplarnianych i najniższym zużyciem energii, substytuty, alternatywne procesy produkcyjne, wykorzystanie biomasy i odnawialnych źródeł energii oraz wychwytywanie i składowanie CO₂. Żadne takie zasady nie powinny stanowić zachęty do zwiększania emisji oraz powinny zapewnić, aby coraz większy udział procentowy tych uprawnień był sprzedawany na aukcji. Przydziały uprawnień muszą zostać ustalone przed rozpoczęciem okresu handlu, tak by umożliwić właściwe funkcjonowanie rynku. Te zharmonizowane zasady mogą również uwzględniać emisje związane z wykorzystywaniem palnych gazów odtłoczonych w przypadku gdy nie można uniknąć ich wytwarzania w procesie przemysłowym. W związku z tym zasady te mogą wprowadzać przydział bezpłatnych uprawnień dla prowadzących instalacje, w których wykorzystuje się te gazy, lub w których one powstają. Zasady te nie powinny również prowadzić do nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji na rynkach energii elektrycznej i ogrzewania oraz chłodzenia dostarczanych do instalacji przemysłowych. Nie powinny ponadto prowadzić do nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji pomiędzy działalnością przemysłową prowadzoną w instalacjach prowadzonych przez jednego prowadzącego a wytwarzaniem w instalacjach objętych outsourcingiem. Powinny one mieć zastosowanie do nowych instalacji prowadzących tą samą działalność co istniejące instalacje otrzymujące przejściowe przydziały bezpłatnych uprawnień. Aby uniknąć jakichkolwiek zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym, nie powinno się dokonywać żadnych przydziałów bezpłatnych uprawnień w związku z wytwarzaniem energii elektrycznej przez nowe instalacje. Uprawnienia, które w roku 2020 pozostają w rezerwie dla nowych instalacji, powinny zostać sprzedane na aukcji.
- (24) Wspólnota będzie nadal odgrywała wiodącą rolę w negocjacjach ambitnego międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, które pozwoli osiągnąć cel ograniczenia wzrostu temperatury na świecie do 2 °C, a zachętę ku temu stanowi postęp, jaki w tym kierunku osiągnięto na 13 konferencji stron UNFCCC oraz na 3 spotkaniu stron protokołu z Kioto na indonezyjskiej wyspie Bali w dniach 3 — 14 grudnia 2007 r. W przypadku gdy inne kraje rozwinięte oraz inne kraje emitujące znaczne ilości gazów cieplarnianych nie przystąpią do tego międzynarodowego porozumienia, może to prowadzić do zwiększenia emisji gazów cieplarnianych w krajach trzecich, w których przemysł nie jest poddany podobnym ograniczeniom w zakresie emisji („ucieczka emisji”), i mogłoby jednocześnie postawić w niekorzystnej ekonomicznej sytuacji niektóre energochłonne sektory i podsektory gospodarki we Wspólnocie poddane międzynarodowej konkurencji. Mogłoby to osłabić korzyści oraz integralność działań środowiskowych podjętych przez Wspólnotę. Celem ograniczenia ryzyka związanego z ucieczką emisji, Wspólnota powinna przydzielić 100 % bezpłatnych uprawnień sektorom lub podsektorom spełniającym odpowiednie kryteria. Określenie tych sektorów i podsektorów oraz wymaganych środków powinno być przedmiotem ponownej oceny, aby zapewnić, że działania zostały podjęte tam, gdzie jest to konieczne, oraz aby zapobiec nadmiernej kompensacji środków. W przypadku określonych sektorów lub podsektorów, w przypadku których można należycie uzasadnić, że nie jest możliwe zapobieżenie w inny sposób ucieczce emisji, a energia elektryczna ma wysoki udział w kosztach produkcji i jest wytwarzana w sposób wydajny, podjęte działania mogą uwzględniać zużycie energii w procesie produkcyjnym, bez zmiany całkowitej liczby uprawnień. Należy ocenić ryzyko ucieczki emisji w tych sektorach i podsektorach, jako punkt wyjściowy, w systemie trzycyfrowym (kod NACE-3) lub, w stosownych przypadkach i jeżeli dostępne są odpowiednie dane, w systemie czterocyfrowym (kod NACE-4).
- (25) Komisja powinna zatem dokonać przeglądu sytuacji do dnia 30 czerwca 2010 r., przeprowadzić konsultacje ze wszystkimi właściwymi partnerami społecznymi oraz, w świetle wyniku negocjacji międzynarodowych, przedłożyć sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami legislacyjnymi. W związku z tym do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja powinna określić, które energochłonne sektory lub podsektory przemysłu mogą być narażone na ryzyko ucieczki emisji. Komisja powinna oprzeć swoją analizę na ocenie braku możliwości przeniesienia przez poszczególne gałęzie przemysłu kosztów wymaganych uprawnień w ceny produktów bez znaczącej utraty udziału rynkowego na korzyść instalacji poza Wspólnotą, w których nie są podejmowane porównywalne działania na rzecz zmniejszenia ich emisji. Energochłonne sektory przemysłu, które

uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, mogłyby otrzymać większą liczbę bezpłatnych uprawnień lub mógłby zostać wprowadzony skuteczny system wyrównawczy, celem stworzenia równych warunków dla instalacji ze Wspólnoty narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji i dla instalacji z krajach trzecich. System taki mógłby stosować wymogi w odniesieniu do importatorów, które byłyby nie mniej korzystne niż wymogi mające zastosowanie do instalacji w obrębie Wspólnoty, na przykład wymagając przedstawianie uprawnień do rozliczenia. Wszelkie podjęte działania musiałyby być zgodne z zasadami UNFCCC, a w szczególności z zasadą wspólnych, ale zróżnicowanych obowiązków i odpowiadających im możliwości, przy uwzględnieniu szczególnej sytuacji krajów najsłabiej rozwiniętych. Musiałyby one być również zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty, w tym ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia WTO.

- (26) Dyskusje w Radzie Europejskiej dotyczące określenia sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji mają charakter wyjątkowy i nie wpływają w żaden sposób na procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji na mocy art. 202 Traktatu WE.
- (27) Państwa członkowskie mogą uznać za konieczną czasową kompensację niektórym instalacjom, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, kosztów związanych z emisjami gazów cieplarnianych przeniesionych w ceny energii elektrycznej. Takie wsparcie powinno być przyznawane tylko w przypadku gdy jest konieczne i proporcjonalne oraz powinno zapewnić utrzymanie w ramach systemu zachęt wspólnotowych do oszczędzania energii i stymulowania zmian w popycie w przechodzeniu z „brudnej” na „czystą” energię elektryczną.
- (28) W celu zapewnienia równych warunków konkurencji we Wspólnocie należy zharmonizować zasady wykorzystania przez prowadzących instalacje w ramach systemu wspólnotowego jednostek z tytułu redukcji emisji poza Wspólnotą. Protokół z Kioto określa wymierne cele w zakresie redukcji emisji przez kraje rozwinięte w latach 2008–2012 oraz przewiduje tworzenie jednostek poświadczonych redukcji emisji (CER) w ramach projektów mechanizmu czystego rozwoju (CDM) oraz jednostek redukcji emisji (ERU) w ramach projektów mechanizmu wspólnych wdrożeń (JI), oraz sposób ich wykorzystywania przez kraje rozwinięte w celu osiągnięcia części tych celów. Chociaż ramy protokołu z Kioto po 2013 r. nie pozwalają na tworzenie jednostek ERU bez ustanowienia nowych wymiernych celów w zakresie redukcji emisji przez kraje, w których realizowane są projekty CDM, jednostki z projektów CDM będą jednak potencjalnie nadal mogły być generowane. Z chwilą zawarcia międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu należy przewidzieć dodatkowe wykorzystanie jednostek ERU i CER pochodzące z krajów, które ratyfikowały to porozumienie. W braku takiego porozumienia, dalsze wykorzystywanie jednostek CER i ERU osłabiłoby tę zachętę i utrudniałoby osiągnięcie celów Wspólnoty dotyczących zwiększonego wykorzystania odnawialnych źródeł energii. Wykorzystywanie jednostek CER i ERU powinno być spójne z ustalonym przez Wspólnotę celem, jakim jest wytwarzanie 20 % energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020 oraz wspieranie efektywności energetycznej, innowacji i rozwoju technicznego. W przypadku gdy jest to zgodne z dążeniem do

osiągnięcia tych celów, należy przewidzieć możliwość zawierania z krajami trzecimi porozumień mających na celu stworzenie zachęt do redukcji emisji w tych krajach i prowadzących do rzeczywistej, dodatkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych, przy jednoczesnym pobudzaniu innowacji przez przedsiębiorstwa mające siedzibę we Wspólnocie oraz rozwój techniczny w krajach trzecich. Takie porozumienia mogą być ratyfikowane przez więcej niż jeden kraj. Po zatwierdzeniu przez Wspólnotę zadowalającego międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, dostęp do jednostek z tytułu projektów realizowanych w krajach trzecich powinien zostać zwiększony równoległe do zwiększenia poziomu redukcji emisji, jaki ma zostać osiągnięty przez system wspólnotowy.

- (29) W celu zapewnienia przewidywalności, prowadzący instalacje powinni mieć pewność w odniesieniu do możliwości wykorzystywania po roku 2012 jednostek CER i ERU z tytułu rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystywania w ramach systemu wspólnotowego w okresie 2008–2012, do pozostałego poziomu, do którego mogli je wykorzystywać w latach 2008–2012. Ponieważ państwa członkowskie nie mogą przenosić jednostek CER i ERU posiadanych przez prowadzących instalacje między okresami zobowiązań na mocy porozumień międzynarodowych („przeniesienie” jednostek CER i ERU) przed 2015 r., pewność ta powinna zostać zapewniona przez nałożenie na państwa członkowskie wymogu zezwolenia prowadzącym instalacje na wymianę takich jednostek CER i ERU wydanych w związku z redukcją emisji przed 2012 r. na uprawnienia ważne od roku 2013, tylko, jeśli państwa członkowskie zdecydują się zezwolić na przeniesienie tych jednostek CER i ERU w kontekście ograniczonych praw do przeniesienia takich jednostek. Ponieważ jednak państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do przyjęcia jednostek CER i ERU, co do których nie ma pewności, że będą w stanie wykorzystać je do realizacji swoich istniejących zobowiązań międzynarodowych, wymóg ten powinien obowiązywać jedynie do dnia 31 marca 2015 r. Prowadzącym instalacje należy zapewnić tę samą pewność w odniesieniu do takich jednostek CER, które zostały wydane z tytułu projektów ustanowionych przed 2013 r. w zakresie redukcji emisji, począwszy od roku 2013. Ważne jest, aby wykorzystywane przez prowadzących instalacje jednostki pochodzące z projektów stanowiły rzeczywistą, sprawdzalną, dodatkową i stałą redukcję emisji i przynosiły wyraźne korzyści w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz nie miały żadnego znaczącego negatywnego wpływu na środowisko ani nie powodowały żadnych znaczących negatywnych konsekwencji społecznych. Należy ustanowić procedurę pozwalającą na wyłączenie pewnych rodzajów projektów.
- (30) W przypadku gdy zawarcie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu będzie się opóźniać, należy przewidzieć możliwość wykorzystania w systemie wspólnotowym, poprzez porozumienia z krajami trzecimi, jednostek z tytułu z projektów wysokiej jakości. Takie porozumienia, które mogą być dwu- lub wielostronne, mogłyby umożliwić dalsze uznawanie w ramach systemu wspólnotowego projektów, które prowadziły do wygenerowania ERU do 2012 r., ale nie mogą być kontynuowane w ramach protokołu z Kioto.

- (31) Kraje najmniej rozwinięte są szczególnie wrażliwe na skutki zmian klimatu, a są odpowiedzialne jedynie za bardzo niski poziom emisji gazów cieplarnianych. W związku z tym szczególnie priorytet należy nadać uwzględnianiu potrzeb krajów najmniej rozwiniętych, wykorzystując dochody ze sprzedaży na aukcji na ułatwienie krajom rozwijającym się adaptacji do skutków zmian klimatu. Biorąc pod uwagę fakt, że w krajach tych realizowane są nieliczne projekty CDM, właściwe jest zapewnienie pewności w odniesieniu do przyjęcia jednostek z tytułu projektów inicjowanych w krajach najmniej rozwiniętych po roku 2012, nawet w przypadku braku międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, jeżeli te projekty mają wyraźnie charakter dodatkowy i przyczyniają się do zrównoważonego rozwoju. Rozwiązanie to powinno mieć zastosowanie do krajów najmniej rozwiniętych do 2020 r., pod warunkiem że do tego czasu ratyfikują one międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu lub dwustronne albo wielostronne porozumienie ze Wspólnotą.
- (32) Po osiągnięciu międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu mogą być wykorzystane dodatkowe jednostki w wysokości do połowy dodatkowej redukcji osiągniętej w systemie wspólnotowym, a wysokiej jakości jednostki CDM pochodzące z krajów trzecich powinny być od roku 2013 przyjmowane w ramach systemu wspólnotowego, gdy tylko kraje te ratyfikowały międzynarodowe porozumienie.
- (33) Wspólnota i państwa członkowskie powinny zatwierdzać tylko te projekty, w których przypadku wszyscy uczestnicy mają główną siedzibę w kraju, który zawarł międzynarodowe porozumienie dotyczące takich projektów, tak aby zniechęcić do nieuprawnionego wykorzystywania powstałych w ten sposób możliwości przez przedsiębiorstwa z państw, które nie zawarły porozumienia międzynarodowego, z wyjątkiem sytuacji, w których przedsiębiorstwa te mają siedzibę w krajach trzecich albo w jednostkach subfederalnych lub regionalnych powiązanych z systemem wspólnotowym.
- (34) Okoliczność, że niektóre przepisy niniejszej decyzji odnoszą się do zatwierdzenia przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, pozostaje bez uszczerbku dla zawarcia tego porozumienia również przez państwa członkowskie.
- (35) W świetle zgromadzonych doświadczeń należy ulepszyć przepisy systemu wspólnotowego dotyczące monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji.
- (36) Unia powinna pracować nad stworzeniem uznawanego na arenie międzynarodowej systemu mającego na celu ograniczenie wylesiania oraz zwiększanie zalesiania i ponownego zalesiania, wspierając w ramach UNFCCC cel, jakim jest opracowywanie mechanizmów finansowania z uwzględnieniem istniejących ustaleń, jako część efektywnej, skutecznej, sprawiedliwej i spójnej konstrukcji finansowej w ramach międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, które ma zostać osiągnięte na konferencji w sprawie zmian klimatu w Kopenhadze (COP 15 i COP/MOP 5).
- (37) Należy dodać definicję „spalania”, aby wyjaśnić, że dyrektywa 2003/87/WE obejmuje wszystkie rodzaje kotłów, palników, turbin, ogrzewaczy, pieców, spalarni, pieców do kalcynacji, pieców do prażenia, osuszaczy, silników, ogniw paliwowych, urządzeń do spalania z wykorzystaniem pętli chemicznej, pochodni gazowych oraz urządzeń do wychwytywania termalnego lub katalitycznego po spalaniu.
- (38) W celu zapewnienia możliwości przekazania uprawnień między osobami w obrębie Wspólnoty bez jakichkolwiek ograniczeń, a także w celu zapewnienia możliwości powiązania systemu wspólnotowego z systemami handlu uprawnieniami do emisji w krajach trzecich oraz w jednostkach subfederalnych i regionalnych, począwszy od stycznia 2012 r. wszystkie uprawnienia powinny być rejestrowane w rejestrze wspólnotowym ustanowionym na mocy decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania protokołu z Kioto ⁽¹⁾. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla możliwości utrzymania rejestrów krajowych dla emisji nieobjętych systemem wspólnotowym. Rejestr wspólnotowy powinien zapewnić taką samą jakość usług jak rejestry krajowe.
- (39) Począwszy od 2013 r., bezpieczne pod względem środowiska naturalnego wychwytywanie, transport i geologiczne składowanie CO₂ powinny zostać objęte systemem wspólnotowym w sposób zharmonizowany.
- (40) Należy przewidzieć ustalenia umożliwiające wzajemne uznawanie uprawnień między systemem wspólnotowym i innymi obowiązkowymi systemami handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, przewidującymi bezwzględne pułapy emisji, ustanowionymi w jakimkolwiek kraju trzecim lub w jakiegokolwiek jednostce subfederalnej lub regionalnej.
- (41) Należy zachęcać kraje trzecie sąsiadujące z Unią do włączenia się w system wspólnotowy, jeżeli działają one zgodnie z niniejszą dyrektywą. Dla promowania tego celu Komisja powinna dołożyć wszelkich starań podczas negocjacji oraz w ramach udzielania wsparcia finansowego i technicznego krajom kandydującym oraz potencjalnym krajom kandydującym, a także krajom objętym europejską polityką sąsiedztwa. Ułatwiłoby to przekazywanie tym krajom technologii i wiedzy, co stanowi ważny sposób dostarczania wszystkim korzyści ekonomicznych, ekologicznych oraz społecznych.
- (42) Niniejsza dyrektywa powinna przewidywać zawieranie porozumień dotyczących uznawania uprawnień między systemem wspólnotowym a innymi obowiązkowymi systemami handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, przewidującymi bezwzględne pułapy emisji zgodne z systemem wspólnotowym, przy uwzględnieniu poziomu dążeń środowiskowych i obecności solidnego i porównywalnego systemu kontroli, raportowania i weryfikacji oraz systemu zgodności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 1.

- (43) Biorąc pod uwagę doświadczenia zgromadzone w ramach systemu wspólnotowego, należy umożliwić wydawanie uprawnień w związku z projektami, które prowadzą do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, pod warunkiem że projekty te są realizowane zgodnie ze zharmonizowanymi zasadami przyjętymi na poziomie wspólnotowym i nie prowadziłyby do dwukrotnego naliczania redukcji emisji ani nie utrudniałyby rozszerzenia zakresu systemu wspólnotowego lub podjęcia innych środków z zakresu polityki w celu zmniejszenia emisji, które nie są objęte systemem wspólnotowym.
- (44) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznaných Komisji ⁽¹⁾.
- (45) W szczególności Komisji należy przyznać uprawnienia do przyjęcia środków dotyczących harmonizacji zasad określania „nowych instalacji”, sprzedaży uprawnień na aukcji, tymczasowego przydziału uprawnień w całej Wspólnocie, ustalenia kryteriów i warunków mających zastosowanie do wyboru niektórych projektów demonstracyjnych, opracowania wykazu sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, wykorzystywania jednostek, monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji, akredytacji audytorów, wprowadzenia w życie zharmonizowanych zasad dotyczących projektów, a także do zmiany niektórych załączników. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne dyrektywy 2003/87/WE między innymi poprzez jej uzupełnienie nowymi, innymi niż istotne elementami, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (46) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2003/87/WE.
- (47) Właściwe jest zapewnienie wczesnej transpozycji tych przepisów, które przygotowują zmiany w funkcjonowaniu systemu wspólnotowego, począwszy od roku 2013.
- (48) Aby prawidłowo zamknąć okres handlu uprawnieniami do emisji obejmujący lata 2008 — 2012, przepisy dyrektywy 2003/87/WE, zmienionej dyrektywą 2004/101/WE ⁽²⁾, dyrektywą 2008/101/WE ⁽³⁾ i rozporządzeniem (WE) nr 219/2009 ⁽⁴⁾ powinny nadal mieć zastosowanie bez wpływania na możliwość przyjęcia przez Komisję środków niezbędnych dla zmian w funkcjonowaniu systemu wspólnotowego począwszy od 2013 r.
- (49) Stosowanie niniejszej dyrektywy pozostaje bez uszczerbku dla postanowień art. 87 i 88 Traktatu.
- (50) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (51) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary i skutki niniejszej dyrektywy możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (52) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁵⁾, zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, na własne potrzeby oraz w interesie Wspólnoty, własnych tabel ilustrujących w możliwie najszerszym zakresie korelację między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji oraz do podawania ich do publicznej wiadomości,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2003/87/WE

W dyrektywie 2003/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„Niniejsza dyrektywa przewiduje również dalszą redukcję emisji gazów cieplarnianych, aby przyczynić się do osiągnięcia takich poziomów redukcji, które według naukowców uważane są za konieczne do uniknięcia groźnych zmian klimatu.

Niniejsza dyrektywa ustanawia także przepisy dotyczące oceny i wprowadzania w życie ściślejszego zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji przekraczającej 20 %, które ma być stosowane po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu prowadzącego do redukcji emisji gazów cieplarnianych w większym zakresie, niż wymagane zgodnie z art. 9, odzwierciedlonego w popartym przez Radę Europejską na posiedzeniu w marcu 2007 r. zobowiązaniu dotyczącym redukcji emisji o 30 %.”;

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 219/2009 z dnia 11 marca 2009 r. dostosowujące do decyzji Rady 1999/468/WE niektóre akty podlegające procedurze, o której mowa w art. 251 Traktatu, w zakresie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą. Dostosowanie do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą — Część druga (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 109).

⁽⁵⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych protokołu z Kioto (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 18).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3).

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) litera c) otrzymuje brzmienie:

„c) »gazy cieplarniane« oznaczają gazy wymienione w załączniku II oraz inne gazowe składniki atmosfery, zarówno naturalne, jak i antropogeniczne, które pochłaniają i reemitują promieniowanie podczerwone;”;

b) litera h) otrzymuje brzmienie:

„h) »nowa instalacja« oznacza:

— każdą instalację prowadzącą jedno lub więcej działań wskazanych w załączniku I, która uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych po raz pierwszy po dniu 30 czerwca 2011 r.,

— każdą instalację prowadzącą po raz pierwszy działanie włączone do systemu wspólnotowego na mocy art. 24 ust. 1 lub 2, lub

— każdą instalację prowadzącą jedno lub więcej działań wskazanych w załączniku I lub działanie włączone do systemu wspólnotowego na mocy art. 24 ust. 1 lub 2, która uległa znaczącemu rozszerzeniu po dniu 30 czerwca 2011 r., tylko w zakresie objętym tym rozszerzeniem.”;

c) dodaje się litery w brzmieniu:

„t) »spalanie« oznacza każde utlenianie paliwa, niezależnie od sposobu wykorzystania uzyskanej w tym procesie energii cieplnej, elektrycznej lub mechanicznej oraz wszelkie inne bezpośrednio z tym związane czynności, w tym przemylanie gazów odlotowych;

u) »wytwórca energii elektrycznej« oznacza instalację, która od dnia 1 stycznia 2005 r. włącznie wytwarzała energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim i w której nie prowadzi się innych działań wymienionych w załączniku I niż »spalanie paliw«.”;

3) w art. 3c ust. 2 słowa „art. 11 ust. 2” zastępuje się słowami „art. 13 ust. 1”;

4) w art. 3g wyrażenie „wytyczne przyjmowane zgodnie z art. 14” zastępuje się wyrażeniem „rozporządzenie, o którym mowa w art. 14.”;

5) artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych

Państwa członkowskie zapewniają, aby od dnia 1 stycznia 2005 r., żadna instalacja nie prowadziła jakichkolwiek działań wymienionych w załączniku I powodujących emisje

określone w odniesieniu do tego działania, chyba że prowadzący instalację posiada zezwolenie wydane przez właściwy organ zgodnie z art. 5 i 6 lub instalacja wyłączona jest z systemu wspólnotowego na mocy art. 27. Ma to zastosowanie również do instalacji włączonych na mocy art. 24.”;

6) w art. 5 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) planowane środki mające na celu monitorowanie oraz raportowanie emisji zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w art. 14.”;

7) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu

„Przynajmniej raz na pięć lat właściwy organ dokonuje przeglądu zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych i dokonuje w nim wszelkich stosownych zmian.”;

b) w ust. 2 lit. c) otrzymuje następujące brzmienie:

„c) plan monitorowania spełniający wymogi rozporządzenia, o których mowa w art. 14. Państwa członkowskie zezwalają prowadzącym instalacje na uaktualnianie planów monitorowania bez obowiązku zmiany zezwolenia. Prowadzący instalacje przedstawiają każdy uaktualniony plan monitorowania właściwym organom do zatwierdzenia.”;

8) artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

Zmiany dotyczące instalacji

Prowadzący instalacje informują właściwy organ o wszelkich planowanych zmianach w charakterze lub funkcjonowaniu instalacji, lub o każdym rozszerzeniu lub znaczącym zmniejszeniu jej mocy, która może wymagać uaktualnienia zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych. W stosownych przypadkach właściwe organy uaktualniają zezwolenie. W przypadku gdy zmienia się tożsamość prowadzącego instalację, właściwy organ uaktualnia zezwolenie w celu uwzględnienia nazwy (nazwiska) i adresu nowego prowadzącego instalację.”;

9) artykuł 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Liczba uprawnień w całej Wspólnocie

Począwszy od 2013 r., liczba wydawanych corocznie w całej Wspólnocie uprawnień ulega zmniejszeniu w sposób liniowy, przy czym za punkt wyjścia przyjmuje się wartość z połowy okresu 2008–2012. Liczba uprawnień ulega zmniejszeniu o współczynnik liniowy wynoszący 1,74 % w odniesieniu do średniej całkowitej rocznej liczby uprawnień wydanych przez państwa członkowskie zgodnie z decyzjami Komisji dotyczącymi ich krajowych planów rozdziału uprawnień na lata 2008–2012.

Do dnia 30 czerwca 2010 r. Komisja publikuje bezwzględnie liczbę uprawnień w całej Wspólnocie na rok 2013, obliczoną w oparciu o całkowite liczby uprawnień wydanych lub które mają być wydane przez państwa członkowskie zgodnie z decyzjami Komisji dotyczącymi ich krajowych planów rozdziału uprawnień na lata 2008–2012.

Komisja dokonuje przeglądu współczynnika liniowego i w stosownych przypadkach, począwszy od 2020 r., przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek w celu przyjęcia decyzji do 2025 r.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Dostosowanie liczby uprawnień w całej Wspólnocie

1. W odniesieniu do instalacji, które zgodnie z art. 24 ust. 1 zostały objęte systemem wspólnotowym w okresie 2008–2012, liczba uprawnień, która mają być wydane od dnia 1 stycznia 2013 r., jest dostosowywana w celu odzwierciedlenia średniej rocznej liczby uprawnień wydawanych w odniesieniu do tych instalacji w okresie, w którym zostały one objęte systemem, skorygowana współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.

2. W odniesieniu do instalacji prowadzących działania wymienione w załączniku I, które są objęte systemem wspólnotowym dopiero od 2013 r., państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący takie instalacje przedkładali właściwemu organowi należycie uzasadnione i zweryfikowane przez niezależnego weryfikatora dane dotyczące emisji, tak aby zostały one uwzględnione przy dostosowaniu liczby uprawnień w całej Wspólnocie, które mają być wydane.

Wszelkie takie dane przekazywane są właściwemu organowi do dnia 30 kwietnia 2010 r., zgodnie z przepisami przyjętymi na mocy art. 14 ust. 1.

Jeżeli przekazane dane są należycie uzasadnione, właściwy organ powiadamia o tym Komisję do dnia 30 czerwca 2010 r. i liczba uprawnień, które mają być wydane, zostaje odpowiednio skorygowana współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9. W przypadku instalacji emitujących gazy cieplarniane inne niż CO₂ właściwy organ może zgłosić niższą wielkość emisji, zgodnie z możliwościami tych instalacji w zakresie redukcji.

3. Do dnia 30 września 2010 r. Komisja publikuje dostosowaną liczbę uprawnień, o której mowa w ust. 1 i 2.

4. W odniesieniu do instalacji wyłączonych z systemu wspólnotowego zgodnie z art. 27 liczba uprawnień, które mają być wydane w całej Wspólnocie od dnia 1 stycznia 2013 r. zostaje odpowiednio obniżona, aby odzwierciedlić roczne średnie zweryfikowane emisje z tych instalacji w latach 2008–2010, skorygowane współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.”;

11) artykuł 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Sprzedaż uprawnień na aukcji

1. Począwszy od 2013 r., państwa członkowskie sprzedają na aukcji wszystkie uprawnienia, które nie są przydzielone jako bezpłatne uprawnienia zgodnie z art. 10a i 10c. Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja ustala i publikuje szacunkową liczbę uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji.

2. Całkowita liczba uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie, składa się z:

- a) 88 % całkowitej liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji, rozdzielonych między państwa członkowskie w proporcjach odpowiadających udziałowi danego państwa członkowskiego w zweryfikowanych emisjach w ramach systemu wspólnotowego za rok 2005 lub w średnich emisjach w latach 2005–2007, w zależności od tego, która z tych wielkości jest większa;
- b) 10 % całkowitej liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji, rozdzielonych między określone państwa członkowskie w interesie solidarności i wzrostu we Wspólnocie, zwiększając w ten sposób liczbę uprawnień, które te państwa członkowskie sprzedają na aukcji na mocy lit. a), o wartości procentowe określone w załączniku IIa; oraz
- c) 2 % całkowitej ilości uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji, rozdzielonych między państwa członkowskie, których emisje gazów cieplarnianych w 2005 r. były przynajmniej 20 % niższe od ich emisji w roku bazowym mającym w odniesieniu do nich zastosowanie na mocy protokołu z Kioto. Sposób rozdzielania tej wartości procentowej pomiędzy danymi państwami członkowskimi określony jest w załączniku IIb.

Na użytek lit. a), w odniesieniu do państw członkowskich, które nie uczestniczyły w systemie wspólnotowym w 2005 r., ich udziały są obliczane przy wykorzystaniu ich zweryfikowanych emisji w ramach systemu wspólnotowego w roku 2007.

Jeśli jest to konieczne, wartości procentowe, o których mowa w lit. b) i c), są proporcjonalnie dostosowywane, tak aby zapewnić rozdzielenie w wysokości odpowiednio 10 % i 2 %.

3. Państwa członkowskie określają sposób wykorzystywania dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji. Przynajmniej 50 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 2, w tym wszystkie dochody ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 2 lit. b) i c), lub równowartość finansowa tych dochodów, powinny zostać wykorzystane na jeden lub większą ilość następujących celów:

- a) redukcja emisji gazów cieplarnianych, w tym przez wkład na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej oraz na rzecz Funduszu Adaptacyjnego wprowadzonego w życie na konferencji w sprawie zmian klimatu w Poznaniu (COP 14 i COP/MOP 4), adaptacja do skutków zmian

klimatu oraz finansowanie prac badawczo-rozwojowych oraz projektów demonstracyjnych w zakresie zmniejszania emisji i adaptacji do zmian klimatu, w tym udział w inicjatywach realizowanych w ramach europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych i Europejskich Platform Technologicznych;

- b) rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązania Wspólnoty dotyczącego wykorzystywania w 20 % energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz pomoc w realizacji zobowiązania Wspólnoty dotyczącego zwiększenia efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r.;
- c) środki mające na celu unikanie wylesiania oraz zwiększenie zalesiania i ponownego zalesiania w krajach rozwijających się, które ratyfikowały międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu; środki mające na celu transfer technologii i ułatwienie adaptacji do niekorzystnych skutków zmian klimatu w tych krajach;
- d) pochłanianie dwutlenku węgla przez lasy we Wspólnocie;
- e) bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂, w szczególności pochodzącego z elektrowni opalanych stałym paliwem kopalnym oraz z szeregu sektorów i podsektorów przemysłu, również w krajach trzecich;
- f) zachęty do przestawiania się na niskie emisje i publiczne środki transportu;
- g) finansowanie badań i rozwoju w zakresie efektywności energetycznej oraz czystych technologii w sektorach objętych niniejszą dyrektywą;
- h) środki służące zwiększeniu efektywności energetycznej i termomodernizacji budynków lub dostarczeniu wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w przypadku gospodarstw domowych o niższych i średnich dochodach;
- i) pokrycie wydatków administracyjnych związanych z zarządzaniem systemem wspólnotowym.

Uważa się, że państwa członkowskie spełniają wymogi przepisów niniejszego ustępu, jeżeli przyjmują i wprowadzają w życie politykę wsparcia podatkowego lub finansowego, w tym w szczególności w krajach rozwijających się, lub krajowe polityki regulacyjne wywierające wpływ na wsparcie finansowe, ustanowione dla celów określonych w akapicie pierwszym i które mają wartość odpowiadającą przynajmniej 50 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 2, w tym wszystkich dochodów ze sprzedaży na aukcji, o których mowa w ust. 2 lit. b) i c).

W swoich sprawozdaniach przedkładanych na mocy decyzji nr 280/2004/WE państwa członkowskie informują Komisję o wykorzystywaniu dochodów i o działaniach podjętych zgodnie z niniejszym ustępem.

4. Do dnia 30 czerwca 2010 r. Komisja przyjmuje rozporządzenie w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji, aby zapewnić przeprowadzanie tej sprzedaży w sposób otwarty, przejrzysty, zharmonizowany i niedyskryminujący. W tym celu proces ten powinien być przewidywalny, w szczególności w odniesieniu do harmonogramu oraz przebiegu aukcji oraz szacunkowego wolumenu uprawnień, które mają być udostępnione;

Aukcje są zaprojektowane w celu zapewnienia, aby:

- a) prowadzący instalacje, a w szczególności wszystkie małe i średnie przedsiębiorstwa objęte systemem wspólnotowym, miały pełny, uczciwy i sprawiedliwy dostęp do aukcji;
- b) wszyscy uczestnicy mieli dostęp do tych samych informacji w tym samym czasie oraz, aby uczestnicy nie zakłócili przebiegu aukcji;
- c) organizacja aukcji i uczestnictwo w nich były kosztowo efektywne, unikając nieuzasadnionych kosztów administracyjnych; oraz
- d) przyznać małym podmiotom uczestniczącym w systemie dostęp do uprawnień.

Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

Państwa członkowskie składają sprawozdania dotyczące właściwego wdrażania zasad aukcji w odniesieniu do każdej aukcji, w szczególności w zakresie uczciwego i otwartego dostępu, przejrzystości, kształtowania cen oraz aspektów technicznych i operacyjnych. Sprawozdania te są przedkładane w ciągu miesiąca od danej aukcji i publikowane na stronie internetowej Komisji.

5. Komisja monitoruje funkcjonowanie europejskiego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla. Co roku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, w tym wdrażania aukcji, płynności i wolumenu obrotu. W razie konieczności państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie odpowiednie informacje były przedkładane Komisji przynajmniej na dwa miesiące przed przyjęciem przez nią sprawozdania.”;

12) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Przejęciowe zasady dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień w całej Wspólnocie

1. Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja przyjmuje w pełni zharmonizowane w całej Wspólnocie przepisy wykonawcze dotyczące przydziału uprawnień, o którym mowa w ust. 4, 5, 7 i 12, w tym wszelkie niezbędne przepisy dotyczące zharmonizowanego stosowania ust. 19.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

Przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, określają w stopniu, w jakim jest to możliwe, wspólnotowe wskaźniki *ex ante* tak, aby zapewnić przydział uprawnień w sposób, który dostarcza zachęt do redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz do stosowania energooszczędnych technologii, uwzględniając najbardziej wydajne technologie, substytuty, alternatywne procesy produkcyjne, kogenerację o wysokiej sprawności, skuteczne odzyskiwanie energii gazów odlotowych, wykorzystanie biomasy oraz wychwytywanie i składowanie CO₂, jeśli takie instalacje są dostępne, oraz w sposób, który nie dostarcza zachęt do zwiększenia emisji. Nie dokonuje się żadnych przydziałów bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do jakiejkolwiek formy wytwarzania energii elektrycznej, z wyjątkiem przypadków objętych art. 10c oraz energii wytwarzanej z gazów odlotowych.

Dla każdego sektora i podsektora wskaźnik co do zasady obliczany jest dla produktów raczej niż dla czynników produkcji, aby w jak największym stopniu zmniejszyć emisje i zwiększyć oszczędności wynikające z poprawy efektywności energetycznej w każdym z procesów produkcyjnych danego sektora i podsektora.

Podczas określania zasad dotyczących ustanawiania wskaźników *ex ante* w poszczególnych sektorach i podsektorach, Komisja konsultuje się z zainteresowanymi stronami, w tym z danymi sektorami i podsektorami.

Po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, prowadzącego do obowiązkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych w stopniu porównywalnym z redukcją emisji we Wspólnocie, Komisja dokonuje przeglądu tych środków w celu zapewnienia, aby przydział bezpłatnych uprawnień miał miejsce jedynie w przypadkach, które są w pełni uzasadnione w świetle tego porozumienia.

2. Punktem wyjścia podczas określania zasad dotyczących ustanawiania wskaźników *ex ante* w poszczególnych sektorach lub podsektorach są średnie parametry 10 % najbardziej wydajnych instalacji w danym sektorze lub podsektorze we Wspólnocie w latach 2007–2008. Komisja konsultuje się z zainteresowanymi stronami, w tym z danymi sektorami i podsektorami.

Rozporządzenia przyjęte na mocy art. 14 i 15 przewidują zharmonizowane zasady dotyczące monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych związanych z produkcją, w celu ustanowienia wskaźników *ex ante*.

3. Z zastrzeżeniem ust. 4 oraz 8 i niezależnie od przepisów art. 10c, nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień wytwórcom energii elektrycznej, instalacjom służącym do wychwytywania CO₂, rurociągom służącym do transportu CO₂ ani składowiskom CO₂.

4. Bezpłatne uprawnienia przydziela się sieciom ciepłowniczym, jak również kogeneracji o wysokiej sprawności, określonej w dyrektywie 2004/8/WE, w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego popytu, w odniesieniu do wytwarzania energii cieplnej lub chłodu. W każdym roku następującym po roku 2013 całkowity przydział uprawnień dla

takich instalacji w odniesieniu do wytwarzania energii cieplnej jest korygowany współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.

5. Maksymalna roczna liczba uprawnień, która stanowi podstawę obliczania liczby uprawnień dla instalacji, które nie są objęte ust. 3 oraz nie są nowymi instalacjami, nie może przekraczać sumy:

- a) całkowitej rocznej liczby uprawnień w całej Wspólnocie, określonej zgodnie z art. 9, pomnożonej przez udział emisji pochodzących z instalacji, które nie są objęte ust. 3, w całkowitej wielkości średnich zweryfikowanych emisji w latach 2005–2007 pochodzących z instalacji objętych systemem wspólnotowym w latach 2008–2012, oraz
- b) całkowitej wielkości średnich rocznych zweryfikowanych emisji w latach 2005–2007 z instalacji, które są objęte systemem wspólnotowym począwszy od roku 2013 i nie są objęte ust. 3, skorygowanej współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.

Jeśli jest to konieczne, stosuje się jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący.

6. Państwa członkowskie mogą również przyjąć środki finansowe na rzecz sektorów lub podsektorów, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych w ceny energii, w celu kompensacji tych kosztów i w przypadku gdy takie środki finansowe są zgodne z mającymi zastosowanie zasadami pomocy państwa oraz z tymi, które będą przyjęte w tej dziedzinie.

Środki te opierają się na określanych wskaźnikach *ex ante* pośrednich emisji CO₂ przypadających na jednostkę produkcji. Wskaźniki *ex ante* są obliczane dla danego sektora lub podsektora jako iloczyn zużycia energii przypadającej na jednostkę produkcji odpowiadającej najbardziej wydajnym dostępnym technologiom i emisji CO₂ odpowiedniej europejskiej struktury produkcji energii elektrycznej.

7. Pięć procent liczby uprawnień w całej Wspólnocie, określonej zgodnie z art. 9 i 9a dla okresu 2013–2020, jest rezerwowanych dla nowych instalacji jako maksymalna liczba uprawnień, która może być im przydzielona zgodnie z zasadami przyjętymi na mocy ust. 1 niniejszego artykułu. Uprawnienia znajdujące się w tej ogólnowspólnotowej rezerwie, które nie są przydzielone nowym instalacjom ani wykorzystane zgodnie z ust. 8, 9 lub 10 niniejszego artykułu w latach 2013–2020, zostają sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie, z uwzględnieniem poziomu, do którego instalacje w państwach członkowskich wykorzystywały tę rezerwę, zgodnie z art. 10 ust. 2, oraz — w odniesieniu do szczegółowych ustaleń i harmonogramu — zgodnie z art. 10 ust. 4, jak również z odpowiednimi przepisami wykonawczymi.

Liczba przydzielonych uprawnień jest korygowana współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.

Nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do jakiejkolwiek wytwarzania energii elektrycznej przez nowe instalacje.

Do 31 grudnia 2010 r. Komisja przyjmuje zharmonizowane zasady dotyczące stosowania definicji »nowej instalacji«, w szczególności w związku z definicją »znaczącej rozbudowy« instalacji.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

8. Do 300 milionów uprawnień z rezerwy dla nowych instalacji jest dostępne do dnia 31 grudnia 2015 r. w celu wsparcia budowy i uruchomienia nie więcej niż 12 komercyjnych projektów demonstracyjnych, których celem jest bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂ (CCS), oraz projektów demonstracyjnych w zakresie innowacyjnych technologii energetyki odnawialnej na terytorium Unii.

Uprawnienia zostają udostępnione dla wsparcia projektów demonstracyjnych przewidujących rozwój szeregu technologii CCS oraz innowacyjnych technologii energetyki odnawialnej, które nie są jeszcze ekonomicznie opłacalne, w równomiernie rozmieszczonych pod względem geograficznym lokalizacjach. Przyznanie uprawnień jest uzależnione od zweryfikowanego zapobiegania emisjom CO₂.

Projekty wybierane są na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów, obejmujących wymogi dzielenia się wiedzą. Takie kryteria i środki przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3, oraz podaje do wiadomości publicznej.

Rezerwuje się uprawnienia dla projektów spełniających kryteria, o których mowa w akapicie trzecim. Wsparcie dla tych projektów jest udzielane za pośrednictwem państw członkowskich i ma charakter uzupełniający w stosunku do podstawowego współfinansowania ze strony prowadzącego instalację. Mogłyby one być również współfinansowane przez dane państwo członkowskie, a także za pomocą innych instrumentów. Żaden projekt nie otrzymuje w ramach mechanizmu określonego w niniejszym ustępie wsparcia przekraczającego 15 % całkowitej liczby uprawnień dostępnych na ten cel. Uprawnienia te uwzględnia się na mocy ust. 7.

9. Litwa, która — zgodnie z art. 1 protokołu nr 4 dotyczącego elektrowni atomowej w Ignalinie na Litwie, załączonego do Aktu przystąpienia z 2003 r. — zobowiązała się do zamknięcia reaktora nr 2 tej elektrowni do dnia 31 grudnia 2009 r., może — jeżeli poziom całkowitych zweryfikowanych emisji Litwy w latach 2013–2015 w systemie wspólnotowym przekroczy sumę bezpłatnych uprawnień wydanych instalacjom na Litwie na emisje związane z wytwarzaniem energii elektrycznej w tym okresie oraz trzy ósme uprawnień, które mają być sprzedane przez Litwę na aukcji w latach 2013–2020 — żądać przyznania uprawnień z rezerwy aukcyjnej dla nowych instalacji zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w art. 10 ust. 4. Maksymalna wielkość takich uprawnień odpowiada zweryfikowanym emisjom przekraczającym dopuszczalny poziom w tym okresie w zakresie, w jakim nadwyżka ta wynika ze zwiększenia emisji z wytwarzania energii elektrycznej, pomniejszonej o ilość, o jaką uprawnienia w tym państwie członkowskim w latach 2008–2012 przekroczyły zweryfikowane emisje w systemie wspólnotowym na Litwie w tym okresie. Wszelkie takie uprawnienia uwzględnia się na mocy ust. 7.

10. Każde państwo członkowskie, którego sieć elektryczna jest wzajemnie połączona z Litwą i którego import z Litwy na własny użytek w roku 2007 przekroczył 15 % krajowego zużycia energii oraz w którym emisje zwiększyły się w związku z inwestycjami w nowy system wytwarzania energii elektrycznej, może odpowiednio stosować ust. 9 na warunkach przewidzianych w tym ustępie.

11. Z zastrzeżeniem art. 10b, w roku 2013 liczba bezpłatnych uprawnień przydzielonych na mocy ust. 4 do 7 niniejszego artykułu wynosi 80 % liczby uprawnień określonej zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 1. Następnie liczba bezpłatnych uprawnień jest corocznie zmniejszana o taką samą wielkość aż do osiągnięcia poziomu 30 % w roku 2020, w celu osiągnięcia całkowitej likwidacji przydziałów bezpłatnych uprawnień w roku 2027.

12. Z zastrzeżeniem art. 10b, w 2013 r. i w każdym kolejnym roku do 2020 r. instalacjom w sektorach lub w podsektorach narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji przydzielane są na podstawie ust. 1 bezpłatne uprawnienia w wysokości 100 % liczby określonej zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 1.

13. Do dnia 31 grudnia 2009 r., a następnie co pięć lat, po omówieniu tej kwestii w ramach Rady Europejskiej, Komisja określa wykaz sektorów lub podsektorów, o których mowa w ust. 12, na podstawie kryteriów, o których mowa w ust. 14–17.

Co roku Komisja z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego może dodać sektor lub podsektor do wykazu, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli można wykazać w oparciu o sprawozdanie analityczne, że ten sektor lub podsektor spełnia kryteria określone w ust. 14 do 17 w następstwie zmiany, która wywarła znaczny wpływ na działalność tego sektora lub podsektora.

Do celów wprowadzenia w życie niniejszego artykułu Komisja konsultuje się z państwami członkowskimi, z danymi sektorami lub podsektorami i z innymi zainteresowanymi stronami.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

14. W celu określenia sektorów lub podsektorów, o których mowa w ust. 12, Komisja ocenia na poziomie wspólnotowym możliwości przeniesienia przez dany sektor lub podsektor, na odpowiednim poziomie dezagregacji, kosztów bezpośrednich wymaganych uprawnień oraz kosztów pośrednich powodowanych wyższymi cenami energii wynikających z wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy, w ceny produktów bez znaczącej utraty udziału rynkowego na korzyść instalacji poza Wspólnotą, które cechuje większa emisyjność CO₂. Oceny te opierają się na średniej cenie uprawnienia do emisji CO₂, zgodnie z dokonaną przez Komisję oceną wpływu dołączoną do pakietu środków wdrażających cele UE w zakresie zmian klimatu i energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020 oraz, o ile są one dostępne, na danych dotyczących handlu, produkcji i wartości dodanej z trzech ostatnich lat dla każdego sektora lub podsektora.

15. Sektor lub podsektor uważany jest za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, jeżeli:

- a) suma dodatkowych kosztów bezpośrednich i pośrednich spowodowanych wprowadzeniem w życie niniejszej dyrektywy prowadziłaby do znacznego wzrostu kosztów produkcji obliczonych jako stosunek do wartości dodanej brutto, w wysokości co najmniej 5 %; oraz
- b) intensywność handlu z krajami trzecimi określona jako stosunek między całkowitą wartością eksportu do krajów trzecich powiększona o wartość importu z krajów trzecich, a całkowitą wielkością rynku Wspólnoty (roczny obrót i całkowita wartość importu z krajów trzecich) wynosi powyżej 10 %.

16. Niezależnie od ust. 15, sektor lub podsektor uważany jest również za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, jeżeli:

- a) suma dodatkowych kosztów bezpośrednich i pośrednich spowodowanych wprowadzeniem w życie niniejszej dyrektywy prowadziłaby do wysokiego wzrostu kosztów produkcji obliczonych jako stosunek do wartości dodanej brutto, w wysokości co najmniej 30 %; lub
- b) intensywność handlu z krajami trzecimi określona jako stosunek między całkowitą wartością eksportu do krajów trzecich powiększona o wartość importu z krajów trzecich, a całkowitą wielkością rynku Wspólnoty (roczny obrót i całkowita wartość importu z krajów trzecich) wynosi powyżej 30 %.

17. Wykaz, o którym mowa w ust. 13, może zostać uzupełniony po dokonaniu oceny ilościowej, z uwzględnieniem — w przypadku gdy dostępne są odpowiednie dane — następujących elementów:

- a) zakresu, w jakim dla poszczególnych instalacji w danym sektorze lub podsektorze możliwe jest zmniejszenie poziomów emisji lub zużycia energii elektrycznej, w tym, w stosownych przypadkach, zwiększenia kosztów produkcji, jakie może spowodować powiązana inwestycja, na przykład przez zastosowanie najbardziej wydajnych technik;
- b) obecnej i przewidywanej charakterystyki rynku, w tym w przypadku gdy intensywność handlu lub współczynniki wzrostu kosztów bezpośrednich i pośrednich są bliskie jednej z wartości progowych wspomnianych w ust. 16;
- c) marży jako potencjalnego wskaźnika inwestycji długoterminowej lub decyzji o przeniesieniu produkcji;

18. Wykaz, o którym mowa w ust. 13, jest ustalany z uwzględnieniem — w przypadku gdy dostępne są odpowiednie dane — następujących elementów:

- a) zakresu, w jakim kraje trzecie reprezentujące decydującą część światowej produkcji w sektorach lub podsektorach uważanych za zagrożone ryzykiem ucieczki emisji, zobowiązują się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w odpowiednich sektorach i podsektorach

w porównywalnym zakresie jak we Wspólnocie oraz w takim samym okresie; oraz

- b) zakres, w jakim wydajność instalacji znajdujących się w tych krajach w zakresie zmniejszania emisji jest porównywalna z wydajnością we Wspólnocie.

19. Nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień instalacjom, które zaprzestały działalności, chyba że prowadzący instalację wykaże właściwemu organowi, że instalacja ta wznowi produkcję w określonym i rozsądnym czasie. Instalacje, których zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych wygasło lub zostało cofnięte oraz instalacje, które z przyczyn technicznych nie mogą funkcjonować lub wznowić działalności, uważa się za instalacje, które zaprzestały działalności.

20. Wśród środków przyjętych na mocy ust. 1 Komisja przyjmuje środki określające instalacje, które częściowo zaprzestały działalności lub znacząco zmniejszyły swą moc wytwórczą, oraz w stosownych przypadkach środki dotyczące dostosowania poziomu przydzielonych im bezpłatnych uprawnień.

Artykuł 10b

Środki wsparcia niektórych sektorów energochłonnych w przypadku ucieczki emisji

1. Do dnia 30 czerwca 2010 r. Komisja, w świetle wyników negocjacji międzynarodowych i osiągniętego w ich ramach porozumienia co do zakresu redukcji emisji gazów cieplarnianych w skali światowej, oraz po konsultacjach ze wszystkimi właściwymi partnerami społecznymi, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analityczne oceniające sytuację energochłonnych sektorów lub podsektorów, które zostały uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji. Sprawozdaniu temu towarzyszą wszelkie odpowiednie wnioski, które mogą obejmować:

- a) dostosowanie udziału bezpłatnych uprawnień otrzymanych przez te sektory lub podsektory na mocy art. 10a;
- b) włączenia do systemu wspólnotowego importerów produktów wytwarzanych przez sektory lub podsektory określone zgodnie z art. 10a;
- c) ocenę wpływu ucieczki emisji na bezpieczeństwo energetyczne państw członkowskich, w szczególności w przypadku gdy połączenia elektryczne z resztą Unii są niewystarczające oraz w przypadku gdy istnieją połączenia elektryczne z krajami trzecimi oraz stosowne środki w tym zakresie.

Przy rozważaniu, które środki są właściwe, uwzględnia się również wszelkie wiążące porozumienia sektorowe prowadzące do redukcji emisji gazów cieplarnianych w skali światowej, w skali wymaganej do skutecznej walki ze zmianami klimatu, które można monitorować, weryfikować i które są przedmiotem obowiązkowych ustaleń dotyczących ich egzekwowania.

2. Do dnia 31 marca 2011 r. Komisja ocenia, czy podjęte decyzje dotyczące udziału bezpłatnych uprawnień otrzymanych przez sektory lub podsektory zgodnie z ust. 1, w tym skutek ustanowienia wskaźników *ex ante* zgodnie z art. 10a ust. 2, mogą znacząco wpłynąć na liczbę uprawnień, które mają być sprzedawane na aukcjach przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. b), w porównaniu ze scenariuszem przewidującym pełny system aukcyjny dla wszystkich sektorów w 2020 r. W stosownych przypadkach Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odpowiednie wnioski, biorąc pod uwagę ich ewentualne skutki dystrybucyjne.

Artykuł 10c

Możliwość przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację wytwarzania energii elektrycznej

1. W drodze odstępstwa od art. 10a ust. 1–5, państwa członkowskie mogą przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, które funkcjonowały przed dniem 31 grudnia 2008 r. lub instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, w przypadku których proces inwestycyjny faktycznie wszczęto do tego dnia, pod warunkiem że spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) w roku 2007 krajowa sieć energii elektrycznej nie była pośrednio lub bezpośrednio połączona z siecią systemu połączeń wzajemnych, którą zarządza Unia ds. Koordynacji Przesyłu Energii Elektrycznej w Europie (UCTE);
- b) w roku 2007 krajowa sieć energii elektrycznej była jedynie bezpośrednio lub pośrednio połączona z siecią zarządzaną przez Unię ds. Koordynacji Przesyłu Energii Elektrycznej w Europie (UCTE) poprzez jedną linię o mocy przesyłowej mniejszej niż 400 MW; lub
- c) w roku 2006 ponad 30 % energii elektrycznej było wytwarzane z paliwa kopalnego jednego rodzaju, a PKB na mieszkańca w cenach rynkowych nie przekroczył 50 % średniego PKB na mieszkańca w cenach rynkowych we Wspólnocie.

Dane państwo członkowskie przedkłada Komisji krajowy plan przewidujący inwestycje w zakresie modernizacji i poprawy infrastruktury oraz czystych technologii. Plan ten przewiduje również dywersyfikację struktury energetycznej i źródeł dostaw na wielkość odpowiadającą w możliwym zakresie wartości rynkowej bezpłatnych uprawnień przydzielonych w odniesieniu do zamierzonych inwestycji, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby jak największego ograniczenia bezpośrednio z tym związanych podwyżek cen. Dane państwo członkowskie co roku przedkłada Komisji sprawozdanie dotyczące inwestycji w zakresie poprawy infrastruktury i czystych technologii. W tym celu mogą być brane pod uwagę inwestycje podjęte od dnia 25 czerwca 2009.

2. Przydzielone przejściowo bezpłatne uprawnienia są odejmowane od liczby uprawnień, jakie dane państwo członkowskie mogłoby w zamian sprzedać na aukcji zgodnie z art. 10 ust. 2. W 2013 r. całkowita liczba przydzielonych przejściowo bezpłatnych uprawnień nie przekroczy 70 %

średniej rocznej ilości zweryfikowanych emisji za lata 2005–2007 wytwórców energii elektrycznej dla wielkości odpowiadającej ostatecznej wielkości krajowego zużycia brutto danego państwa członkowskiego, a następnie jest on stopniowo zmniejszany aż do całkowitej likwidacji przydziałów bezpłatnych uprawnień w roku 2020. W przypadku państw członkowskich, które nie uczestniczyły w systemie wspólnotowym w 2005 r., odpowiednie emisje są obliczane na podstawie ich zweryfikowanych emisji systemu wspólnotowego w ramach systemu wspólnotowego w roku 2007.

Dane państwo członkowskie może określić, że uprawnienia przydzielone zgodnie z niniejszym artykułem mogą być wykorzystane przez prowadzącego daną instalację jedynie w celu przedstawienia do rozliczenia uprawnień zgodnie z art. 12 ust. 3 w odniesieniu do emisji pochodzących z tej samej instalacji w roku, w którym uprawnienia zostały przydzielone.

3. Przydziały uprawnień dla prowadzących instalacje są dokonywane w oparciu o przydział uprawnień w ramach zweryfikowanych emisji z lat 2005–2007 lub wskaźniki wydajności *ex ante* oparte na średniej ważonej poziomów emisji gazów cieplarnianych powstających w najmniej emisyjnych technologiach wytwarzania energii elektrycznej we Wspólnocie dla instalacji wykorzystujących różne paliwa. Ważenie może odzwierciedlać udziały przypadające na poszczególne paliwa wykorzystywane do wytwarzania energii elektrycznej w danym państwie członkowskim. Komisja może, zgodnie w procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, dostarczyć wytycznych w celu zapewnienia, aby metodologia przydziału uprawnień pozwalała uniknąć nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji i minimalizowała negatywny wpływ na zachęty do zmniejszania emisji.

4. Każde państwo członkowskie, stosując niniejszy artykuł, wymaga od korzystających z niniejszych zapisów wytwórców energii elektrycznej i operatorów sieci składania co 12 miesięcy sprawozdania z inwestycji, o których mowa w krajowym planie. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania w tej sprawie i podają je do publicznej wiadomości.

5. Każde państwo członkowskie zamierzające przydzielić uprawnienia na podstawie niniejszego artykułu przedkłada Komisji do dnia 30 września 2011 r. wniosek zawierający metodologię proponowanego przydziału uprawnień oraz poszczególne ich przydziały. Wniosek ten zawiera:

- a) dowód, że państwo członkowskie spełnia przynajmniej jeden z warunków określonych w ust. 1;
- b) wykaz instalacji, które ten wniosek obejmuje oraz liczbę uprawnień, które mają być przydzielone każdej instalacji zgodnie w ust. 3 oraz wytycznymi Komisji;
- c) krajowy plan, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi;
- d) przepisy dotyczące monitorowania i egzekucji w odniesieniu do zamierzonych inwestycji przewidzianych w krajowym planie;
- e) informacje wykazujące, że przydziały uprawnień nie stwarzają nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji.

6. Komisja ocenia wnioski uwzględniając elementy określone w ust. 5 i może odrzucić wniosek lub dowolny jego element w okresie sześciu miesięcy po otrzymaniu odpowiednich informacji.

7. Dwa lata przed końcem okresu, w którym państwo członkowskie może przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia instalacjom wytwarzającym energię elektryczną funkcjonującym przed dniem 31 grudnia 2008 r., Komisja ocenia postępy poczynione w zakresie wdrażania krajowego planu. Jeżeli Komisja uzna — na wniosek danego państwa członkowskiego — że istnieje potrzeba ewentualnego wydłużenia tego okresu, może ona przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie stosowne wnioski zawierające warunki, które należałoby spełnić w przypadku wydłużenia tego okresu.”;

13) artykuły 11 i 11a otrzymują brzmienie:

„Artykuł 11

Krajowe środki wykonawcze

1. Każde z państw członkowskich publikuje i przedkłada Komisji do dnia 30 września 2011 r. wykaz instalacji na jego terytorium objętych zakresem niniejszej dyrektywy oraz wszelkich bezpłatnych uprawnień przydzielonych każdej z instalacji na jego terytorium, obliczonych zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 10a ust. 1 i art. 10c.

2. Do dnia 28 lutego każdego roku właściwe organy wydają liczbę uprawnień, które mają być przydzielone w danym roku, obliczonych zgodnie z art. 10, 10a i 10c.

3. Państwa członkowskie mogą nie wydać bezpłatnych uprawnień na mocy ust. 2 instalacjom, których Komisja odmówiła wpisania do wykazu, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 11a

Wykorzystywanie w systemie wspólnotowym jednostek CER i ERU pochodzących z projektów realizowanych przed wejściem w życie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu

1. Bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 28 ust. 3 i 4, stosuje się przepisy ust. 2–7 niniejszego artykułu.

2. Prowadzący instalacje lub operatorzy statków powietrznych mogą zwrócić się do właściwego organu o wydanie im uprawnień ważnych począwszy od 2013 r., w zakresie, w jakim nie wykorzystali oni jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008–2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystanie jednostek na mocy ust. 8, w zamian za jednostki CER i ERU wydane w związku z redukcją emisji osiągniętą do 2012 r. w ramach tych rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008–2012.

Właściwy organ dokonuje takiej wymiany na wniosek do dnia 31 marca 2015 r.

3. Właściwe organy zezwalają prowadzącym instalacje lub operatorom statków powietrznych na wymianę

CER i ERU pochodzących z projektów, które zostały zarejestrowane przed rokiem 2013, wydanych w związku z redukcją emisji od 2013 roku, w zamian za uprawnienia ważne, począwszy od roku 2013, w zakresie, w jakim nie wykorzystali oni jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008–2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 8.

Akapit pierwszy stosuje się do CER i ERU dla wszystkich rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008–2012.

4. Właściwe organy zezwalają prowadzącym instalacje lub operatorom statków powietrznych na wymianę CER wydanych w związku z redukcją emisji od 2013 r. w zamian za uprawnienia z nowych projektów rozpoczętych od 2013 r. w krajach najsłabiej rozwiniętych, w zakresie, w jakim nie wykorzystali oni jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008–2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 8.

Akapit pierwszy stosuje się do jednostek CER dla wszystkich rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008–2012, do chwili ratyfikowania przez te kraje odpowiedniego porozumienia ze Wspólnotą lub do 2020 r., w zależności od tego, który z tych terminów przypada wcześniej.

5. Jednostki z tytułu projektów lub innych działań na rzecz redukcji emisji mogą być wykorzystywane w ramach systemu wspólnotowego zgodnie z porozumieniami zawartymi z krajami trzecimi, w których określone są poziomy wykorzystania, w zakresie, w jakim prowadzący instalacje lub operatorzy statków powietrznych nie wykorzystali jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008–2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 8, oraz w przypadku gdy do dnia 31 grudnia 2009 r. nie zakończono negocjacji w sprawie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu. Zgodnie z tymi porozumieniami, prowadzący instalacje lub operatorzy statków powietrznych mogą wykorzystywać jednostki z tytułu projektów realizowanych w tych krajach trzecich w celu wypełnienia swoich obowiązków w ramach systemu wspólnotowego.

6. Każde porozumienie, o którym mowa w ust. 5, przewiduje wykorzystywanie w ramach systemu wspólnotowego jednostek dla rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008–2012, w tym technologii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych i technologii energooszczędnych, które wspierają transfer technologii i zrównoważony rozwój. Każde takie porozumienie może również przewidywać wykorzystanie jednostek z projektów w przypadku gdy stosowany poziom bazowy jest poniżej poziomu przydziału bezpłatnych uprawnień w ramach środków, o których mowa w art. 10a, lub poniżej poziomów wymaganych na mocy przepisów wspólnotowych.

7. Po zawarciu międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, jedynie jednostki z projektów realizowanych w krajach trzecich, które ratyfikowały to porozumienie przyjmowane są w ramach systemu wspólnotowego od dnia 1 stycznia 2013 r.

8. Zezwala się wszystkim istniejącym prowadzącym instalacje na wykorzystywanie jednostek w okresie 2008–2020 do wielkości przydzielonej im na lata 2008–2012 lub do wielkości odpowiadającej wartości procentowej — która nie może być ustalona na poziomie poniżej 11 % — ich przydziału w okresie 2008–2012 r., w zależności od tego, która z tych wielkości jest najwyższa.

Prowadzący instalacje mogą wykorzystywać jednostki przekraczające 11 % przewidziane w pierwszym akapicie, do określonej wielkości, tak aby ich łączne przydziały bezpłatnych uprawnień w okresie od 2008 do 2012 r. oraz łączne zezwolenie dotyczące jednostek z tytułu projektów były równe pewnej wartości procentowej zweryfikowanych emisji w okresie od 2005 do 2007 r.

Nowe instalacje, w tym nowe instalacje w latach 2008–2012, które nie otrzymały bezpłatnych uprawnień ani zezwolenia na wykorzystywanie jednostek CER i ERU w latach 2008–2012 oraz nowe sektory mogą wykorzystywać jednostki do wielkości odpowiadającej wartości procentowej — ustalonej na poziomie nie niższym niż 4,5 % — swoich zweryfikowanych emisji w okresie od 2013 do 2020 r. Operatorzy statków powietrznych mogą wykorzystywać jednostki do wielkości odpowiadającej wartości procentowej — ustalonej na poziomie nie niższym niż 1,5 % — swoich zweryfikowanych emisji w okresie od 2013 do 2020 r.

Przyjmuje się środki mające na celu określenie dokładnej wartości procentowej mającej zastosowanie na mocy akapitów pierwszego, drugiego i trzeciego. Przynajmniej jedna trzecia dodatkowej wielkości, która ma być rozdzielona istniejącym prowadzącym instalacje w wysokości ponad pierwszą wartość procentową, o której mowa w pierwszym akapicie, zostaje przyznana prowadzącym instalacje posiadającym najniższy łączny poziom przydzielonych bezpłatnych uprawnień oraz wykorzystania jednostek z tytułu projektów w latach 2008–2012.

Środki te zapewniają, aby ogólne wykorzystanie przydzielonych jednostek nie przekraczało 50 % redukcji emisji w całej Wspólnocie poniżej poziomów z 2005 r. w istniejących sektorach w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008–2020, oraz 50 % redukcji emisji w całej Wspólnocie poniżej poziomów z 2005 r. w nowych sektorach i w lotnictwie w okresie od daty ich włączenia do systemu wspólnotowego do 2020 r.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

9. Od dnia 1 stycznia 2013 r. mogą zostać zastosowane środki mające na celu ograniczenie wykorzystywania określonych jednostek z tytułu pewnych rodzajów projektów.

Środki te powinny również określać datę, od której wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 1–4 ma być zgodne z tymi środkami. Datę tę ustala się najwcześniej na sześć miesięcy po przyjęciu środków lub najpóźniej na trzy lata od ich przyjęcia.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 2. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja rozpatruje możliwość przedłożenia komitetowi projektu środków, które mają być podjęte.”;

14) w art. 11b ust. 1 dodaje się następujący akapit:

„Wspólnota i jej państwa członkowskie zatwierdzają wyłącznie te projekty, w przypadku których wszyscy uczestnicy projektu mają główne siedziby w kraju, który zawarł międzynarodowe porozumienie dotyczące takich projektów, lub w kraju lub jednostce subfederalnej lub regionalnej, które są powiązane ze systemem wspólnotowym zgodnie z art. 25.”;

15) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja bada, czy rynek uprawnień do emisji jest wystarczająco chroniony przed wykorzystywaniem poufnych informacji lub manipulacją rynkową, oraz w stosownych przypadkach przedstawia wnioski w celu zapewnienia takiej ochrony. Odpowiednie przepisy dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (*) mogą być po odpowiednim dostosowaniu stosowane do handlu towarami.

(*) Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Obowiązek przedstawienia uprawnień do rozliczenia nie powstaje w związku z emisjami CO₂ zweryfikowanym jako wychwycony i przetransportowany do stałego składowania do instalacji, dla której zezwolenie obowiązuje zgodnie z przepisami dyrektywy 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla (*).

(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. ust. 1 i 2 stosuje się bez uszczerbku dla art. 10c.”;

16) artykuł 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Ważność uprawnień

1. Uprawnienia wydawane począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. są ważne w odniesieniu do emisji w okresach ośmiu lat rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2013 r.

2. Po upływie czterech miesięcy od rozpoczęcia każdego z okresów, o którym mowa w ust. 1, uprawnienia, które straciły ważność i nie zostały przedstawione do rozliczenia ani umorzone zgodnie z art. 12, zostają umorzone przez właściwy organ.

Państwa członkowskie wydają uprawnienia podmiotom na obecny okres w celu zastąpienia wszelkich uprawnień znajdujących się w ich posiadaniu, które są umorzone zgodnie z akapitem pierwszym.”;

17) artykuł 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

Monitorowanie i raportowanie emisji

1. Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przyjmie rozporządzenie w sprawie monitorowania i raportowania emisji oraz, w stosownych przypadkach, danych dotyczących działań, związanych z rodzajami działań wymienionymi w załączniku I, dla monitorowania i raportowania danych dotyczących tonokilometrów do celów wniosku na mocy art. 3e lub 3f, opierające się na zasadach monitorowania i raportowania określonych w załączniku IV i które w wymogach dotyczących monitorowania i raportowania dotyczących każdego gazu cieplarnianego określa potencjał danego gazu w zakresie powodowania globalnego efektu cieplarnianego.

Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia najbardziej dokładne i aktualne dostępne dowody naukowe, w szczególności zgromadzone przez IPCC, i może również określać wymogi dla prowadzących instalacje w zakresie raportowania emisji związanych z produkcją towarów przez energochłonne sektory przemysłu poddane międzynarodowej konkurencji. Rozporządzenie to może również określać wymogi w zakresie niezależnej weryfikacji tych informacji.

Wymogi te mogą obejmować raportowanie poziomów emisji związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej objętych systemem wspólnotowym, na potrzeby produkcji tych towarów.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy prowadzący instalację lub operator statku powietrznego monitorował emisje z tej instalacji w każdym roku kalendarzowym, lub, od dnia 1 stycznia 2010 r., ze statku powietrznego, który eksploatuje, oraz składał właściwemu organowi raporty w tym zakresie po zakończeniu tego roku, zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 1.

4. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, może obejmować wymogi dotyczące stosowania zautomatyzowanych systemów i formatów wymiany danych w celu zharmonizowania komunikacji dotyczącej planu monitorowania, raportów rocznych emisji i działań weryfikacyjnych pomiędzy prowadzącym instalację lub operatorem statku powietrznego, audytorem i właściwymi organami.”;

18) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Weryfikacja i akredytacja”;

b) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przyjmie rozporządzenie w sprawie weryfikacji raportów emisji w oparciu o zasady określone w załączniku V oraz w sprawie akredytacji audytorów i nadzoru nad nimi. Określi ono warunki akredytacji i jej cofnięcia, wzajemnego uznawania i wzajemnej oceny jednostek akredytujących, stosownie do sytuacji.

Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.”;

19) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Ujawnianie informacji i tajemnica zawodowa

Państwa członkowskie i Komisja zapewniają, aby wszystkie decyzje i raporty dotyczące ilości oraz przydziału uprawnień, a także monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji były natychmiast ujawniane w sposób zapewniający zorganizowany i niedyskryminacyjny dostęp do takich informacji.

Informacje objęte tajemnicą zawodową nie mogą zostać ujawnione żadnej osobie ani organowi, z wyjątkiem ujawnienia zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi.”;

20) artykuł 16 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Sankcje za przekroczenie emisji dotyczące uprawnień wydanych począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. są podwyższone zgodnie z europejskim wskaźnikiem cen konsumpcyjnych.”;

21) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uprawnienia wydawane począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r. są rejestrowane w rejestrze wspólnotowym w celu wykonywania działań związanych z prowadzeniem kont rozliczeniowych otwartych w państwach członkowskich oraz przydziałem, przekazywaniem do rozliczenia i umorzeniem uprawnień na mocy rozporządzenia, o którym mowa w ust. 3.

Każde z państw członkowskich może w pełni wykonywać operacje dozwolone na mocy UNFCCC i protokołu z Kioto.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, zawiera odpowiednie warunki dotyczące rejestru wspólnotowego pozwalające na realizowanie transakcji oraz innych operacji służących wdrożeniu porozumień, o których mowa w art. 25 ust. 1 lit. b). Rozporządzenie to zawiera także procedury dotyczące zmiany rejestru wspólnotowego i rozwiązywania problemów z nim związanych w odniesieniu do kwestii wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu. Zawiera ono odpowiednie warunki dotyczące rejestru wspólnotowego w celu zapewniania państwom członkowskim możliwości podejmowania inicjatyw związanych z poprawą wydajności, zarządzaniem kosztami administracyjnymi i kontrolą jakości.”;

22) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W sprawozdaniu tym zwraca się szczególną uwagę na uzgodnienia dotyczące przydziału uprawnień, funkcjonowania rejestrów, stosowania przepisów wykonawczych w zakresie monitorowania i raportowania oraz weryfikacji i akredytacji, jak również kwestie dotyczące przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy oraz statusu podatkowego uprawnień.”

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja organizuje między właściwymi organami państw członkowskich wymianę informacji dotyczących kwestii przydziału, wykorzystywania ERU i CER w systemie wspólnotowym, funkcjonowania rejestrów, monitorowania, raportowania, weryfikacji, akredytacji, technologii informatycznych oraz zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.”;

23) artykuł 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Zmiany w załącznikach

Załączniki do niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem załączników I, IIa i IIb, mogą być zmieniane w świetle sprawozdań przewidzianych w art. 21 oraz doświadczeń zgromadzonych w trakcie stosowania niniejszej dyrektywy. Załączniki IV i V mogą zostać zmienione w celu usprawnienia monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.”;

24) w art. 23 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.”;

25) artykuł 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

Procedury jednostronnego włączania dodatkowych działań oraz gazów

1. Państwa członkowskie mogą od 2008 r. stosować handel uprawnieniami do emisji zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy do działań oraz gazów cieplarnianych, które nie są wymienione w załączniku I, uwzględniając wszystkie odpowiednie kryteria, w szczególności skutki dla rynku wewnętrznego, potencjalne zakłócenia konkurencji, integralność środowiskową systemu wspólnotowego oraz wiarygodność planowanego systemu monitorowania oraz raportowania, pod warunkiem że włączenie takich działań oraz gazów cieplarnianych jest zatwierdzone przez Komisję

a) zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, jeżeli włączane dotyczy instalacji, które nie są objęte załącznikiem I, lub

b) zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3, jeżeli włączenie dotyczy działań i gazów cieplarnianych, które nie są wymienione w załączniku I. Środki te mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie.

2. Jeżeli włączenie dodatkowych działań oraz gazów zostało zatwierdzone, Komisja może jednocześnie zezwolić na wydanie dodatkowych uprawnień oraz może zezwolić innym państwom członkowskim na włączenie takich dodatkowych działań oraz gazów.

3. Z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego może zostać przyjęte rozporządzenie dotyczące monitorowania oraz raportowania emisji dotyczących działań, instalacji i gazów cieplarnianych, które nie są wymienione łącznie w załączniku I, jeżeli to monitorowanie i to raportowanie mogą zostać przeprowadzane z wystarczającą dokładnością.

Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.”;

26) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 24a

Zharmonizowane zasady dotyczące projektów służących zmniejszeniu emisji

1. W uzupełnieniu przepisów art. 24 dotyczących włączania mogą zostać przyjęte przepisy wykonawcze dotyczące wydawania uprawnień lub jednostek w związku z projektami zarządzanymi przez państwa członkowskie, które to projekty zmniejszają emisje gazów cieplarnianych nieobjętych systemem wspólnotowym.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

Wszelkie takie środki nie mogą prowadzić do dwukrotnego obliczania redukcji emisji ani nie utrudniają podejmowania innych środków w zakresie polityk mających na celu zmniejszanie emisji, które nie są objęte systemem wspólnotowym. Środki są przyjmowane jedynie wówczas, gdy nie jest możliwe włączenie zgodnie z art. 24, a w ramach kolejnego przeglądu systemu wspólnotowego rozważane jest zharmonizowane uwzględnienie tych emisji w całej Wspólnocie.

2. Mogą zostać przyjęte przepisy wykonawcze określające szczegółowe zasady przyznawania jednostek z tytułu projektów na poziomie wspólnotowym, o których mowa w ust. 1.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

3. Państwo członkowskie może odmówić wydania uprawnień lub jednostek dla niektórych rodzajów projektów, które powodują redukcję emisji gazów na ich własnym terytorium.

Takie projekty będą realizowane na podstawie porozumienia z państwem członkowskim, w którym projekt jest realizowany.”;

27) w art. 25 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Możliwe jest zawieranie porozumień w celu zapewnienia wzajemnego uznawania uprawnień między systemem wspólnotowym, a zgodnymi z nim obowiązkowymi systemami handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych przewidującymi bezwzględne pułapy emisji, ustanowionymi w jakimkolwiek innym kraju lub w jednostce subfederalnej lub regionalnej.

1b. Możliwe jest zawieranie niewiążących porozumień z krajami trzecimi lub z jednostkami subfederalnymi lub regionalnymi w celu zapewnienia koordynacji administracyjnej i technicznej w odniesieniu do uprawnień wydawanych w systemie wspólnotowym lub w innych obowiązkowych systemach handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych przewidujących absolutne pułapy emisji.”;

28) artykuły 27, 28 i 29 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 27

Wyłączenie małych instalacji objętych równoważnymi środkami

1. Państwa członkowskie mogą, po przeprowadzeniu konsultacji z prowadzącym instalację, wyłączyć z zakresu systemu wspólnotowego instalacje, w przypadku których raportowane do właściwego organu emisje, z wyłączeniem emisji z biomasy, w każdym z trzech lat poprzedzających powiadomienie na mocy lit. a) wynosiły mniej niż 25 000 ton

ekwiwalentu dwutlenku węgla i które podczas spalania mają nominalną moc cieplną poniżej 35 MW oraz które są objęte środkami prowadzącymi do równoważnego wkładu na rzecz redukcji emisji, jeżeli dane państwo członkowskie spełnia następujące warunki:

- a) powiadamia Komisję o każdej tego rodzaju instalacji, określając zastosowane w odniesieniu do tej instalacji równoważne środki prowadzące do równoważnego wkładu na rzecz redukcji emisji, przed przedłożeniem wykazu instalacji zgodnie z art. 11 ust. 1, a najpóźniej w chwili przekazania tego wykazu Komisji;
- b) potwierdza, że stosowane są uzgodnienia w zakresie monitorowania mające na celu ocenę, czy w którymkolwiek roku kalendarzowym emisje z jakichkolwiek instalacji wyniosły 25 000 lub więcej ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, z wyłączeniem emisji z biomasy. Państwa członkowskie mogą umożliwić stosowanie uproszczonych środków monitorowania, raportowania oraz weryfikacji w odniesieniu do instalacji, których roczna średnia wielkość zweryfikowanych emisji w latach 2008–2010 wynosi poniżej 5000 ton rocznie, zgodnie z art. 14;
- c) potwierdza, że jeżeli jakakolwiek instalacja w którymkolwiek roku kalendarzowym emituje 25 000 lub więcej ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, z wyłączeniem emisji z biomasy, lub jeżeli środki mające zastosowanie do tej instalacji i prowadzące do równoważnego wkładu na rzecz redukcji emisji, przestaną obowiązywać, instalacja zostanie ponownie włączona do systemu wspólnotowego;
- d) publikuje informacje, o których mowa w lit. a), b) i c), w celu umożliwienia opinii publicznej wyrażenia swojego stanowiska na ich temat.

Szpitale również mogą zostać wyłączone, jeżeli podejmą równoważne środki.

2. Jeżeli po okresie trzech miesięcy od daty powiadomienia w celu umożliwienia opinii publicznej wyrażenia swojego stanowiska Komisja nie zgłasza zastrzeżeń, uznaje się, że wyłączenie zostało zatwierdzone.

Po przedstawieniu do rozliczenia uprawnień w odniesieniu do okresu, w którym instalacja jest objęta systemem wspólnotowym, instalacja zostaje wyłączona z systemu, a państwo członkowskie nie wydaje jej już żadnych bezpłatnych uprawnień na mocy art. 10a.

3. Jeśli instalacja zostaje ponownie włączona do systemu wspólnotowego na mocy ust. 1 lit. c), wszelkie uprawnienia wydane na mocy art. 10 lit. a) przyznawane są poczynając od roku ponownego włączenia. Uprawnienia wydane tym instalacjom są odliczane od liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji na mocy art. 10 ust. 2 przez państwo członkowskie, w którym instalacja się znajduje.

Wszelkie takie instalacje pozostają w systemie wspólnotowym przez pozostałą część okresu handlu.

4. W przypadku instalacji, które nie zostały włączone do systemu wspólnotowego w latach 2008–2012, zastosowanie mogą mieć uproszczone wymogi dotyczące monitorowania, raportowania i weryfikacji w celu określenia emisji podczas trzech lat poprzedzających powiadomienie na mocy ust. 1 lit. a).

Artykuł 28

Dostosowania mające zastosowanie w związku z zatwierdzeniem przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu

1. W okresie trzech miesięcy od podpisania przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu prowadzącego do osiągnięcia do 2020 r. obowiązkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych o ponad 20 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., jak odzwierciedla to zobowiązanie dotyczące 30 % redukcji podjęte przez Radę Europejską w marcu 2007 r., Komisja przedkłada sprawozdanie oceniające w szczególności następujące elementy:

- a) charakter środków uzgodnionych w ramach negocjacji międzynarodowych, jak również zobowiązania podjęte przez inne kraje rozwinięte do redukcji emisji porównywalnej do zobowiązań Wspólnoty w tym zakresie oraz zobowiązania podjęte przez bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się do odpowiedniego udziału w tych wysiłkach stosownie do ich zadań i do możliwości każdego z nich;
- b) konsekwencje porozumienia międzynarodowego w sprawie zmian klimatu, a tym samym opcje wymagane na poziomie wspólnotowym w celu przejścia do bardziej ambitnego celu 30 % redukcji w sposób zrównoważony, przejrzysty i sprawiedliwy, z uwzględnieniem dokonań w pierwszym okresie zobowiązań z protokołu z Kioto;
- c) konkurencyjność wspólnotowego przemysłu wytwórczego w kontekście ryzyka ucieczki emisji;
- d) wpływ międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu na inne działy gospodarki wspólnotowej;
- e) wpływ na wspólnotowy sektor rolnictwa, w tym ryzyko ucieczki emisji;
- f) stosowne warunki uwzględniania emisji i usuwania emisji związanych z użytkowaniem gruntów, zmianami typu użytkowania gruntów oraz leśnictwem we Wspólnocie;
- g) zalesianie, ponowne zalesianie, zapobieganie wylesianiu i niszczeniu lasów w krajach trzecich w przypadku ustanowienia jakiegokolwiek uznawanego międzynarodowo systemu w tym kontekście;
- h) potrzeba dodatkowych wspólnotowych polityk i środków w perspektywie podejmowanych przez Wspólnotę i państwa członkowskie zobowiązań dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych.

2. W oparciu o sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, Komisja w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek zmieniający niniejszą

dyrektywę zgodnie z ust. 1, z myślą o wejściu w życie dyrektywy zmieniającej po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu oraz w perspektywie zobowiązania dotyczącego redukcji emisji, które ma zostać zrealizowane na mocy tego porozumienia.

Wniosek ten opiera się na zasadach przejrzystości, efektywności ekonomicznej i kosztowej, a także na zasadach sprawiedliwości i solidarności w ramach podziału wysiłków między państwa członkowskie.

3. Wniosek ten w stosownych przypadkach umożliwia prowadzącym instalacje wykorzystywanie, obok jednostek przewidzianych w niniejszej dyrektywie, także jednostek CER, ERU lub innych zatwierdzonych jednostek pochodzących z krajów trzecich, które ratyfikowały międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu.

4. W stosownych przypadkach wniosek obejmuje również wszelkie inne środki potrzebne, aby pomóc w osiągnięciu obowiązkowej redukcji zgodnie z ust. 1 w przejrzysty, zrównoważony i sprawiedliwy sposób, a w szczególności obejmuje środki wykonawcze umożliwiające wykorzystywanie przez prowadzących instalacje w ramach systemu wspólnotowego dodatkowych rodzajów jednostek pochodzących z projektów, w odniesieniu do tych, o których mowa w art. 11a ust. 2–5, lub wykorzystywanie przez tych prowadzących instalacje innych mechanizmów utworzonych na podstawie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu.

5. Wniosek obejmuje odpowiednie środki przejściowe i zawieszające do czasu wejścia w życie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu.

Artykuł 29

Sprawozdanie w celu zapewnienia lepszego funkcjonowania rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla

Jeżeli w oparciu o regularne sprawozdania dotyczące rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, o których mowa w art. 10 ust. 5, Komisja posiada dowody na to, że rynek uprawnień do emisji dwutlenku węgla nie działa prawidłowo, przedstawia ona sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach do sprawozdania mogą być dołączone wnioski mające na celu zwiększenie przejrzystości rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla oraz przewidujące środki mające na celu poprawę jego funkcjonowania.”;

29) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Środki w przypadku nadmiernych zmian cen

1. Jeżeli przez okres dłuższy niż sześć kolejnych miesięcy ceny uprawnień są ponad trzykrotnie wyższe od średniej ceny uprawnień na europejskim rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla w dwóch poprzednich latach, Komisja niezwłocznie zwołuje posiedzenie komitetu ustanowionego na mocy art. 9 decyzji nr 280/2004/WE.

2. Jeżeli zmiany cen, o których mowa w ust. 1, nie korespondują ze zmianą zasadniczych cech rynku, może zostać podjęty jeden z następujących środków, w zależności od stopnia zmiany cen:

- a) umożliwienie państwom członkowskim przyspieszenia sprzedaży na aukcji części liczby uprawnień, która ma być sprzedana na aukcji;
- b) umożliwienie państwom członkowskim sprzedaży na aukcji do 25 % uprawnień z rezerwy dla nowych instalacji.

Powyższe środki przyjmowane są zgodnie z procedurą zarządzania przewidzianą w art. 23 ust. 4.

3. Wszelkie środki podejmowane są z uwzględnieniem w jak najwyższym stopniu sprawozdań przedłożonych przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na mocy art. 29, jak również wszelkich innych odpowiednich informacji dostarczonych przez państwa członkowskie.

4. Uzgodnienia dotyczące stosowania tych przepisów określa rozporządzenie, o którym mowa w art. 10 ust. 4.”;

30) załącznik I zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszej dyrektywy;

31) dodaje się załączniki IIa i IIb w brzmieniu określonym w załączniku II do niniejszej dyrektywy;

32) skreśla się załącznik III.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2012 r.

Jednakże do dnia 31 grudnia 2009 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, dodanego na mocy art. 1 ust. 10 niniejszej dyrektywy, oraz przepisów art. 11 dyrektywy 2003/87/WE, zmienionego na mocy art. 1 ust. 13 niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują środki, o których mowa w akapicie pierwszym, od dnia 1 stycznia 2013 r. Przepisy określone w akapicie pierwszym i drugim przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą. Komisja informuje o tym pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 3

Przepisy przejściowe

Przepisy dyrektywy 2003/87/WE, zmienionej dyrektywą 2004/101/WE, dyrektywą 2008/101/WE i rozporządzeniem (WE) nr 219/2009, nadal stosuje się do dnia 31 grudnia 2012 r.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 kwietnia 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
H.-G. PÖTTERING

W imieniu Rady
Przewodniczący
P. NEČAS

ZAŁĄCZNIK I

Załącznik I do dyrektywy 2003/87/WE otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

KATEGORIE DZIAŁAŃ, DO KTÓRYCH ZASTOSOWANIE MA NINIEJSZA DYREKTYWA

1. Instalacje lub części instalacji wykorzystywane do badań, rozwoju i testowania nowych produktów i procesów oraz instalacje wykorzystujące wyłącznie biomasę nie są objęte niniejszą dyrektywą.
2. Wartości progowe przedstawione poniżej na ogół odnoszą się do możliwości produkcyjnych lub wydajności produkcji. Jeżeli kilka działań należących do tej samej kategorii jest prowadzonych w tej samej instalacji, możliwości takich działań sumują się.
3. Gdy w celu podjęcia decyzji o włączeniu instalacji do systemu wspólnotowego przeprowadzane są obliczenia dotyczące całkowitej nominalnej mocy cieplnej instalacji, uwzględnia się sumę nominalnej mocy cieplnej wszystkich jednostek technicznych stanowiących część instalacji, w których dochodzi do spalania paliwa. Jednostki takie mogą obejmować wszystkie rodzaje kotłów, palników, turbin, ogrzewaczy, pieców, spalarni, pieców do kalcynacji, pieców do prażenia, osuszaczy, silników, ogniw paliwowych, urządzeń do spalania z wykorzystaniem pętli chemicznej, pochodni gazowych oraz urządzeń do wychwytywania termalnego lub katalitycznego po spalaniu. W obliczeniach tych nie uwzględnia się jednostek o nominalnej mocy cieplnej poniżej 3 MW oraz jednostek wykorzystujących wyłącznie biomasę. »Jednostki wykorzystujące wyłącznie biomasę« obejmują jednostki wykorzystujące paliwa kopalne wyłącznie podczas rozruchu lub wyłączeń.
4. Jeżeli jednostka służy do działań, dla których wartość progowa nie została określona jako całkowita nominalna moc cieplna, wartość progowa dla tego działania ma nadrzędne znaczenie przy podejmowaniu decyzji dotyczącej włączenia do systemu wspólnotowego.
5. W przypadku przekroczenia wartości progowej zdolności produkcyjnych jakiegokolwiek działania objętego niniejszym załącznikiem, wszystkie jednostki, w których dochodzi do spalania paliwa inne niż jednostki spalania odpadów niebezpiecznych lub odpadów komunalnych powinny być objęte zezwoleniem na emisję gazów cieplarnianych.
6. Od dnia 1 stycznia 2012 r. obejmuje to wszystkie loty, które kończą się lub rozpoczynają na lotnisku znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego, do którego zastosowanie ma Traktat.

Działania	Gazy cieplarniane
Spalanie paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW (z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych)	Dwutlenek węgla
Rafinowanie olejów mineralnych	Dwutlenek węgla
Produkcja koksu	Dwutlenek węgla
Instalacje prażenia lub spiekania rudy metalu (łącznie z rudą siarczkową)	Dwutlenek węgla
Produkcja surówki odlewniczej lub stali (pierwotny i wtórny wytop) łącznie z odlewaniem stałym, z wydajnością powyżej 2,5 ton na godzinę	Dwutlenek węgla
Produkcja lub obróbka metali żelaznych (w tym stopów żelaznych), w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW. Obróbka obejmuje między innymi walcownie, piece do ponownego ogrzewania, piece do wyżarzania, kuźnie, odlewnie oraz instalacje służące do powlekania i wytrawiania metali.	Dwutlenek węgla
Produkcja pierwotnego aluminium.	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
Produkcja wtórnego aluminium, w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW.	Dwutlenek węgla
Produkcja lub obróbka metali nieżelaznych, w tym produkcja stopów, rafinacja, odlewnictwo itp., w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej (w tym paliwa wykorzystywane jako czynniki redukujące) przekraczającej 20 MW.	Dwutlenek węgla

Działania	Gazy cieplarniane
Produkcja klinkieru cementowego w piecach obrotowych o zdolności produkcyjnej przekraczającej 500 ton dziennie lub innych piecach o zdolności produkcyjnej powyżej 50 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Produkcja wapna, lub kalcynacja dolomitu i magnezytu w piecach obrotowych lub innych piecach o zdolności produkcyjnej przekraczającej 50 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Wytwarzanie szkła, łącznie z włóknem szklanym, z wydajnością przepływu przekraczającą 20 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Produkcja wyrobów ceramicznych przez wypalanie, w szczególności produkcja dachówek, cegieł, cegieł ognioodpornych, kafelków, wyrobów kamionkowych i porcelany, o wydajności powyżej 75 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Wytwarzanie materiałów izolacyjnych z wełny mineralnej z wykorzystaniem szkła, surowców skalnych lub żużlu przy użyciu zdolności produkcyjnej przekraczającej 20 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Osuszanie lub kalcynacja gipsu lub produkcja płyt gipsowo-kartonowych i innych wyrobów gipsowych, jeżeli wykorzystywane są instalacje spalania o łącznej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	Dwutlenek węgla
Produkcja pulpy drzewnej lub innych materiałów włóknistych	Dwutlenek węgla
Produkcja papieru lub tektury o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Produkcja sadzy, w tym karbonizacja substancji organicznych takich jak oleje mineralne, smoły, pozostałości krakowania i destylacji, jeżeli wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	Dwutlenek węgla
Produkcja kwasu azotowego	Dwutlenek węgla i podtlenek azotu
Produkcja kwasu adypinowego	Dwutlenek węgla i podtlenek azotu
Produkcja kwasu glioksalowego i glioksyłowego	Dwutlenek węgla i podtlenek azotu
Produkcja amoniaku	Dwutlenek węgla
Produkcja chemikaliów organicznych luzem poprzez krakowanie, reformowanie, częściowe lub pełne utlenianie albo poprzez podobne procesy, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 100 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Produkcja wodoru (H_2) i gazu do syntezy w drodze reformowania lub częściowego utleniania, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 25 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Produkcja węgla sodowego (Na_2CO_3) oraz wodorowęglanu sodu ($NaHCO_3$)	Dwutlenek węgla
Wychwytywanie gazów cieplarnianych z instalacji objętych niniejszą dyrektywą celem ich transportu i geologicznego składowania w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE	Dwutlenek węgla
Transport gazów cieplarnianych rurociągami w celu ich geologicznego składowania w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE	Dwutlenek węgla
Geologiczne składowanie gazów cieplarnianych w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE	Dwutlenek węgla

Działania	Gazy cieplarniane
Lotnictwo Loty, które rozpoczynają się lub kończą na lotnisku znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego, do którego zastosowanie mają postanowienia Traktatu. Działania te nie obejmują: a) lotów wykonywanych wyłącznie w celu przewozu — podczas oficjalnej misji — panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, szefów państw, szefów rządów i ministrów wchodzących w skład rządów innego państwa niż państwo członkowskie, w przypadku gdy jest to potwierdzone w odpowiednim polu planu lotu; b) lotów wojskowych wykonywanych przez wojskowe statki powietrzne, lotów służby celnej i policji; c) lotów związanych z działaniami poszukiwawczo-ratowniczymi, lotów przeciwpożarowych i gaśniczych, lotów z pomocą humanitarną i lotów służb ratownictwa medycznego, na które zezwolił odpowiedni właściwy organ; d) wszelkich lotów wykonywanych wyłącznie na mocy przepisów dotyczących lotów z widocznością, określonych w załączniku 2 do konwencji z Chicago; e) lotów kończących się na lotnisku, z którego wystartował statek powietrzny, wykonywanych bez międzylądowania; f) lotów szkoleniowych wykonywanych wyłącznie w celu uzyskania licencji lub uzyskania uprawnień w przypadku członków załogi lotniczej, jeżeli jest to potwierdzone odpowiednią adnotacją w planie lotu, pod warunkiem że lot nie jest wykorzystywany do przewozu pasażerów ani ładunku lub do przebazowania statku powietrznego; g) lotów wykonywanych wyłącznie w celu przeprowadzenia badań naukowych lub w celu sprawdzenia, przetestowania lub przeprowadzenia procesu certyfikacji statku powietrznego lub urzędzenia zarówno pokładowego, jak i naziemnego; h) lotów wykonywanych przez statek powietrzny o maksymalnej certyfikowanej masie startowej poniżej 5 700 kg.; i) lotów wykonywanych w ramach zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nałożonych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2408/92 na trasach w regionach najbardziej oddalonych określonych w art. 299 ust. 2 Traktatu lub na trasach, których oferowana wydajność nie przekracza 30 000 miejsc rocznie; oraz j) lotów, które w innym przypadku mieściłyby się w zakresie niniejszej kategorii działań, wykonywanych przez operatora wykonującego zarobkowe przewozy lotnicze, który wykonuje: — mniej niż 243 loty w jednym okresie przez trzy kolejne czteromiesięczne okresy, albo — loty, których łączna roczna emisja wynosi mniej niż 10 000 ton. Z zakresu niniejszej litery nie można wyłączyć lotów wykonywanych wyłącznie w celu przewozu, w czasie pełnienia oficjalnej misji, panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, głów państw, szefów rządów i ministrów, państw członkowskich.”	Dwutlenek węgla

ZAŁĄCZNIK II

Do dyrektywy 2003/87/WE dodaje się załączniki IIa i IIb w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK IIa

Wzrost udziału procentowego uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. a), w interesie solidarności i wzrostu we Wspólnocie w celu redukcji emisji i adaptacji do skutków zmian klimatu.

Udział państwa członkowskiego

Belgia	10 %
Bułgaria	53 %
Republika Czeska	31 %
Estonia	42 %
Grecja	17 %
Hiszpania	13 %
Włochy	2 %
Cypr	20 %
Łotwa	56 %
Litwa	46 %
Luksemburg	10 %
Węgry	28 %
Malta	23 %
Polska	39 %
Portugalia	16 %
Rumunia	53 %
Słowenia	20 %
Słowacja	41 %
Szwecja	10 %

ZAŁĄCZNIK IIb

ROZDZIELENIE UPRAWNIEŃ, KTÓRE MAJĄBYĆ SPRZEDANE NA AUKCJI PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE ZGODNIE Z ART. 10 UST. 2 LIT. c), ODZWIERCIEDLAJĄCE WCZEŚNIEJSZE WYSIŁKI NIEKTÓRYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH NA RZECZ OSIĄGNIĘCIA 20 % REDUKCJI EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH

Państwo członkowskie	Rozdzielenie 2 % w stosunku do wartości bazowej z Kioto w procentach
Bułgaria	15 %
Republika Czeska	4 %
Estonia	6 %
Węgry	5 %
Łotwa	4 %
Litwa	7 %
Polska	27 %
Rumunia	29 %
Słowacja	3 %

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/30/WE**z dnia 23 kwietnia 2009 r.****zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylającą dyrektywę 93/12/EWG****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 i art. 175 ust. 1 w odniesieniu do art. 1 ust. 5 i art. 2 niniejszej dyrektywy,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych ⁽³⁾ ustanawia minimalne wymogi specyfikacji dla benzyny i olejów napędowych wykorzystywanych w transporcie drogowym i maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach z przyczyn wynikających z troski o zdrowie czy środowisko.

(2) Jednym z celów określonych w szóstym wspólnotowym programie działań w zakresie środowiska naturalnego ustanowionym decyzją nr 1600/2002/WE ⁽⁴⁾ z dnia 22 lipca 2002 r. jest osiągnięcie poziomów jakości powietrza, które nie powodują znacznego negatywnego wpływu na zdrowie ludzkie i środowisko naturalne lub zagrożenia dla nich. W towarzyszącym dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy ⁽⁵⁾ oświadczeniu Komisja uznała konieczność ograniczenia emisji szkodliwych substancji zanieczyszczających powietrze, jeżeli ma zostać uczyniony znaczny postęp w kierunku celów określonych w szóstym wspólnotowym programie działań w zakresie środowiska naturalnego i przewidziała w szczególności nowe wnioski legislacyjne, które w dalszym ciągu ograniczyłyby państwom członkowskim dozwolone poziomy emisji podstawowych substancji zanieczyszczających, ograniczyłyby emisje towarzyszące tankowaniu samochodów napędzanych olejem napędowym na stacjach benzynowych i uwzględniłyby kwestię zawartości siarki w paliwach, w tym w paliwach dla statków.

(3) Na mocy protokołu z Kioto Wspólnota zobowiązała się do spełnienia docelowych norm emisji gazów cieplarnianych na lata 2008–2012. Wspólnota zobowiązała się również do 2020 r. zredukować o 30 % emisje gazów cieplarnianych w ramach globalnego porozumienia oraz o 20 % jednostronnie. Wszystkie sektory gospodarki będą zobowiązane do wysiłku na rzecz osiągnięcia tych celów.

(4) Jeden z aspektów emisji gazów cieplarnianych pochodzących z transportu znalazł rozwiązanie w polityce Wspólnoty dotyczącej emisji CO₂ przez samochody osobowe. Paliwa stosowane w transporcie odpowiadają za znaczącą część łącznych emisji gazów cieplarnianych w państwach Wspólnoty. Monitorowanie i ograniczanie emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia paliw może pomóc Wspólnocie w osiągnięciu celów dotyczących ograniczenia emisji gazów cieplarnianych przez dekarbonizację paliw transportowych.

(5) Wspólnota przyjęła przepisy ograniczające emisję substancji zanieczyszczających przez lekkie i ciężkie pojazdy drogowe. Specyfikacja paliw jest jednym z czynników wpływających na zdolność Wspólnoty do spełnienia takich norm emisji.

(6) Odstępstwa od maksymalnej prężności par benzyny w okresie letnim powinny być ograniczone do tych państw członkowskich, w których występują niskie temperatury otoczenia w okresie letnim. Zasadne jest zatem sprecyzowanie, w stosunku do których państw członkowskich odstępstwo powinno być dozwolone. Są to zasadniczo państwa członkowskie, w których średnia temperatura dla większości ich terytorium jest niższa niż 12 °C przez co najmniej 2 spośród 3 miesięcy: czerwca, lipca i sierpnia.

(7) Dyrektywa 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach ⁽⁶⁾ określa limity emisji dla silników maszyn jezdnych nieporuszających się po drogach. Maszyny takie wymagają stosowania paliw, które zapewniłyby poprawną pracę zamontowanych w nich silników.

(8) Spalanie paliw stosowanych w transporcie drogowym odpowiada za około 20 % emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie. Jednym ze sposobów ograniczenia emisji jest ograniczanie emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia tych paliw. Cel ten można osiągnąć na kilka sposobów. Mając na uwadze dążenie Wspólnoty do dalszego ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz znaczący udział

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 16.2.2008, s. 53.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dz.U.) i decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 43.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1.

transportu drogowego w tych emisjach, właściwe jest ustanowienie mechanizmu, który zobowiązywałby dostawców do sporządzania sprawozdań na temat emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia dostarczanych przez nich paliw oraz do ograniczania ich, począwszy od roku 2011. Metodologia obliczania emisji gazów cieplarnianych pochodzących z biopaliw w całym cyklu życia powinna być spójna z metodologią obliczania emisji gazów cieplarnianych ustanowioną do celów dyrektywy 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych ⁽¹⁾.

(9) Dostawcy powinni do dnia 31 grudnia 2020 r. stopniowo zmniejszać emisję gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii uzyskanej z paliw i energii dostarczonej o maksymalnie 10 %. Ograniczenie to powinno wynieść do dnia 31 grudnia 2020 r. co najmniej 6 % w porównaniu ze średnim unijnym poziomem emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii z paliw kopalnych w 2010 r., poprzez stosowanie biopaliw, paliw alternatywnych i ograniczenia w spalaniu i uwalnianiu gazów do atmosfery w miejscach produkcji. Z zastrzeżeniem przeglądu powinno to objąć dalsze ograniczenia o 2 %, uzyskanego poprzez przyjazne dla środowiska technologie wychwytywania i składowania dwutlenku węgla oraz pojazdy elektryczne, a także dodatkowego ograniczenia o 2 % za sprawą zakupu jednostek mechanizmu czystego rozwoju w ramach protokołu z Kioto. Te dodatkowe ograniczenia nie powinny być wiążące dla państw członkowskich i dostawców paliwa w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy. Przegląd powinien uwzględnić ich niewiążący charakter.

(10) Produkcja biopaliw powinna być zrównoważona. Dlatego też biopaliwa stosowane w celu osiągnięcia celów w zakresie redukcji gazów cieplarnianych określone w niniejszej dyrektywie powinny spełniać kryteria zrównoważonego rozwoju. W celu zapewnienia spójnego podejścia pomiędzy polityką energetyczną i polityką ochrony środowiska oraz w celu uniknięcia dodatkowych kosztów dla przedsiębiorstw oraz niejednorodnej sytuacji pod względem norm środowiskowych, wynikającej z niespójnego podejścia, kluczowe jest, aby określić takie same kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do użycia biopaliw dla celów niniejszej dyrektywy, z jednej strony, i dyrektywy 2009/28/WE, z drugiej strony. Z tych samych przyczyn powinno się unikać podwójnej sprawozdawczości w tym kontekście. Ponadto Komisja i właściwe organy krajowe powinny koordynować swoją działalność w ramach komitetu właściwego w kwestiach zrównoważonego rozwoju.

(11) Wzrastające światowe zapotrzebowanie na biopaliwa oraz zachęty do ich stosowania przewidziane w niniejszej dyrektywie nie powinny zachęcać do niszczenia terenów o dużej bioróżnorodności. Takie wyczerpywalne zasoby, których znaczenie dla ludzkości zostało uznane przez różnorodne instrumenty międzynarodowe, powinny być chronione. Konsumenci we Wspólnocie uznaliby ponadto za niedopuszczalne z etycznego punktu widzenia, aby rosnące stosowanie biopaliw mogło prowadzić do niszczenia terenów o dużej bioróżnorodności. Z tych powodów konieczne jest określenie kryteriów zrównoważonego rozwoju, gwarantujących, że biopaliwa będą kwalifikować się do objęcia zachętami jedynie wtedy, gdy istnieje gwarancja, że nie pochodzą one z terenów o dużej bioróżnorodności lub w przypadku obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody lub ochrony rzadkich lub zagrożonych ekosystemów lub gatunków, gdy właściwy organ wykaże, że produkcja surowców nie narusza tych celów. Zgodnie z kryteriami zrównoważonego rozwoju las powinien być uznawany za las o dużej bioróżnorodności, jeżeli jest to las pierwotny (zgodnie z definicją stosowaną przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) w ocenie światowych zasobów leśnych, powszechnie stosowaną przez państwa na całym świecie dla określenia obszaru zajmowanego przez las pierwotny) lub jeżeli jest on chroniony przepisami krajowymi dotyczącymi ochrony środowiska. Powinien on obejmować obszary, na których zbierane są niedrzewne produkty leśne, pod warunkiem że skutki działalności człowieka są tam niewielkie. Innym rodzajów lasów określonych przez FAO, takich jak modyfikowane lasy naturalne, lasy półnaturalne i plantacje, nie należy uważać za lasy pierwotne. Ponadto mając na uwadze dużą bioróżnorodność niektórych obszarów trawiastych, zarówno w klimacie umiarkowanym, jak i zwrotnikowym, w tym sawann, stepów, formacji krzewiastych i prerii o dużej bioróżnorodności, należy uniemożliwić objęcie zachętami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie biopaliw wyprodukowanych z surowców pochodzących z takich terenów. Komisja powinna ustanowić odpowiednie kryteria oraz zakresy geograficzne w celu określenia takich wysoko bioróżnorodnych obszarów trawiastych zgodnie z najlepszymi dostępnymi dowodami naukowymi i odnośnymi standardami międzynarodowymi.

(12) Obliczając wpływ przekształcenia terenów na gazy cieplarniane, podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość korzystania z rzeczywistych wartości ilości pierwiastka węgla związanych z referencyjnym użytkowaniem terenu i użytkowaniem terenu po jego przekształceniu. Powinni również móc stosować wartości standardowe. Właściwą podstawę wartości standardowych stanowi praca Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu. Obecnie praca ta nie została przedstawiona w postaci pozwalającej na bezpośrednie wykorzystanie przez podmioty gospodarcze. W związku z tym Komisja powinna, w oparciu o tę pracę, ustalić wytyczne służące za podstawę obliczania zmian ilości pierwiastka węgla dla celów niniejszej dyrektywy, w tym zmian dotyczących obszarów zalesionych z pokryciem powierzchni przez korony drzew od 10 % do 30 %, sawann, formacji krzewiastych i prerii.

⁽¹⁾ Zob. s. 16 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (13) Właściwe jest, by Komisja opracowała metodologię w celu oceny wpływu melioracji torfowisk na emisje gazów cieplarnianych.
- (14) Tereny nie powinny być przekształcane pod uprawę biopaliw, jeżeli uwolniony w wyniku przekształcenia pierwiastek węgiel nie mógłby w rozsądnym okresie czasu, przy uwzględnieniu pilnego charakteru problemu zmian klimatycznych, zostać zrównoważony przez ograniczenie emisji gazów cieplarnianych powstałych w wyniku produkcji biopaliw. Zapobiegłoby to prowadzeniu przez podmioty gospodarcze niepotrzebnie pracochłonnych badań oraz przekształcaniu terenów zasobnych w pierwiastek węgla, które okazałyby się niewłaściwe do uprawy surowców do produkcji biopaliw. Rejestry światowych ilości pierwiastka węgla wskazują, że tereny podmokłe oraz obszary stale zalesione z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 % powinny należeć do tej kategorii. Należy również włączyć do niej obszary zalesione z pokryciem powierzchni przez korony drzew pomiędzy 10 % a 30 %, chyba że istnieją dowody na to, że ilości pierwiastka węgla są wystarczająco niskie, aby uzasadnić przekształcenie tych obszarów zgodnie z zasadami ustalonymi w niniejszej dyrektywie. W odniesieniu do terenów podmokłych powinno się uwzględniać definicję zawartą w Konwencji o obszarach wodno-błotnych mających znaczenie międzynarodowe, w szczególności jako siedliskach ptactwa wodnego, przyjętej w dniu 2 lutego 1971 w Ramsar.
- (15) Zachęty przewidziane w niniejszej dyrektywie będą sprzyjać zwiększeniu produkcji biopaliw na całym świecie. W przypadku gdy biopaliwa są produkowane z surowców uprawianych na terytorium Wspólnoty, powinny one być także zgodne ze wspólnotowymi wymaganiami w zakresie ochrony środowiska w odniesieniu do rolnictwa, w tym wymaganiami dotyczącymi ochrony jakości wód gruntowych i powierzchniowych, oraz z wymaganiami społecznymi. Istnieje jednak obawa, że produkcja biopaliw w niektórych państwach trzecich może nie spełniać minimalnych wymagań środowiskowych lub społecznych. Aby propagować zrównoważoną produkcję biopaliw na całym świecie, należy zatem działać na rzecz opracowania wielostronnych i dwustronnych umów oraz dobrowolnych międzynarodowych lub krajowych systemów, które uwzględniają główne kwestie środowiskowe i społeczne. W przypadku braku takich umów lub systemów państwa członkowskie powinny wymagać, aby sprawozdania dotyczące tych kwestii przedstawiały podmioty gospodarcze.
- (16) Kryteria zrównoważonego rozwoju będą skuteczne tylko wtedy, jeżeli doprowadzą do zmian w postępowaniu uczestników rynku. Zmiany te nastąpią dopiero wtedy, gdy biopaliwa spełniające te kryteria będą sprzedawane po wyższej cenie w porównaniu z tymi, które ich nie spełniają. Zgodnie z metodą bilansu masy służącą sprawdzeniu zgodności istnieje fizyczny związek między produkcją biopaliw spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju oraz wykorzystaniem biopaliw we Wspólnocie, prowadzący do właściwej równowagi między popytem i gwarantujący różnicę w cenie, która jest większa niż w systemach, w których takiego związku nie ma. Dlatego w celu zagwarantowania możliwości sprzedaży biopaliw spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju po wyższej cenie, do sprawdzania zgodności należy stosować metodę bilansu masy. Powinno to utrzymać integralność systemu przy jednoczesnym uniknięciu nadmiernych obciążeń dla przemysłu. Inne metody weryfikacji powinny jednak zostać zbadane.
- (17) W odpowiednich przypadkach Komisja powinna należyście uwzględnić milenijną ocenę ekosystemów, zawierającą wartościowe dane dotyczące ochrony przynajmniej tych obszarów, które zapewniają podstawowe usługi ekosystemowe w sytuacjach krytycznych, takie jak ochrona działów wodnych i kontrola erozji.
- (18) Produkty uboczne z produkcji i stosowania paliw powinny być uwzględniane przy obliczaniu emisji gazów cieplarnianych. Metoda substytucyjna jest właściwa do celów analizy politycznej, lecz nie do regulacji w odniesieniu do poszczególnych operatorów gospodarczych i poszczególnych partii paliw transportowych. W tych przypadkach najważniejszą metodą jest metoda alokacji energii, ponieważ jest ona łatwa w stosowaniu i dająca się przewidzieć w czasie, która ogranicza do minimum zachęty przynoszące efekty odwrotne do zamierzonych i daje wyniki, które są zasadniczo porównywalne z wynikami uzyskiwanymi przy zastosowaniu metody substytucyjnej. Do celów analizy politycznej Komisja powinna w swoich sprawozdaniach przedstawiać również wyniki uzyskane przy zastosowaniu metody substytucyjnej.
- (19) W celu uniknięcia niewspółmiernych obciążeń administracyjnych należy ustanowić wykaz wartości standardowych dla powszechnych ścieżek produkcji biopaliw; wykaz ten należy aktualizować i rozszerzać, gdy będą udostępniane nowe wiarygodne dane. Operatorzy gospodarczy powinni zawsze mieć możliwość powołania się na poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do biopaliw, określony w tym wykazie. W przypadku gdy wartość standardowa ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji jest niższa niż wymagany minimalny poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, producenci pragnący wykazać zgodność z tym poziomem minimalnym powinni mieć obowiązek wykazania, że rzeczywiste emisje ze stosowanego przez nich procesu produkcji są niższe niż emisje, które zostały przyjęte przy obliczeniach wartości standardowych.
- (20) Dane wykorzystywane do obliczania wartości standardowych powinny być uzyskiwane z niezależnych, naukowych źródeł i odpowiednio aktualizowane, w miarę jak te źródła dokonują dalszych postępów w pracach. Komisja powinna zachęcać te źródła do uwzględniania w aktualizacjach ich prac emisji pochodzących z upraw, wpływu warunków regionalnych i klimatycznych, wpływu upraw prowadzonych przy użyciu zrównoważonych rolnych i ekologicznych metod upraw, a także wkładu naukowego producentów w ramach Wspólnoty i w państwach trzecich, oraz społeczeństwa obywatelskiego.

- (21) Aby nie zachęcać do uprawy surowców do produkcji biopaliw w miejscach, gdzie prowadziłyby to do wysokich emisji gazów cieplarnianych, stosowanie wartości standardowych powinno być ograniczone do regionów, co do których taki wpływ można wiarygodnie wykluczyć. Jednak aby uniknąć nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych, państwa członkowskie powinny określić krajowe lub regionalne średnie poziomy emisji pochodzących z upraw, w tym emisji związanych ze stosowaniem nawozów.
- (22) Na świecie rośnie popyt na surowce rolne. Jedną z odpowiedzi na ten rosnący popyt będzie zwiększenie powierzchni gruntów rolnych. Rekultywacja terenów, które zostały poważnie zdegradowane lub silnie zanieczyszczone i w obecnym stanie nie mogą być wykorzystywane do celów rolnych, jest sposobem na zwiększenie powierzchni gruntów rolnych dostępnych pod uprawy. System zrównoważonego rozwoju powinien zachęcać do użytkowania rekultywowanych terenów zdegradowanych ze względu na fakt, iż szersze użycie biopaliw przyczyni się do zwiększonego zapotrzebowania na produkty rolne. Nawet jeśli biopaliwa jako takie będą wytwarzane z surowców pochodzących z terenów uprawnych, wzrost netto zapotrzebowania na uprawy wynikający z promocji biopaliw może prowadzić do wzrostu netto w wielkości obszarów upraw. Mogłoby to mieć wpływ na obszary o dużych ilościach pierwiastka węgla, co skutkowałoby destrukcyjną utratą ilości pierwiastka węgla. Aby zmniejszyć to ryzyko, należy wprowadzić środki towarzyszące, które będą sprzyjały zwiększaniu wskaźnika produktywności ziemi już stosowanej pod uprawy, wykorzystanie terenów zdegradowanych oraz przyjęcie wymogów zrównoważonego rozwoju, porównywalnych do tych, które określono w niniejszej dyrektywie, w sprawie zużycia biopaliw we Wspólnocie, w innych wykorzystujących biopaliwa państwach. Komisja powinna opracować konkretną metodologię w celu zminimalizowania emisji gazów cieplarnianych spowodowanych pośrednimi zmianami użytkowania gruntów. W tym celu Komisja powinna przeanalizować, w szczególności w oparciu o najlepsze dostępne dowody naukowe, możliwość włączenia czynnika pośrednich zmian użytkowania gruntów do obliczania emisji gazów cieplarnianych oraz potrzebę zachęcania dla stabilnych biopaliw, które zmniejszą wpływ zmian użytkowania gruntów i poprawią stabilność biopaliw w odniesieniu do pośrednich zmian użytkowania gruntów. Przy opracowywaniu tej metodologii Komisja powinna między innymi odnieść się do potencjalnych skutków pośrednich zmian użytkowania gruntów, wynikających z wykorzystania biopaliw produkowanych z niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego.
- (23) Ponieważ środki przewidziane w art. 7b–7e dyrektywy 98/70/WE mają także wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez zharmonizowanie kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biopaliw do celów rachunkowości na mocy tej dyrektywy, i dzięki temu ułatwienie, zgodnie z art. 7b ust. 8 tej dyrektywy, handlu między państwami członkowskimi biopaliwami spełniającymi te warunki, ich podstawą jest art. 95 Traktatu.
- (24) Stały postęp techniczny w dziedzinie technologii samochodowej i paliwowej połączony z pragnieniem zapewnienia optymalnego poziomu ochrony zdrowia i środowiska wymagają przeprowadzenia okresowego przeglądu specyfikacji paliw w oparciu o dalsze badania i analizy wpływu dodatków i składników biopaliw na emisje substancji zanieczyszczających. W związku z tym należy regularnie przedstawiać sprawozdania z możliwości ułatwienia dekarbonizacji paliw transportowych.
- (25) Zastosowanie detergentów może przyczynić się do utrzymania czystości silników, a tym samym ograniczenia emisji substancji zanieczyszczających. Obecnie nie ma żadnej satysfakcjonującej metody badania próbek paliw w zakresie ich własności myjących. Dlatego też odpowiedzialność za informowanie klientów o korzyściach płynących ze stosowania detergentów spoczywa na dostawcach paliw i pojazdów. Niemniej jednak Komisja powinna przeprowadzić przegląd w celu stwierdzenia, czy kontynuacja działań w tym zakresie mogłaby przynieść większą optymalizację korzyści ze stosowania detergentów.
- (26) Przepisy dotyczące mieszania etanolu z benzyną należy poddać przeglądowi na podstawie doświadczeń zdobytych w trakcie stosowania dyrektywy 98/70/WE. Przegląd powinien obejmować w szczególności przepisy w zakresie limitów dotyczących prężności par oraz inne możliwości zapewniające, że mieszanki z etanolem nie przekroczą dopuszczalnych limitów prężności par.
- (27) Mieszanie etanolu z benzyną powoduje wzrost prężności par powstającego w ten sposób paliwa. Ponadto prężność par paliwa należy kontrolować w celu ograniczenia emisji substancji zanieczyszczających powietrze.
- (28) Dodanie etanolu do benzyny powoduje nieliniową zmianę prężności par powstałej mieszanki paliwa. Zasadne jest dopuszczenie możliwości odstępstwa od maksymalnego poziomu prężności par w tych mieszankach w okresie letnim po dokonaniu stosownej oceny przez Komisję. Odstępstwo powinno być uwarunkowane zgodnością z prawodawstwem Wspólnoty z zakresu jakości powietrza atmosferycznego i zanieczyszczenia powietrza. Odstępstwo to powinno odpowiadać rzeczywistemu wzrostowi prężności par spowodowanemu dodaniem określonej ilości etanolu do benzyny.
- (29) Aby zachęcić do korzystania z paliw o niskiej zawartości węgla przy jednoczesnym przestrzeganiu celów dotyczących zanieczyszczenia powietrza, rafinerie powinny, w odpowiednim przypadku, udostępnić benzynę o niskiej prężności par w wymaganych ilościach. Jako że obecnie nie ma to miejsca, limit dla prężności par w mieszankach z etanolem powinien zostać pod pewnymi warunkami zwiększony w celu umożliwienia rozwoju rynku paliw.

- (30) Stosowanie benzyny o wysokiej zawartości biopaliwa nie jest dopuszczalne w niektórych starszych pojazdach. Pojazdy te mogą przemieszczać się z jednego państwa członkowskiego do innego. Należy zatem zapewnić ciągłą dostawę odpowiedniej benzyny dla tych starszych pojazdów w okresie przejściowym. Państwa członkowskie, w konsultacji z zainteresowanymi stronami, powinny zagwarantować odpowiedni zasięg geograficzny zgodny z popytem na ten rodzaj benzyny. Oznakowanie benzyny, np. jako E5 lub E10, powinno być zgodne z odnośną normą opracowaną przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN).
- (31) Należy dostosować załącznik IV dyrektywy 98/70/WE dla umożliwienia wprowadzania do obrotu olejów napędowych o wyższej zawartości biopaliwa („B7”) niż ta przewidziana w normie EN 590:2004 („B5”). Normę tę należałoby odpowiednio zaktualizować oraz należałoby ustanowić limity dla parametrów technicznych nieobjętych tym załącznikiem, takich jak stabilność oksydacyjna, temperatura zapłonu, pozostałość po koksowaniu, pozostałość po spożyciu, zawartość wody, zawartość zanieczyszczeń stałych, działanie korodujące na płytce miedzi, smarność, lepkość kinematyczna, temperatura mętnienia, temperatura zablokowania zimnego filtra, zawartość fosforu, liczba kwasowa, zawartość nadtlenu, zmiana liczby kwasowej, zanieczyszczenie zaworów wtryskowych i dodatki stabilizujące.
- (32) Dla ułatwienia skutecznego wprowadzania do obrotu biopaliw zachęca się CEN do dalszych szybkich prac nad normą umożliwiającą dodawanie większej ilości biokomponentów do oleju napędowego, a w szczególności do opracowania normy dotyczącej „B10”.
- (33) Z powodów natury technicznej wymagany jest pułap zawartości estrów metylowych kwasów tłuszczowych (FA-ME) w oleju napędowym. Limit taki nie jest jednak konieczny dla innych biokomponentów, takich jak czyste węglowodory zbliżone do oleju napędowego, produkowane z biomasy w procesie Fischera-Tropscha, lub hydrowyodróżniany olej roślinny.
- (34) Państwa członkowskie i Komisja powinny podjąć stosowne środki ułatwiające wprowadzenie na rynek oleju napędowego zawierającego 10 ppm siarki przed dniem 1 stycznia 2011 r.
- (35) Stosowanie specjalnych dodatków metalicznych, a w szczególności trikarbonylku (metylocyklopentadieno) manganowego (MMT), mogłoby zwiększyć ryzyko negatywnych konsekwencji dla zdrowia człowieka oraz mogłoby spowodować uszkodzenia silników pojazdów i urządzeń kontroli emisji. Wielu producentów samochodów przestrzega przed stosowaniem paliwa zawierającego dodatki metaliczne, ponieważ może to spowodować utratę ważności gwarancji pojazdu. Należy zatem, w konsultacji ze wszystkimi odnośnymi zainteresowanymi stronami, stale śledzić skutki stosowania MMT w paliwie. Do czasu dalszego przeglądu konieczne jest podjęcie kroków w celu ograniczenia dotkliwości wszelkich ewentualnie wywołanych szkód. Należy zatem ustanowić górny limit stosowania MMT w paliwie w oparciu o aktualnie dostępną wiedzę naukową. Limit ten powinien zostać podwyższony jedynie wtedy, gdy można wykazać,
- że stosowanie większych ilości nie powoduje negatywnych skutków. Aby uniknąć nieświadomego powodowania utraty ważności gwarancji pojazdów przez konsumentów, konieczny jest również wymóg oznakowania wszelkich paliw zawierających dodatki metaliczne.
- (36) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania na własne potrzeby, a także w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które — na ile to możliwe — będą ilustrować korelację między dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do ich publicznego udostępniania.
- (37) Środki niezbędne do wdrożenia dyrektywy 98/70/WE powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (38) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych dotyczących mechanizmu monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, dostosowywania metodologicznych zasad i wartości niezbędnych do oceny spełnienia przez biopaliwa kryteriów zrównoważonego rozwoju, ustanawiania kryteriów i zasięgu geograficznego wysoce bioróżnorodnych obszarów trawiastych, zmiany limitów zawartości MMT w paliwie i dostosowania do postępu technicznego i naukowego metodologii obliczania emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia paliw, dopuszczalnych metod analitycznych związanych ze specyfikacją paliwa oraz dozwolonym przekroczeniem poziomu prężności par w benzynie zawierającej bioetanol. Jako że środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne tej dyrektywy poprzez dostosowanie zasad i wartości metodologicznych, należy je przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (39) Dyrektywa 98/70/WE ustanawia szereg specyfikacji paliw, przy czym niektóre z nich są obecnie zbędne. Dodatkowo przewiduje ona pewne odstępstwa, które obecnie wygasły. W celu zapewnienia jasności należy zatem usunąć te przepisy.
- (40) Dyrektywa Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnosząca się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych ⁽³⁾ określa niektóre aspekty stosowania paliw w transporcie śródlądowym. Należy wyjaśnić rozgraniczenie między tą dyrektywą a dyrektywą 98/70/WE. Obie dyrektywy ustanawiają górne limity zawartości siarki w olejach napędowych stosowanych w statkach żeglugi śródlądowej. Zatem dla celów jasności i przejrzystości prawa stosowne jest dostosowanie tych dyrektyw, tak aby tylko jedna z nich ustanawiała taki limit.

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 121 z 11.5.1999, s. 13.

- (41) Opracowano nowe technologie bardziej ekologicznych silników dla statków żeglugi śródlądowej. Silniki te napędzane są wyłącznie paliwem o bardzo niskiej zawartości siarki. Zawartość siarki w paliwach przeznaczonych dla statków żeglugi śródlądowej powinna być zmniejszona jak najszybciej.
- (42) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 98/70/WE i dyrektywę 1999/32/WE.
- (43) W dyrektywie Rady 93/12/EWG z dnia 23 marca 1993 r. odnoszącej się do zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych⁽¹⁾ wprowadzono z czasem znaczące zmiany, w związku z czym nie posiada ona już żadnych istotnych elementów. Należy więc ją uchylić.
- (44) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, te związane z ustanowieniem jednolitego rynku paliw stosowanych w transporcie drogowym oraz w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach oraz z zagwarantowaniem przestrzegania minimalnych norm ochrony środowiska dotyczących użytkowania tych paliw, nie mogą być skutecznie realizowane przez państwa członkowskie, mogą natomiast być realizowane w bardziej skuteczny sposób na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć odpowiednie środki zgodnie z zasadą pomocniczości przewidzianą w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule zakres niniejszej dyrektywy nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia powyższych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 98/70/WE

W dyrektywie 98/70/WE wprowadza się w związku z tym następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Zasięg

Niniejsza dyrektywa ustala, w odniesieniu do pojazdów drogowych i maszyn jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym statków żeglugi śródlądowej, gdy nie znajdują się na morzu), ciągników rolniczych i leśnych oraz rekreacyjnych jednostek pływających, gdy nie znajdują się na morzu:

- a) specyfikacje techniczne z powodów związanych ze zdrowiem i środowiskiem, mające zastosowanie do paliw przeznaczonych do użytku w silnikach z zapłonem iskrowym i silnikach z zapłonem samoczynnym, z uwzględnieniem wymogów technicznych tych silników; oraz
- b) cel ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 74 z 27.3.1993, s. 81.

- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie pierwszym:

- (i) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) »oleje napędowe przeznaczone do stosowania w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym statkach żeglugi śródlądowej), ciągnikach rolniczych i leśnych oraz rekreacyjnych jednostkach pływających« oznaczają ciekły produkt ropopochodny, objęty kodami CN 2710 19 41 i 2710 19 45 (*), przeznaczony do stosowania w silnikach określonych w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 94/25/WE (**), 97/68/WE (***) i 2000/25/WE (****);

(*) Numeracja kodów CN określona we Wspólnej Taryfie Celnej (Dz.U. L 256 z 7.6.1987, s. 1).

(**) Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 15.

(***) Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1.

(****) Dz.U. L 173 z 12.7.2000, s. 1.”;

- (ii) dodaje się punkty w brzmieniu:

„5) »państwa członkowskie, w których występują niskie temperatury otoczenia w okresie letnim« oznaczają Danię, Estonię, Finlandię, Irlandię, Łotwę, Litwę, Szwecję i Zjednoczone Królestwo;

6) »emisja gazów cieplarnianych w całym cyklu życia paliw« oznacza wszystkie emisje netto CO₂, CH₄ i N₂O, które można przypisać paliwu (także wszystkim jego dodanym komponentom) lub dostarczonej energii. Obejmuje to wszystkie właściwe etapy od wydobycia lub uprawy włącznie, poprzez zmianę sposobu użytkowania gruntów, transport i dystrybucję, przetwarzanie i spalanie, niezależnie od tego, skąd pochodzą emisje;

7) »emisja gazów cieplarnianych w przeliczeniu na jednostkę energii« oznacza całkowitą masę emisji gazów cieplarnianych będących równoważnikami CO₂ związanych z paliwem podzieloną przez całkowitą wartość energetyczną paliwa lub dostarczonej energii (w przypadku paliwa wyrażoną jako jego dolna wartość opałowa);

8) »dostawca« oznacza podmiot odpowiedzialny za zgłaszanie paliw lub energii organom odpowiedzialnym za naliczanie podatku akcyzowego lub, jeżeli nie jest należny podatek akcyzowy, każdy inny odnośny podmiot wyznaczony przez państwo członkowskie;

9) »biopaliwa« mają to samo znaczenie, co w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych (*).

(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16”;

- b) skreśla się akapit drugi;

3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2–6 otrzymują brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, że benzyna może być wprowadzona do obrotu na ich terytorium tylko wtedy, jeżeli będzie ona zgodna ze specyfikacjami środowiskowymi, określonymi w załączniku I.

Jednakże państwa członkowskie mogą, w stosunku do regionów peryferyjnych, przyjąć specjalne przepisy dotyczące wprowadzenia benzyny o maksymalnej zawartości siarki wynoszącej 10 mg/kg. Państwa członkowskie korzystające z tego przepisu informują o tym Komisję.

3. Państwa członkowskie wymagają od dostawców zagwarantowania wprowadzenia na rynek benzyny o maksymalnej zawartości tlenu wynoszącej 2,7 % i maksymalnej zawartości etanolu wynoszącej 5 % do 2013 r. oraz mogą wymagać wprowadzania na rynek takiej benzyny w dłuższym terminie, jeżeli uznają to za konieczne. Zapewniają one udostępnienie konsumentom należytych informacji dotyczących zawartości biopaliwa w benzynie oraz zwłaszcza dotyczących właściwego stosowania różnych mieszanek paliw.

4. Państwa członkowskie o niskich temperaturach otoczenia w okresie letnim mogą, z zastrzeżeniem ust. 5, zezwolić na wprowadzenie do obrotu w okresie letnim benzyny o maksymalnej prężności par wynoszącej 70 kPa.

Państwa członkowskie, których nie dotyczy odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, mogą, z zastrzeżeniem ust. 5, zezwolić na wprowadzenie do obrotu w okresie letnim benzyny zawierającej etanol o maksymalnej prężności par wynoszącej 60 kPa oraz dodatkowo zastosować dozwolone odstępstwo w zakresie prężności par określone w załączniku III, pod warunkiem że wykorzystany etanol jest biopaliwem.

5. Jeżeli państwa członkowskie pragną zastosować którekolwiek z odstępstw, o których mowa w ust. 4, informują o tym Komisję i udostępniają wszelkie odnośne informacje. Komisja ocenia stopień zapotrzebowania odstępstwa oraz okres jego trwania, uwzględniając następujące dwa elementy:

- a) unikanie społeczno-gospodarczych problemów wynikających z wyższej prężności par, w tym ograniczone w czasie potrzeby w zakresie dostosowań technicznych; oraz
- b) środowiskowe lub zdrowotne konsekwencje wyższej prężności par, oraz w szczególności oddziaływanie na zgodność z prawodawstwem Wspólnoty z zakresu jakości powietrza atmosferycznego, zarówno w zainteresowanych państwach członkowskich, jak i w innych państwach członkowskich.

Jeżeli ocena Komisji wykaże, że odstępstwo skutkować będzie brakiem zgodności z prawodawstwem Wspólnoty z zakresu jakości powietrza atmosferycznego i zanieczyszczenia powietrza, w tym odnośnymi wartościami

granicznymi i limitami emisji, wniosek zostaje odrzucony. Komisja powinna też uwzględnić odnośne wartości docelowe.

Jeżeli w terminie sześciu miesięcy od otrzymania wszystkich odnośnych informacji Komisja nie zgłosi zastrzeżeń, zainteresowane państwo członkowskie może zacząć stosować odstępstwo, o które wnioskowało.

6. Nie naruszając przepisów ust. 1, państwa członkowskie mogą nadal zezwalać na obrót niewielkimi ilościami benzyny ołowiowej o zawartości ołowiu nieprzekraczającej 0,15 g/l, w wysokości maksymalnej 0,03 % całej sprzedaży, przeznaczonej do użytku w starych pojazdach określonego rodzaju i do rozprowadzania przez grupy szczególnego interesu.”;

b) skreśla się ust. 7;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Olej napędowy

1. Państwa członkowskie zapewniają, że olej napędowy może być wprowadzony do obrotu na ich terytorium tylko wtedy, jeżeli będzie on zgodny ze specyfikacjami określonymi w załączniku II.

Niezależnie od wymagań załącznika II, państwa członkowskie mogą zezwolić na wprowadzenie do obrotu oleju napędowego zawierającego ponad 7 % estrów metylowych kwasów tłuszczowych (FAME).

Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie konsumentom należytych informacji dotyczących zawartości biopaliwa, zwłaszcza FAME, w oleju napędowym.

2. Państwa członkowskie zapewniają, że najpóźniej od dnia 1 stycznia 2008 r. oleje napędowe przeznaczone do stosowania w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym w statkach żeglugi śródlądowej), ciągnikach rolniczych i leśnych oraz statkach rekreacyjnych mogą być wprowadzane do obrotu na ich terytorium wyłącznie wtedy, gdy zawartość siarki w tych olejach napędowych nie przekracza 1 000 mg/kg. Od dnia 1 stycznia 2011 r. maksymalna dopuszczalna zawartość siarki w tych olejach napędowych wynosi 10 mg/kg. Państwa członkowskie zapewniają, aby paliwa ciekłe inne niż te oleje napędowe mogły być stosowane w statkach żeglugi śródlądowej i statkach rekreacyjnych wyłącznie wtedy, gdy zawartość siarki w tych paliwach ciekłych nie przekracza maksymalnego dozwolonego limitu dla tych olejów napędowych.

Jednakże w celu przystosowania się do nieznacznych zanieczyszczeń w łańcuchu dostaw państwa członkowskie mogą, od dnia 1 stycznia 2011 r., zezwolić, by oleje napędowe przeznaczone do stosowania w silnikach maszyn jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym w statkach żeglugi śródlądowej), ciągnikach rolniczych i leśnych oraz statkach rekreacyjnych zawierały do 20 mg/kg siarki w punkcie końcowej dystrybucji dla użytkowników końcowych. Państwa członkowskie mogą również zezwolić na dalsze wprowadzanie na rynek do dnia 31 grudnia 2011 r. oleju napędowego zawierającego do 1 000 mg/kg siarki przeznaczonego dla pojazdów szynowych i ciągników rolniczych i leśnych, z zastrzeżeniem, że zagwarantują one nienaruszalność właściwego funkcjonowania systemów kontroli emisji.

3. Państwa członkowskie mogą, w stosunku do regionów peryferyjnych, przyjąć specjalne przepisy dotyczące wprowadzenia olejów napędowych o maksymalnej zawartości siarki wynoszącej 10 mg/kg. Państwa członkowskie korzystające z tego przepisu informują o tym Komisję.

4. W przypadku państw członkowskich, w których zimą występują surowe warunki pogodowe, maksymalny punkt destylacji wynoszący 65 % w temperaturze 250 °C dla olejów napędowych może zostać zastąpiony maksymalnym punktem destylacji wynoszącym 10 % (vol/vol) w temperaturze 180 °C.”;

5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych

1. Państwa członkowskie wyznaczają dostawcę lub dostawców odpowiedzialnych za monitorowanie i sprawozdawczość dotyczące emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii uzyskanej z paliw i energii dostarczonej. W przypadku dostawców energii elektrycznej wykorzystywanej w pojazdach drogowych państwa członkowskie zapewniają, że dostawcy ci mogą dokonać wyboru o przyczynianiu się do spełniania obowiązku ograniczania emisji, określonego w ust. 2, jeżeli są oni w stanie odpowiednio mierzyć i monitorować energię elektryczną dostarczoną z przeznaczeniem na stosowanie w tych pojazdach.

Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2011 r. dostawcy corocznie przekazują organowi wyznaczonemu przez państwo członkowskie sprawozdania na temat natężenia emisji gazów cieplarnianych dla paliw i energii dostarczonej w każdym państwie członkowskim; sprawozdanie to zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) całkowitą ilość każdego dostarczanego rodzaju paliwa i energii, ze wskazaniem miejsca ich zakupu i ich pochodzenia; oraz
- b) emisję gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii.

Państwa członkowskie zapewniają, by sprawozdania były poddawane weryfikacji.

W stosownych przypadkach Komisja ustanawia wytyczne dotyczące wdrażania niniejszego ustępu.

2. Państwa członkowskie wymagają od dostawców możliwie stopniowego zmniejszania emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii uzyskanej z paliw i energii dostarczonej o maksymalnie 10 % do dnia 31 grudnia 2020 r. w stosunku do podstawowej normy dla paliw, o której mowa w ust. 5 lit. b). Zmniejszenie to składa się z:

- a) 6 % do dnia 31 grudnia 2020 r. Dla celów zmniejszenia emisji państwa członkowskie mogą wymagać od dostawców spełnienia następujących celów przejściowych: 2 % do dnia 31 grudnia 2014 r. i 4 % do dnia 31 grudnia 2017 r.;

b) wskaźnikowego celu dodatkowego 2 % do dnia 31 grudnia 2020 r., z zastrzeżeniem art. 9 ust. 1 lit. h), osiąganego za pośrednictwem jednej lub obu następujących metod:

(i) zaopatrzenia transportu w energię dostarczaną w celu stosowania we wszelkiego rodzaju pojazdach drogowych lub maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym w statkach żeglugi śródlądowej), ciągnikach rolniczych i leśnych oraz statkach rekreacyjnych;

(ii) wykorzystania wszelkich technologii (w tym wychwytywania i składowania dwutlenku węgla) umożliwiających zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia dostarczonego paliwa lub energii w przeliczeniu na jednostkę energii;

c) wskaźnikowego celu dodatkowego 2 % do dnia 31 grudnia 2020 r., z zastrzeżeniem art. 9 ust. 1 lit. i), osiąganego za pośrednictwem wykorzystania kredytów nabytych w ramach mechanizmu czystego rozwoju protokołu z Kioto, na warunkach określonych w dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (*), w celu redukcji w sektorze dostaw paliw.

3. Emisje gazów cieplarnianych w cyklu życia biopaliw obliczane są zgodnie z art. 7d. Emisje gazów cieplarnianych w cyklu życia innych paliw i energii obliczane są z wykorzystaniem metodologii określonej zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu.

4. Państwa członkowskie zapewniają, że grupa dostawców może zdecydować o wspólnym wypełnianiu obowiązków wynikających z ust. 2. W takim przypadku dla celów ust. 2 grupę dostawców uważa się za jednego dostawcę.

5. Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego artykułu, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, opisaną w art. 11 ust. 4. Takie środki obejmują w szczególności:

- a) metodologię obliczania emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia paliw innych niż biopaliwa oraz energii;
- b) metodologię określającą, przed dnia 1 stycznia 2011 r., podstawowe normy dla paliw oparte na emisjach gazów cieplarnianych w cyklu życia paliw w przeliczeniu na jednostkę energii z paliw kopalnych w 2010 r. dla celów ust. 2;
- c) wszelkie przepisy konieczne w celu zastosowania przepisów ust. 4;
- d) metodologię obliczania wkładu elektrycznych pojazdów drogowych, która jest zgodna z art. 3 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE.

(*) Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.”;

6) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 7b

Kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące biopaliw

1. Niezależnie od tego, czy surowce były uprawiane na terenie Wspólnoty, czy poza jej terytorium, energię z biopaliw uwzględnia się do celów, o których mowa w art. 7a, tylko wtedy, gdy spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w ust. 2–6 niniejszego artykułu.

Aby jednak biopaliwa wyprodukowane z odpadów lub pozostałości innych niż odpady lub pozostałości rolnicze, akwakultury i leśne były uwzględniane do celów, o których mowa w art. 7a, muszą spełniać jedynie kryteria zrównoważonego rozwoju określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw uwzględnionych dla celów, o których mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 35 %.

Począwszy od dnia 1 stycznia 2017 r., ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynikających z wykorzystania biopaliw uwzględnionych do celów, o których mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 50 %. Od dnia 1 stycznia 2018 r. ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynosi co najmniej 60 % dla biopaliw wytworzonych w instalacjach, które rozpoczęły produkcję w dniu 1 stycznia 2017 r. lub później.

Ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikające z wykorzystania biopaliw oblicza się zgodnie z art. 7d ust. 1.

W przypadku biopaliw wytworzonych w instalacjach działających w dniu 23 stycznia 2008 r. akapit pierwszy stosuje się od dnia 1 kwietnia 2013 r.

3. Biopaliwa uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1, nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów o wysokiej bioróżnorodności, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. lub później posiadały jeden z następujących statusów, niezależnie od tego, czy posiadają go nadal:

a) lasy pierwotne i inne zalesione grunty, czyli lasy i inne zalesione grunty z gatunkami rodzimymi, gdzie nie istnieją wyraźnie widoczne ślady działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie zostały w istotny sposób zaburzone;

b) obszary wyznaczone:

(i) do celów ochrony przyrody na mocy prawa lub przez właściwy organ; lub

(ii) do ochrony rzadkich, zagrożonych lub poważnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków, uznawanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody pod warunkiem uznania ich zgodnie z drugim akapitem art. 7c ust. 4;

chyba że przedstawiono dowody, że produkcja tych surowców nie narusza tych celów ochrony przyrody;

c) obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności, które są:

(i) naturalne, czyli obszary trawiaste, które pozostaną obszarami trawiastymi, jeśli nie dojdzie do interwencji człowieka, i które zachowują naturalny skład gatunkowy oraz cechy i procesy ekologiczne; lub

(ii) nienaturalne, czyli obszary trawiaste, które przestaną być obszarami trawiastymi w braku interwencji człowieka i które są bogate gatunkowo i nie są zdegradowane, chyba że udowodnione zostanie, iż zbiory surowców są konieczne, aby zachować ich status obszarów trawiastych.

Komisja ustanawia kryteria i zakresy geograficzne w celu ustalenia obszarów trawiastych objętych akapitem pierwszym lit. c). Środki te, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.

4. Biopaliwa uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1, nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów zasobnych w pierwiastek węgla, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. posiadały status określony w jednej z poniższych liter, ale już go nie posiadają:

a) tereny podmokłe, czyli tereny pokryte lub nasączone wodą stale lub przez znaczną część roku;

b) obszary stale zalesiane, czyli obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej 5 metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi *in situ*;

c) obszary obejmujące więcej niż 1 ha z drzewami o wysokości powyżej 5 metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew od 10 % do 30 %, lub z drzewami, które mogą osiągnąć te progi *in situ*, chyba że przedstawiono dowody, że obszar przed i po przekształceniu magazynuje taką ilość pierwiastka węgla, że przy zastosowaniu metodologii określonej w części C załącznika IV byłyby spełnione warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

Przepisy niniejszego ustępu nie mają zastosowania, jeżeli w czasie pozyskania surowców teren posiadał ten sam status, co w styczniu 2008 r.

5. Biopaliwa uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1, nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów będących w styczniu 2008 r. torfowiskami, chyba że przedstawiono dowody, że uprawa i zbiór tych surowców nie powoduje osuszania gruntów wcześniej niepodlegających osuszaniu.

6. Surowce rolne uprawiane we Wspólnocie i wykorzystywane do produkcji biopaliw uwzględnionych do celów, o których mowa w art. 7a, są uzyskiwane zgodnie z wymogami i normami określonymi w przepisach, o których mowa w pozycji »Środowisko naturalne« w części A oraz w pkt 9 załącznika II do rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników (*), a także zgodnie z minimalnymi wymogami dotyczącymi zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska w rozumieniu art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia.

7. Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania odnoszące się zarówno do państw trzecich, jak i do państw członkowskich będących ważnym źródłem biopaliw lub surowców do produkcji biopaliw wykorzystywanych we Wspólnocie i dotyczące krajowych środków podjętych w celu przestrzegania kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w ust. 2–5, oraz w celu ochrony gleby, wody i powietrza. Pierwsze sprawozdanie zostaje przedłożone w 2012 r.

Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczące wpływu zwiększonego popytu na biopaliwa na zrównoważony rozwój społeczny we Wspólnocie i w państwach trzecich, wpływu polityki Wspólnoty w zakresie biopaliw na dostępność żywności w przystępnych cenach, zwłaszcza dla ludzi żyjących w krajach rozwijających się, oraz ogólniejszych kwestii rozwojowych. Sprawozdania te dotyczą kwestii poszanowania praw do użytkowania gruntów. Sprawozdania określają zarówno w odniesieniu do państw trzecich, jak i państw członkowskich będących ważnym źródłem surowców do produkcji biopaliw wykorzystywanych we Wspólnocie, czy każda z następujących konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy została przez nie ratyfikowana i wdrożona:

- konwencja dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej (nr 29),
- konwencja dotycząca wolności związkowej i ochrony praw związkowych (nr 87),
- konwencja dotycząca stosowania zasad prawa do organizowania się i rokowań zbiorowych (nr 98),
- konwencja dotycząca jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości (nr 100),
- konwencja o zniesieniu pracy przymusowej (nr 105),

- konwencja dotycząca dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu (nr 111),
- konwencja dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia (nr 138),
- konwencja dotycząca zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci (nr 182).

Sprawozdania te określają zarówno w odniesieniu do państw trzecich, jak i państw członkowskich będących ważnym źródłem surowców do produkcji biopaliw wykorzystywanych we Wspólnocie, czy dany kraj ratyfikował i wdrożył:

- protokół kartageński o bezpieczeństwie biologicznym,
- konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem.

Pierwsze sprawozdanie zostaje przedłożone w 2012 r. Komisja w odpowiednich przypadkach proponuje działania naprawcze, zwłaszcza gdy występują czynniki świadczące o tym, że produkcja biopaliw ma znaczny wpływ na ceny żywności.

8. Do celów, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie nie odmawiają uwzględnienia do celów ust. 1 biopaliw uzyskanych zgodnie z niniejszym artykułem z innych powodów dotyczących zrównoważonego rozwoju.

Artykuł 7c

Weryfikacja zgodności biopaliw z kryteriami zrównoważonego rozwoju

1. W przypadku gdy biopaliwa mają zostać uwzględnione dla celów art. 7a, państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w art. 7b ust. 2–5. W tym celu państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych stosowania systemu bilansu masy, który:

- a) umożliwia mieszanie partii surowców lub biopaliw o różnych właściwościach zrównoważonego rozwoju;
- b) wymaga, aby informacje na temat właściwości zrównoważonego rozwoju, a także wielkości partii, o których mowa w lit. a), pozostały przypisane mieszance; oraz
- c) stanowi, że suma wszystkich partii wycofanych z mieszanki jest opisana jako posiadająca te same właściwości zrównoważonego rozwoju i w takich samych ilościach, jak suma wszystkich partii dodanych do mieszanki.

2. W 2010 i 2012 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat działania metody weryfikacji bilansu masy opisanej w ust. 1 oraz na temat możliwości dopuszczenia innych metod weryfikacji w odniesieniu do niektórych lub wszystkich rodzajów surowców lub biopaliw. W swojej ocenie Komisja bierze pod uwagę metody weryfikacji, w których informacja dotycząca właściwości zrównoważonego rozwoju nie musi zostać fizycznie przypisana do danej partii lub mieszanki. Ocena bierze pod uwagę potrzebę zachowania integralności i skuteczności systemu weryfikacji przy jednoczesnym uniknięciu nadmiernych obciążeń dla przemysłu. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołączone są wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące dopuszczenia innych metod weryfikacji.

3. Państwa członkowskie podejmują środki, aby zapewnić, że podmioty gospodarcze przedkładają wiarygodne informacje i udostępniają państwom członkowskim, na ich wniosek, dane wykorzystane do opracowania informacji. Państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych zapewnienia odpowiedniego standardu niezależnego audytu przedłożonych informacji oraz dostarczenia dowodów dokonania tej czynności. Audyt kontroluje, czy systemy stosowane przez podmioty gospodarcze są dokładne, wiarygodne i zabezpieczone przed nadużyciami. Ocenia również częstotliwość i metodologię pobierania próbek i solidność danych.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują w szczególności informacje dotyczące poszanowania kryteriów zrównoważonego rozwoju, ustanowionych w art. 7b ust. 2–5, odpowiednie i użyteczne informacje na temat środków podjętych w celu ochrony gleby, wody i powietrza, rekultywacji terenów zdegradowanych, unikania nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także odpowiednie i użyteczne informacje na temat środków podjętych w celu uwzględnienia elementów, o których mowa w art. 7b ust. 7 akapit drugi.

Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 11 ust. 3, wykaz odpowiednich i użytecznych informacji, o których mowa w dwóch pierwszych akapitach. Zapewnia w szczególności, by dostarczanie tych informacji nie stanowiło nadmiernego obciążenia administracyjnego dla podmiotów w ogóle, a w szczególności dla rolników małorolnych oraz organizacji i spółdzielni producenckich.

Obowiązki ustanowione w tym ustępie mają zastosowanie bez względu na to, czy biopaliwa są produkowane w obrębie Wspólnoty, czy importowane.

Państwa członkowskie przekazują Komisji w zagregowanej formie informacje, o których mowa w akapicie pierwszym. Komisja publikuje te informacje w skróconej formie na platformie na rzecz przejrzystości, o której mowa w art. 24 dyrektywy 2009/28/WE, zachowując poufny charakter szczególnie chronionych informacji handlowych.

4. Wspólnota podejmuje starania, aby zawrzeć dwustronne lub wielostronne umowy z państwami trzecimi, zawierające postanowienia dotyczące kryteriów zrównoważonego rozwoju równoważne przepisom niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy Wspólnota zawrze umowy zawierające postanowienia dotyczące kwestii objętych kryteriami zrównoważonego rozwoju zawartymi w art. 7b ust. 2–5, Komisja może zdecydować, że umowy te wykazują, że biopaliwa wytworzone z surowców uprawianych w tych krajach spełniają odnośnie kryteria zrównoważonego rozwoju. Podczas zawierania tych umów zwraca się szczególną uwagę na środki podjęte w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, na pośrednie skutki zmiany sposobu użytkowania gruntów, rekultywację terenów zdegradowanych, unikanie nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także na elementy wymienione w art. 7b ust. 7 akapit drugi.

Komisja może zdecydować, że dobrowolne międzynarodowe lub krajowe systemy określające normy dla wytwarzania produktów biomasy zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 7b ust. 2 lub wykazują, że partie biopaliwa spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju, ustalone w art. 7b ust. 3–5. Komisja może zdecydować, że systemy te zawierają dokładne dane do celów informacji o środkach podjętych w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, rekultywacji terenów zdegradowanych, unikania nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także o elementach wymienionych w art. 7b ust. 7 akapit drugi. Komisja może również uznać obszary przeznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub silnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków uznanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody do celów art. 7b ust. 3 lit. b) ppkt (ii).

Komisja może zdecydować, że dobrowolne krajowe lub międzynarodowe systemy pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 7b ust. 2.

Komisja może zdecydować, że tereny objęte krajowym lub regionalnym programem przekształcania terenów poważnie zdegradowanych lub silnie zanieczyszczonych spełniają kryteria, o których mowa w załączniku IV część C pkt 9.

5. Komisja przyjmuje decyzje na mocy ust. 4 wyłącznie wtedy, gdy przedmiotowa umowa lub system spełniają odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu. Systemy pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych spełniają również wymogi dotyczące metodyki określone w załączniku IV. Wykazy terenów o dużej

bioróżnorodności, o których mowa w art. 7b ust. 3 lit. b) ppkt (ii), spełniają odpowiednie standardy obiektywności i spójności z normami uznanymi w skali międzynarodowej i przewidują odpowiednie procedury odwoławcze.

6. Decyzje na mocy ust. 4 przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 11 ust. 3. Są one ważne przez okres nie dłuższy niż 5 lat.

7. Gdy podmiot gospodarczy przedstawia dowód lub dane uzyskane w ramach umowy lub systemu będących przedmiotem decyzji podjętej zgodnie z ust. 4, państwo członkowskie nie wymaga od dostawcy, w zakresie objętym tą decyzją, dostarczania dalszego dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w art. 7b ust. 2–5, ani dostarczania informacji o środkach, o których mowa w ust. 3 akapit drugi niniejszego artykułu.

8. Komisja, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, analizuje stosowanie art. 7b w odniesieniu do źródła biopaliwa i w ciągu sześciu miesięcy od daty otrzymania wniosku oraz zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 11 ust. 3, decyduje, czy przedmiotowe państwo członkowskie może uwzględnić biopaliwo z tego źródła do celów art. 7a.

9. Do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące:

- a) skuteczności systemu w zakresie przekazywania informacji na temat kryteriów zrównoważonego rozwoju; oraz
- b) wykonalności i stosowności wprowadzenia wymagań dotyczących ochrony powietrza, gleby i wody, uwzględniających wyniki najnowszych badań naukowych i międzynarodowe zobowiązania Wspólnoty.

W stosownych przypadkach Komisja proponuje podjęcie działań naprawczych.

Artykuł 7d

Obliczanie wpływu biopaliw na emisję gazów cieplarnianych w całym cyklu życia

1. Do celów art. 7a i art. 7b ust. 2 emisję gazów cieplarnianych z biopaliw w całym cyklu życia oblicza się w następujący sposób:

- a) jeżeli wartość standardowa ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji biopaliwa została określona w załączniku IV część A lub B i jeżeli wartość e_l dla tych biopaliw obliczona zgodnie z załącznikiem IV część C pkt 7 jest równa zero lub jest mniejsza od zera, poprzez zastosowanie tej wartości standardowej;
- b) poprzez zastosowanie rzeczywistej wartości obliczonej zgodnie z metodologią określoną w załączniku IV część C; lub

- c) poprzez zastosowanie wartości będącej sumą czynników ze wzoru, o którym mowa w załączniku IV część C pkt 1, gdzie szczegółowe wartości standardowe określone w załączniku IV część D lub E mogą być użyte dla niektórych czynników, a wartości rzeczywiste, obliczone zgodnie z metodologią określoną w załączniku IV część C, dla wszystkich innych czynników.

2. Do dnia 31 marca 2010 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie zawierające wykaz obszarów na ich terytorium, zaklasyfikowanych na poziomie 2 w Nomenklaturze jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS) lub na bardziej szczegółowym poziomie NUTS zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS) (**), na których to obszarach normalny poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych może być niższy od poziomu emisji określonego pod pozycją »Szczegółowe wartości standardowe dotyczące upraw« w załączniku IV część D do niniejszej dyrektywy lub równy temu poziomowi, łącznie z opisem metody i danych wykorzystanych do sporządzenia wykazu. Metoda ta uwzględnia charakterystykę gleby, klimatu i spodziewany poziom zbioru surowców.

3. Wartości standardowe, określone w załączniku IV część A, oraz szczegółowe wartości standardowe dla upraw, określone w załączniku IV część D, mogą być stosowane wyłącznie w przypadku surowców:

- a) uprawianych poza terytorium Wspólnoty;
- b) uprawianych na obszarach Wspólnoty wymienionych w wykazach, o których mowa w ust. 2; lub
- c) będących odpadami lub pozostałościami innymi niż pozostałości pochodzące z rolnictwa, akwakultury i rybołówstwa.

W odniesieniu do upraw biopaliw nieuwzględnionych w lit. a), b) lub c) stosuje się wartości rzeczywiste.

4. Najpóźniej do dnia 31 marca 2010 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wykonalności sporządzenia wykazu obszarów w państwach trzecich, w których przewiduje się, że normalny poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych będzie niższy od poziomu emisji określonego pod pozycją »uprawy« w załączniku IV część D niniejszej dyrektywy lub równy temu poziomowi, w miarę możliwości łącznie z opisem metody i danych wykorzystanych do sporządzenia wykazu. W odpowiednich przypadkach sprawozdaniu towarzyszą odpowiednie wnioski.

5. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., a następnie co dwa lata, Komisja składa sprawozdania dotyczące szacunkowych wartości standardowych i typowych określonych w załączniku IV część B i E, ze szczególnym uwzględnieniem emisji pochodzących z transportu i przetwarzania, i może, w odpowiednich przypadkach, zdecydować o korekcie tych wartości. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.

6. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wpływu pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów na emisję gazów cieplarnianych oraz sposobów zmniejszenia tego wpływu. Sprawozdaniu, w stosownych przypadkach, towarzyszy wniosek opierający się na najlepszych dostępnych dowodach naukowych i zawierający konkretną metodologię dotyczącą emisji spowodowanych zmianami ilości pierwiastka węgla wynikającymi z pośrednich zmian sposobu użytkowania gruntów, oraz zapewniający zgodność z niniejszą dyrektywą, zwłaszcza z art. 7b ust. 2.

Wniosek taki zawiera niezbędne gwarancje zapewniające pewność inwestycji, podjęte przed zastosowaniem tej metodologii. W odniesieniu do instalacji produkujących biopaliwa przed końcem 2013 r., zastosowanie środków, o których mowa w akapicie pierwszym nie oznacza, do dnia 31 grudnia 2017 r., że biopaliwa produkowane w tych instalacjach uważa się za niespełniające wymogów trwałości zawartych w niniejszej dyrektywie, jeżeli w przeciwnym razie spełniałyby je, pod warunkiem że biopaliwa te osiągają poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w wysokości co najmniej 45 %. Postanowienia te mają zastosowanie od końca 2012 r. do zdolności produkcyjnej instalacji produkujących biopaliwa.

Parlament Europejski i Rada podejmują starania, aby do dnia 31 grudnia 2012 r. podjąć decyzję co do wspomnianych wniosków przedstawianych przez Komisję.

7. Załącznik IV może zostać dostosowany do postępu naukowo-technicznego, w tym również przez dodanie wartości dla innych ścieżek produkcji biopaliw dla tych samych lub innych surowców i przez zmianę metodologii określonej w części C. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.

W odniesieniu do wartości standardowych i metodologii określonej w załączniku IV należy zwrócić szczególną uwagę na:

- metodę uwzględniania odpadów i pozostałości,
- metodę uwzględniania produktów ubocznych,
- metodę uwzględniania kogeneracji, oraz
- status produktów ubocznych nadany pozostałościom po płodach rolnych.

Wartości standardowe dla biodiesla z odpadowych olejów roślinnych lub zwierzęcych należy jak najszybciej poddać przeglądowi.

Wszelkie zmiany lub uzupełnienia wykazu wartości standardowych zamieszczonego w załączniku IV dokonywane są zgodnie z następującymi zasadami:

- a) jeżeli wpływ danego czynnika na ogólne emisje jest niewielki lub jeżeli odchylenie jest ograniczone lub jeżeli koszt ustalenia wartości rzeczywistych jest wysoki lub

powodowałoby to znaczne trudności, wartości standardowe muszą być typowe dla normalnych procesów produkcji;

- b) we wszystkich innych przypadkach wartości standardowe muszą być konserwatywne w porównaniu z normalnymi procesami produkcji.

8. Ustalone zostają szczegółowe definicje i specyfikacje techniczne wymagane dla kategorii określonych w załączniku IV część C pkt 9. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.

Artykuł 7e

Środki wdrażające i sprawozdania dotyczące zrównoważonego rozwoju biopaliw

1. Środki wdrażające, o których mowa w art. 7b ust. 3 akapit drugi, art. 7c ust. 3 akapit trzeci, art. 7c ust. 6, art. 7c ust. 8, art. 7d ust. 5, art. 7d ust. 7 akapit pierwszy oraz art. 7d ust. 8 uwzględniają również w pełni cele dyrektywy 2009/28/WE.

2. Sprawozdania przedkładane przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, o których mowa w art. 7b ust. 7, art. 7c ust. 2, art. 7c ust. 9, art. 7d ust. 4 i 5 oraz art. 7d ust. 6 akapit pierwszy, a także sprawozdania i informacje przekazywane na mocy art. 7c ust. 3 akapit pierwszy i piąty oraz art. 7d ust. 2 sporządzane są i przekazywane zarówno w celach dyrektywy 2009/28/WE, jak i niniejszej dyrektywy.

(*) Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

(**) Dz.U. L 154 z 21.6.2003, s. 1.”;

- 7) art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie monitorują zgodność z wymogami określonymi w art. 3 i 4, w odniesieniu do benzyny i olejów napędowych, na podstawie metod analitycznych określonych w normach europejskich, odpowiednio EN 228:2004 i EN 590:2004.”;

- 8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Dodatki metaliczne

1. Komisja dokonuje oceny zagrożeń, jakie wykorzystanie dodatków metalicznych w paliwach przedstawia dla zdrowia i środowiska, oraz opracowuje w tym celu metodologię testowania. Komisja przedstawia wnioski z oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2012 r.

2. Do czasu opracowania metodologii testowania, o której mowa w ust. 1, obecność metalicznego dodatku trikarbonylek (metylocyklopentadieno) manganowy (MMT) w benzynie jest ograniczona do 6 mg manganu na litr od dnia 1 stycznia 2011 r. Od dnia 1 stycznia 2014 r. limit ten wynosi 2 mg manganianów na litr.

3. Wartość graniczna zawartości MMT w paliwie, o której mowa w ust. 2, jest poddawana przeglądowi na podstawie wyników oceny przeprowadzonej z wykorzystaniem metodologii badania, o której mowa w ust. 1. Może zostać zmniejszona do zera w przypadkach, w których jest to uzasadnione oceną zagrożenia. Wartość ta nie może zostać zwiększona, chyba że jest to uzasadnione oceną zagrożenia. Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.
4. Państwa członkowskie zapewniają, by oznakowanie dotyczące zawartości w paliwie dodatku metalicznego było widoczne w każdym miejscu, w którym paliwo z dodatkami metalicznymi jest udostępniane konsumentom.
5. Oznakowanie zawiera następującą treść: »Zawiera dodatki metaliczne«.
6. Oznakowanie powinno być umieszczone, w wyraźnie widoczny sposób, w miejscu, w którym znajduje się informacja określająca rodzaj paliwa. Poprzez swoją wielkość i czcionkę oznakowanie jest wyraźnie widoczne i łatwe do odczytania.»;
- 9) art. 9 otrzymuje następujące brzmienie:
- „Artykuł 9
- Sprawozdawczość**
1. Do dnia 31 grudnia 2012 r. i co trzy lata po tej dacie Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oraz, w stosownych przypadkach, wniossek legislacyjny zawierający poprawki do niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie uwzględnia przede wszystkim:
- a) wykorzystanie i rozwój techniki samochodowej, a zwłaszcza wykonalność zwiększenia maksymalnej dozwolonej zawartości biopaliw w benzynie i oleju napędowym oraz potrzebę aktualizacji daty, o której mowa w art. 3 ust. 3;
 - b) politykę wspólnotową dotyczącą emisji CO₂ przez pojazdy transportu drogowego;
 - c) możliwość stosowania wymogów załącznika II, w szczególności wartości dopuszczalnej wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych, w odniesieniu do maszyn jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym statków żeglugi śródlądowej), ciągników rolniczych i leśnych oraz statków rekreacyjnych;
 - d) wzrost wykorzystania detergentów w paliwach;
 - e) wykorzystanie w paliwach dodatków metalicznych innych niż MMT;
 - f) całkowitą ilość dodatków stosowanych w benzynie i oleju napędowym do silników wysokoprężnych z uwzględnieniem prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego środowiska, w tym celów dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy dla wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (*) oraz jej dyrektyw pochodnych;
 - g) skutki wprowadzenia wartości docelowej ograniczenia emisji gazów cieplarnianych określonej w art. 7a ust. 2 dla systemu handlu uprawnieniami do emisji;
 - h) ewentualną potrzebę dostosowań do przepisów art. 2 ust. 6 i 7 oraz art. 7a ust. 2 lit. b) w celu dokonania oceny ewentualnego wkładu w osiągnięcie celu związanego z redukcją emisji gazów cieplarnianych do 10 % do 2020 r. Rozważania te opierają się na potencjale redukcji emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia paliw i energii we Wspólnocie, z uwzględnieniem przede wszystkim wszelkich osiągnięć w zakresie przyjaznych dla środowiska technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla oraz z uwzględnieniem elektrycznych pojazdów drogowych, a także efektywności kosztowej sposobów redukcji tych emisji, o czym mowa w art. 7a ust. 2 lit. b);
 - i) możliwość wprowadzenia dodatkowych środków dla dostawców celem zredukowania o 2 % emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia na jednostkę energii w stosunku do podstawowej normy dla paliw, o której mowa w art. 7a ust. 5 lit. b), dzięki wykorzystaniu kredytów nabytych w ramach mechanizmu czystego rozwoju protokołu z Kioto, na warunkach określonych w dyrektywie 2003/87/WE, w celu dokonania oceny dalszego możliwego wkładu na rzecz realizacji celu związanego z redukcją gazów cieplarnianych o 10 % do 2020 r., jak określono w art. 7a ust. 2 lit. c) niniejszej dyrektywy;
 - j) zaktualizowaną analizę stosunku kosztów do korzyści i wpływu redukcji maksymalnej dozwolonej prężności par benzyny w okresie letnim do poziomu poniżej 60 kPa.
2. Najpóźniej w 2014 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące osiągnięcia celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2020 r., o którym mowa w art. 7a, uwzględniając potrzebę spójności między tym celem i celem, o którym mowa w art. 3 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE, dotyczącym udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie, w świetle sprawozdań, o których mowa w art. 23 ust. 8 i 9 tej dyrektywy.
- W odpowiednich przypadkach Komisja załącza do tego sprawozdania wnioski dotyczące modyfikacji celu.

(*) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.»;

10) art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli konieczne jest dostosowanie dozwolonych metod analitycznych, o których mowa w załącznikach I lub II, do postępu technicznego, zmiany, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4. Załącznik III może być dostosowywany również do postępu naukowo-technicznego. Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.”;

11) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Procedura komitetowa

1. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 2, Komisję wspomaga Komitet ds. Jakości Paliwa.

2. W kwestiach dotyczących zrównoważonego rozwoju biopaliw, o których mowa w art. 7b, 7c i 7d, Komisję wspomaga Komitet ds. Zrównoważonego Rozwoju Biopaliw i Biopłynów, o którym mowa w art. 25 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.”;

12) skreśla się art. 14;

13) załączniki I, II, III i IV zastępuje się treścią załącznika do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 1999/32/WE

W dyrektywie 1999/32/WE wprowadza się niniejszym następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) »paliwo żeglugowe« oznacza każde ropopochodne paliwo ciekłe przeznaczone do stosowania na statku lub stosowane na statku, w tym paliwo zdefiniowane w ISO 8217. Obejmuje ona każde ropopochodne paliwo ciekłe używane na statkach żeglugi śródlądowej lub statkach rekreacyjnych w rozumieniu dyrektywy 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych

w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach (*) oraz dyrektywy 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do rekreacyjnych jednostek pływających (**), w przypadku gdy statki te znajdują się na morzu.

(*) Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1.

(**) Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 15.”;

b) skreśla się pkt 3j;

2) w art. 4b wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie: „Maksymalna zawartość siarki w paliwach żeglugowych stosowanych na statkach cumujących w portach Wspólnoty”;

b) w ust. 1 skreśla się lit. a);

c) w ust. 2 skreśla się lit. b);

3) art. 6 ust. 1a akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Pobieranie próbek rozpoczyna się w dniu, w którym wchodzi w życie odpowiednia wartość dopuszczalna dla zawartości siarki w paliwie. Pobieranie próbek musi odbywać się z wystarczającą częstotliwością, w wystarczających ilościach i w taki sposób, aby próbki były reprezentatywne dla badanego paliwa oraz dla paliwa stosowanego przez statki na danych obszarach morskich i w danych portach.”.

Artykuł 3

Uchylenie

Niniejszym uchyła się dyrektywę 93/12/EWG.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 31 grudnia 2010 r.

Przekazują one niezwłocznie Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

*Artykuł 6***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 kwietnia 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
P. NEČAS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

SPECYFIKACJE ŚRODOWISKOWE DLA PALIW ZNAJDUJĄCYCH SIĘ NA RYNKU, PRZEZNACZONYCH DO POJAZDÓW WYPOSAŻONYCH W SILNIKI Z ZAPŁONEM ISKROWYM

Typ: **Benzyna**

Parametr ⁽¹⁾	Jednostka	Limity ⁽²⁾	
		Minimum	Maksimum
Badawcza liczba oktanowa		95 ⁽³⁾	—
Silnikowa liczba oktanowa		85	—
Prężność par, okres letni ⁽⁴⁾	kPa	—	60,0 ⁽⁵⁾
Destylacja:			
— do temperatury 100 °C odparowuje	% v/v	46,0	—
— do temperatury 150 °C odparowuje	% v/v	75,0	—
Zawartość węglowodorów:			
— olefinowych	% v/v	—	18,0
— aromatycznych	% v/v	—	35,0
— benzenu	% v/v	—	1,0
Zawartość tlenu	% m/m		3,7
Związki tlenowe			
— Metanol	% v/v		3,0
— Etanol (mogą być konieczne środki stabilizujące)	% v/v		10,0
— Alkohol izopropylowy	% v/v	—	12,0
— Alkohol tert-butyłowy	% v/v	—	15,0
— Alkohol izobutyłowy	% v/v	—	15,0
— Etery zawierające 5 lub więcej atomów węgla w cząsteczce	% v/v	—	22,0
— Inne związki organiczne zawierające tlen ⁽⁶⁾	% v/v	—	15,0
Zawartość siarki	mg/kg	—	10,0
Zawartość ołowiu	g/l	—	0,005

(1) Należy stosować metody badania określone w normie EN 228:2004. Państwa członkowskie mogą przyjąć metodę analityczną określoną w normie zastępującej EN 228:2004, jeśli można wykazać, że metoda ta cechuje się co najmniej taką samą dokładnością i co najmniej takim samym poziomem precyzji jak metoda analityczna, którą zastępuje.

(2) Wartości podane w specyfikacji są wartościami „rzeczywistymi”. W celu ustalenia ich wartości dopuszczalnych zastosowano warunki normy EN ISO 4259:2006 „Przetwory naftowe — Wyznaczanie i stosowanie precyzji metod badania”, w celu określenia wartości minimalnej wzięto pod uwagę minimalną różnicę 2R powyżej zera (R = odtwarzalność). Wyniki indywidualnych pomiarów interpretuje się na podstawie kryteriów określonych w normie EN ISO 4259:2006.

(3) Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o dalszym zezwalaniu na wprowadzanie na rynek zwykłej klasy benzyny bezołowiowej, której minimalna motorowa liczba oktanowa (MON) wynosi 81, a minimalna badawcza liczba oktanowa (RON) — 91.

(4) Okres letni zaczyna się nie później niż dnia 1 maja i kończy nie wcześniej niż dnia 30 września. Dla państw członkowskich, w których występują niskie temperatury otoczenia w okresie letnim, okres letni zaczyna się nie później niż dnia 1 czerwca i kończy nie wcześniej niż dnia 31 sierpnia.

(5) W przypadku państw członkowskich, w których występują niskie temperatury otoczenia w okresie letnim i dla których wprowadzono odstępstwo zgodnie z art. 3 ust. 4 i 5, maksymalna prężność par wynosi 70 kPa. Dla państw członkowskich, w przypadku których wprowadzono odstępstwo zgodnie z art. 3 ust. 4 i 5 dla benzyny zawierającej etanol, maksymalna prężność par wynosi 60 kPa wraz z przekroczeniem w zakresie prężności par określonej w załączniku III.

(6) Inne monoalkohole i etery o końcowej temperaturze wrzenia nie wyższej niż temperatura wrzenia określona w normie EN 228:2004.

ZAŁĄCZNIK II

SPECYFIKACJE ŚRODOWISKOWE DLA PALIW ZNAJDUJĄCYCH SIĘ NA RYNKU, PRZEZNACZONYCH DO POJAZDÓW WYPOSAŻONYCH W SILNIKI Z ZAPŁONEM SAMOCZYNNYM

Typ: Olej napędowy

Parametr ⁽¹⁾	Jednostka	Limity ⁽²⁾	
		Minimum	Maksimum
Liczba cetanowa		51,0	—
Gęstość w temp. 15 °C	kg/m ⁽³⁾	—	845,0
Destylacja:			
— 95 % destyluje do temperatury:	°C	—	360,0
Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne	% m/m	—	8,0
Zawartość siarki	Mg/kg	—	10,0
Zawartość FAME — EN 14078	% v/v	—	7,0 ⁽³⁾

(¹) Należy stosować metody badań określone w normie EN 590:2004. Państwa członkowskie mogą przyjąć metodę analityczną określoną w normie zastępującej EN 590:2004, jeśli możliwe jest wykazanie, że metoda ta cechuje się co najmniej taką samą dokładnością i co najmniej takim samym poziomem precyzji jak metoda analityczna, którą zastępuje.

(²) Wartości podane w specyfikacji są wartościami „rzeczywistymi”. W celu ustalenia ich wartości dopuszczalnych zastosowano warunki normy EN ISO 4259:2006 „Przetwory naftowe — Wyznaczanie i stosowanie precyzji metod badania”, dla określenia wartości minimalnej wzięto pod uwagę minimalną różnicę 2R powyżej zera (R = odtwarzalność). Wyniki indywidualnych pomiarów interpretuje się na podstawie kryteriów określonych w normie EN ISO 4259:2006.

(³) FAME spełnia wymagania normy EN 14214.

ZAŁĄCZNIK III

DOZWOLONE PRZEKROCZENIE POZIOMU PRĘŻNOŚCI PAR W BENZYNIE ZAWIERAJĄCEJ BIOETANOL

Zawartość bioetanolu (% v/v)	Dozwolone przekroczenie poziomu prężności par (kPa)
0	0
1	3,65
2	5,95
3	7,20
4	7,80
5	8,0
6	8,0
7	7,94
8	7,88
9	7,82
10	7,76

Dozwolone przekroczenie poziomu prężności par dla pośrednich zawartości bioetanolu między wymienionymi wartościami jest określone poprzez liniową interpolację zawartości bioetanolu bezpośrednio powyżej i poniżej wartości pośredniej.

ZAŁĄCZNIK IV

ZASADY OBLICZANIA EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH W CAŁYM CYKLU ŻYCIA BIOPALIW

A. Wartości typowe i standardowe dla biopaliw produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

Ścieżka produkcji biopaliw	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, wartości typowe	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, wartości standardowe
Etanol z buraka cukrowego	61 %	52 %
Etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	32 %	16 %
Etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	32 %	16 %
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	45 %	34 %
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	53 %	47 %
Etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	69 %	69 %
Etanol z kukurydzy, produkowany we wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	56 %	49 %
Etanol z trzciny cukrowej	71 %	71 %
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych (ETBE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych (TAEF)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Biodiesel z ziaren rzepaku	45 %	38 %
Biodiesel ze słonecznika	58 %	51 %
Biodiesel z soi	40 %	31 %
Biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	36 %	19 %
Biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	62 %	56 %
Biodiesel z zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego (*)	88 %	83 %
Hydrowy rafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	51 %	47 %
Hydrowy rafinowany olej roślinny ze słonecznika	65 %	62 %
Hydrowy rafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	40 %	26 %
Hydrowy rafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	68 %	65 %
Czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	58 %	57 %
Biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	80 %	73 %
Biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	84 %	81 %
Biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	86 %	82 %

(*) Nie obejmuje oleju zwierzęcego wyprodukowanego z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 3 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (1).

(1) Dz.U. L 273 z 10.10.2002, s. 1.

- B. Przewidywane wartości typowe i standardowe dla przyszłych biopaliw, które nie występowały lub występowały jedynie w niewielkich ilościach na rynku w styczniu 2008 r., produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

Ścieżka produkcji biopaliw	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, wartości typowe	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, wartości standardowe
Etanol ze słomy pszenicy	87 %	85 %
Etanol z odpadów drzewnych	80 %	74 %
Etanol z drewna uprawianego	76 %	70 %
Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	95 %	95 %
Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	93 %	93 %
Eter dimetylowy z odpadów drzewnych (DME)	95 %	95 %
Eter dimetylowy z drewna uprawianego (DME)	92 %	92 %
Metanol z odpadów drzewnych	94 %	94 %
Metanol z drewna uprawianego	91 %	91 %
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych eteru metylo-tybutyloвого (MTBE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

C. Metodologia

1. Emisję gazów cieplarnianych spowodowaną produkcją i stosowaniem biopaliw oblicza się w następujący sposób:

$$E = e_{ec} + e_l + e_p + e_{td} + e_u - e_{sca} - e_{ccs} - e_{ccr} - e_{ee}$$

gdzie

E = całkowita emisja spowodowana stosowaniem paliwa;

e_{ec} = emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców;

e_l = emisja roczna spowodowana zmianami pokładów węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów;

e_p = emisja spowodowana procesami technologicznymi;

e_{td} = emisja spowodowana transportem i dystrybucją;

e_u = emisja spowodowana stosowanym paliwem;

e_{sca} = wartość ograniczenia emisji wynikającego z akumulacji węgla w glebie dzięki lepszej gospodarce rolnej;

e_{ccs} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem dwutlenku węgla i jego geologicznym magazynowaniem;

e_{ccr} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem dwutlenku węgla i jego zastępowaniem; oraz

e_{ee} = ograniczenie emisji spowodowane zwiększoną produkcją energii elektrycznej w wyniku kogeneracji.

Emisji związanej z produkcją maszyn i urządzeń nie uwzględnia się.

2. Emisja gazów cieplarnianych z paliw, E , wyrażona jest w gramach przeliczeniowych CO₂ na MJ paliwa, gCO_{2eq}/MJ.
3. Na zasadzie odstępstwa od pkt 2, wartości obliczone w gCO_{2eq}/MJ mogą być skorygowane o różnice pomiędzy paliwami w zakresie wykonanej pracy użytecznej, wyrażonej w km/MJ. Korekta ta jest dopuszczalna wyłącznie w przypadku przedstawienia dowodu na istnienie różnic w zakresie wykonanej pracy użytecznej.
4. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z biopaliw oblicza się w następujący sposób:

$$\text{OGRANICZENIE} = (E_F - E_B)/E_F$$

gdzie

E_B = całkowita wartość emisji z biopaliwa; oraz

E_F = całkowita emisja z kopalnego odpowiednika biopaliwa.

5. Gazy cieplarniane uwzględniane do celów pkt 1 to CO₂, N₂O i CH₄. Do obliczenia równoważnika CO₂ poniższym gazom przypisuje się następujące wartości:

CO₂: 1

N₂O: 296

CH₄: 23

6. Emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców, e_{ec} , obejmuje emisje spowodowane samym procesem wydobycia lub uprawy, gromadzeniem surowców, odpadami i wyciekami produkcją chemikaliów i produktów stosowanych w procesie wydobycia lub uprawy. Wyklucza się wychwytywanie CO₂ w trakcie uprawy surowców. Odejmuje się potwierdzone ograniczenie emisji gazów cieplarnianych ze spalania gazu na pochodniach w miejscach wydobycia ropy naftowej gdziekolwiek na świecie. Szacunkową emisję z upraw można określić na podstawie średnich wyliczonych dla obszarów geograficznych mniejszych od tych przyjętych do obliczenia wartości standardowych, jeśli nie jest możliwe zastosowanie rzeczywistych wartości.
7. Emisję roczną spowodowaną zmianami pokładów węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów, e_l , oblicza się, równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następującą zasadę:

$$e_l = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B \text{ (}^1\text{)}$$

gdzie

e_l = emisja w ujęciu rocznym gazów cieplarnianych spowodowana zmianami pokładów węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów (mierzona jako masa równoważnika CO₂ na jednostkę energii wytworzonej z biopaliwa);

CS_R = zapas węgla na jednostkę powierzchni związany z przeznaczeniem gruntów odniesienia (mierzony jako masa węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę, jak i roślinność). Przeznaczenie gruntów odniesienia oznacza przeznaczenie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, jeśli data ta jest późniejsza;

CS_A = zapas węgla na jednostkę powierzchni związany z rzeczywistym przeznaczeniem gruntów (mierzony jako masa węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę, jak i roślinność). W przypadkach kiedy zasoby węgla gromadzą się przez okres przekraczający 1 rok, wartość CS_A jest obliczana jako zasoby na jednostkę powierzchni po dwudziestu latach lub kiedy uprawy osiągną dojrzałość, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;

P = wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez biopaliwo na jednostkę powierzchni w jednym roku); oraz

e_B = premia o wartości 29 gCO_{2eq}/MJ za biopaliwo przyznawana, jeśli biomasa otrzymywana jest z rekultywowanych terenów zdegradowanych i spełnia warunki ustanowione w pkt 8.

8. Premia o wartości 29 gCO_{2eq}/MJ jest przyznawana, jeśli występują czynniki świadczące o tym, że przedmiotowe tereny:

a) w styczniu 2008 r. nie były wykorzystywane do działalności rolniczej lub jakiegokolwiek innej; oraz

b) należą do jednej z następujących kategorii:

(i) tereny poważnie zdegradowane, w tym wcześniej wykorzystywane do celów rolniczych;

(ii) tereny silnie zanieczyszczone.

Premia o wartości 29 gCO_{2eq}/MJ ma zastosowanie przez okres nieprzekraczający 10 lat, licząc od daty przekształcenia terenów do celów rolniczych, pod warunkiem że zapewnione zostanie regularne zwiększanie zasobów węgla oraz znaczne ograniczenie erozji w odniesieniu do terenów określonych w pkt (i) oraz zmniejszenie zanieczyszczenia gleby w odniesieniu do terenów określonych w pkt (ii).

9. Kategorie występujące w pkt 8 lit. a) i lit. b) zostają zdefiniowane w sposób następujący:

a) termin „tereny poważnie zdegradowane” oznacza tereny, które w dłuższym okresie zostały w dużym stopniu zasolone lub które są szczególnie mało zasobne w substancje organiczne i uległy poważnej erozji;

b) termin „tereny silnie zanieczyszczone” oznacza tereny, które nie nadają się do uprawy żywności lub paszy dla zwierząt ze względu na zanieczyszczenie gleby.

Należą tu tereny, które są przedmiotem decyzji Komisji zgodnie z art. 7c ust. 3 akapit czwarty.

(¹) Współczynnik otrzymany przez podzielenie masy molowej CO₂ (44,010 g/mol) przez masę molową węgla (12,011 g/mol) wynosi 3,664.

10. Wytyczne przyjęte zgodnie z załącznikiem V część C pkt 10 do dyrektywy 2009/28/WE służą jako podstawa obliczania zasobów węgla w ziemi do celów niniejszej dyrektywy.

11. Wartość emisji spowodowanych procesami technologicznymi, e_p , obejmuje emisje spowodowane samymi procesami technologicznymi, odpadami i wyciekami oraz produkcją chemikaliów lub wyrobów stosowanych w procesach technologicznych.

W obliczeniach zużycia energii elektrycznej wyprodukowanej poza zakładem produkującym paliwo natężenie emisji gazów cieplarnianych spowodowanej produkcją i dystrybucją tej energii elektrycznej uznaje się za równe średniemu natężeniu emisji spowodowanej produkcją i dystrybucją energii elektrycznej w określonym regionie. W ramach wyjątku od tej zasady producenci mogą stosować średnią wartość w odniesieniu do energii elektrycznej produkowanej w pojedynczym zakładzie, jeśli zakład ten nie jest podłączony do sieci elektroenergetycznej.

12. Emisja spowodowana transportem i dystrybucją, e_{td} , obejmuje emisje spowodowane transportem i magazynowaniem surowców oraz półproduktów, a także magazynowaniem i dystrybucją wyrobów gotowych. Emisja spowodowana transportem i dystrybucją do uwzględnienia w pkt 6 nie jest objęta niniejszym punktem.

13. Wartość emisji pochodzących z wykorzystywanego paliwa, e_u , uznaje się za równą zero w odniesieniu do biopaliw.

14. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego podziemnemu składowaniu, e_{ccs} , które nie zostało uwzględnione już w e_p , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie i sekwestrację emitowanego CO₂ bezpośrednio związanego z wydobywaniem, transportem, przetworzeniem i dystrybucją paliwa.

15. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego zastępowaniu, e_{cst} , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie CO₂, w którym węgiel pochodzi z biomasy i jest stosowany w celu zastąpienia CO₂ pochodzenia kopalnego, stosowanego w produktach handlowych i w usługach.

16. Ograniczenie emisji dzięki zwiększonej produkcji energii elektrycznej w wyniku kogeneracji, e_{ce} , uwzględnia się w odniesieniu do nadwyżki energii elektrycznej produkowanej w ramach systemów produkcji paliwa stosujących kogenerację, z wyjątkiem przypadków, gdy paliwo stosowane w kogeneracji jest produktem ubocznym innym niż resztki poźniwne. W obliczeniach nadwyżki energii elektrycznej przyjmuje się, że wielkość jednostki kogeneracyjnej odpowiada minimum niezbędnemu, aby jednostka kogeneracyjna mogła dostarczać ciepło potrzebne do produkcji paliwa. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych związane z nadwyżką energii elektrycznej uznaje się za równe ilości gazów cieplarnianych, które zostałyby wyemitowane, gdyby w elektrowni stosującej to samo paliwo wyprodukowano taką samą ilość energii elektrycznej jak w jednostce kogeneracyjnej.

17. Jeśli w procesie produkcji paliwa równocześnie powstaje paliwo, dla którego oblicza się emisje, oraz jeden lub więcej produktów („produkty uboczne”), emisję gazów cieplarnianych dzieli się pomiędzy paliwo lub jego produkt pośredni i produkty uboczne proporcjonalnie do ich zawartości energetycznej (określonej na podstawie wartości opałowej dolnej w przypadku produktów ubocznych innych niż energia elektryczna).

18. W obliczeniach, o których mowa w pkt 17, emisje do podziału to $e_{cc} + e_p$, oraz te części e_p , e_{td} i e_{ce} , które mają miejsce przed fazą produkcji, w której powstaje produkt uboczny, i w jej trakcie. Jeśli w odniesieniu do tych produktów ubocznych jakiegokolwiek emisje przypisano do wcześniejszych faz produkcji w cyklu życia, uwzględnia się jedynie tę część emisji, którą przypisano do pośredniego produktu paliwowego w ostatniej fazie produkcji, a nie całość emisji.

W obliczeniach uwzględnia się wszystkie produkty uboczne, w tym energię elektryczną, która nie wchodzi w zakres pkt 16, z wyjątkiem resztek poźniwnych, w tym słomy, wyłók, plew, kolb i łupin orzechów. W obliczeniach produkty uboczne mające negatywną wartość energetyczną uznaje się za posiadające zerową wartość energetyczną.

Odpady, resztki poźniwne, w tym słomę, wyłoki, plewy, kolby i łupiny orzechów oraz resztki powstałe w innych procesach przetwórczych, w tym surową (nierafinowaną) glicerynę, uznaje się za materiały nieemitujące żadnych gazów cieplarnianych w całym cyklu życia, aż do momentu ich zbiórki.

W przypadku paliw produkowanych w rafineriach jednostką analityczną dla celów obliczeniowych, o których mowa w pkt 17, jest rafineria.

19. W obliczeniach, o których mowa w pkt 4, wartość odpowiednika kopalnego E_F to najbardziej aktualna dostępna wartość średnich emisji pochodzących z kopalnej części benzyny i oleju napędowego wykorzystanych na terytorium Wspólnoty, zarejestrowanych zgodnie z niniejszą dyrektywą. W przypadku braku takich danych zastosowanie ma wartość 83,8 gCO_{2eq}/MJ.

D. Szczegółowe wartości standardowe dla biopaliw

Szczegółowe wartości standardowe dla upraw: „ e_{ec} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol z buraka cukrowego	12	12
Etanol z pszenicy	23	23
Etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie	20	20
Etanol z trzciny cukrowej	14	14
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych TAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Biodiesel z ziaren rzepaku	29	29
Biodiesel ze słonecznika	18	18
Biodiesel z soi	19	19
Biodiesel z oleju palmowego	14	14
Biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego (*)	0	0
Hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	30	30
Hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	18	18
Hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	15	15
Czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	30	30
Biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	0	0
Biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	0	0
Biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	0	0

(*) Nie obejmuje oleju zwierzęcego wyprodukowanego z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 3 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002.

Szczegółowe wartości standardowe dla procesu technologicznego (w tym nadwyżka energii elektrycznej): „ $e_p - e_{ec}$ ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol z buraka cukrowego	19	26
Etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	32	45
Etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	32	45
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	21	30
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	14	19
Etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	1	1
Etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	15	21
Etanol z trzciny cukrowej	1	1

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych TAAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Biodiesel z ziaren rzepaku	16	22
Biodiesel ze słonecznika	16	22
Biodiesel z soi	18	26
Biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	35	49
Biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	13	18
Biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	9	13
Hydrrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	10	13
Hydrrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	10	13
Hydrrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	30	42
Hydrrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	7	9
Czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	4	5
Biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	14	20
Biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	8	11
Biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	8	11

Szczegółowe wartości standardowe dla transportu i dystrybucji: „ e_{td} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol z buraka cukrowego	2	2
Etanol z pszenicy	2	2
Etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie	2	2
Etanol z trzciny cukrowej	9	9
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych TAAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Biodiesel z ziaren rzepaku	1	1
Biodiesel ze słonecznika	1	1
Biodiesel z soi	13	13
Biodiesel z oleju palmowego	5	5
Biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	1	1
Hydrrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	1	1
Hydrrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	1	1
Hydrrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	5	5
Czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	1	1
Biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	3	3
Biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	5	5
Biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	4	4

Razem dla upraw, procesu technologicznego oraz transportu i dystrybucji

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol z buraka cukrowego	33	40
Etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	57	70
Etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	57	70
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	46	55
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	39	44
Etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	26	26
Etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	37	43
Etanol z trzciny cukrowej	24	24
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych TAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Biodiesel z ziaren rzepaku	46	52
Biodiesel ze słonecznika	35	41
Biodiesel z soi	50	58
Biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	54	68
Biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	32	37
Biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	10	14
Hydrolizowany olej roślinny z ziaren rzepaku	41	44
Hydrolizowany olej roślinny ze słonecznika	29	32
Hydrolizowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	50	62
Hydrolizowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	27	29
Czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	35	36
Biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	17	23
Biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	13	16
Biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	12	15

E. Przewidywane szczegółowe wartości standardowe dla przyszłych biopaliw, które nie występowały lub występowały jedynie w niewielkich ilościach na rynku w styczniu 2008.

Wartości szczegółowe dla uprawy: „e_{ec}” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol ze słomy pszenicy	3	3
Etanol z odpadów drzewnych	1	1
Etanol z drewna uprawianego	6	6
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	1	1
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	4	4
DME z odpadów drzewnych	1	1
DME z drewna uprawianego	5	5
Metanol z odpadów drzewnych	1	1
Metanol z drewna uprawianego	5	5
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Wartości szczegółowe dla procesów technologicznych (wraz z nadwyżką energii elektrycznej): „ $e_p - e_{ec}$ ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol ze słomy pszenicy	5	7
Etanol z drewna	12	17
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z drewna	0	0
DME z drewna	0	0
Metanol z drewna	0	0
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Wartości szczegółowe dla transportu i dystrybucji: „ e_{td} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol ze słomy pszenicy	2	2
Etanol z odpadów drzewnych	4	4
Etanol z drewna uprawianego	2	2
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	3	3
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	2	2
DME z odpadów drzewnych	4	4
DME z drewna uprawianego	2	2
Metanol z odpadów drzewnych	4	4
Metanol z drewna uprawianego	2	2
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Całkowita wartość dla uprawy, procesów technologicznych, transportu i dystrybucji

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol ze słomy pszenicy	11	13
Etanol z odpadów drzewnych	17	22
Etanol z drewna uprawianego	20	25
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	4	4
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	6	6
DME z odpadów drzewnych	5	5
DME z drewna uprawianego	7	7
Metanol z odpadów drzewnych	5	5
Metanol z drewna uprawianego	7	7
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/31/WE**z dnia 23 kwietnia 2009 r.****w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu
Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Podstawowym celem Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, która została zatwierdzona decyzją Rady 94/69/WE z dnia 15 grudnia 1993 r. ⁽³⁾, jest doprowadzenie do ustabilizowania koncentracji gazów cieplarnianych w powietrzu na poziomie, który zapobiegałby niebezpiecznej ingerencji antropogenicznej w system klimatyczny.
- (2) Szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ustanowiony decyzją nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiającą szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ⁽⁴⁾ określa zmiany klimatu jako priorytetowy obszar wymagający działań. Program ten uznaje, że Wspólnota zobowiązała się do osiągnięcia 8 % redukcji emisji gazów cieplarnianych w latach 2008–2012 w porównaniu z poziomami z 1990 r. oraz że w dłuższym okresie emisje gazów cieplarnianych w skali światowej będą musiały zostać zmniejszone w przybliżeniu o 70 % w porównaniu z poziomami z 1990 r.
- (3) W komunikacie Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. zatytułowanym „Ograniczenie globalnego ocieplenia do 2 °C w perspektywie roku 2020 i dalszej” wyjaśniono, że w kontekście planowanej redukcji emisji gazów cieplarnianych

w skali światowej o 50 % do 2050 r., w krajach rozwiniętych niezbędna będzie redukcja emisji gazów cieplarnianych o 30 %, a następnie o 60–80 % do 2050 r., oraz że redukcja ta jest technicznie wykonalna, zaś korzyści będą znacznie wyższe niż koszty, lecz aby ten cel osiągnąć, należy wykorzystać wszystkie możliwości.

- (4) Wychwytywanie i geologiczne składowanie dwutlenku węgla (CCS) jest technologią pomostową, która przyczyni się do złagodzenia zmian klimatu. Proces ten polega na wychwytywaniu dwutlenku węgla (CO₂) z instalacji przemysłowych, jego transporcie na składowisko i zatłoczeniu do odpowiedniej podziemnej formacji geologicznej w celu stałego składowania. Technologia ta nie powinna służyć jako zachęta do zwiększenia udziału elektrowni zasilanych paliwami kopalnymi. Jej rozwój nie powinien prowadzić do zmniejszenia wysiłków na rzecz wsparcia polityk oszczędzania energii, energii ze źródeł odnawialnych oraz innych bezpiecznych i zrównoważonych technologii niskoemisyjnych, zarówno w odniesieniu do badań, jak i finansów.
- (5) Wstępne szacunki przeprowadzone z myślą o ocenie wpływu dyrektywy, o których mowa w ocenie wpływu przygotowanej przez Komisję, wskazują, że do roku 2020 można by zmagazynować siedem milionów ton CO₂, a do roku 2030–160 milionów ton, zakładając, że do 2020 r. emisja gazów cieplarnianych zmniejszy się o 20 % i że CCS będzie otrzymywać prywatne, krajowe i wspólnotowe wsparcie oraz że okaże się technologią bezpieczną dla środowiska. Emisje CO₂, których uniknie się w 2030 r., mogą wynosić około 15 % ogólnej wielkości ograniczeń emisji wymaganych w Unii.
- (6) W ramach Drugiego europejskiego programu zapobiegania zmianom klimatycznym, ustanowionego komunikatem Komisji z dnia 9 lutego 2005 r. zatytułowanym „Powstrzymywanie zmian klimatycznych na świecie” w celu opracowania i weryfikacji przyszłej polityki dotyczącej klimatu we Wspólnocie utworzono grupę roboczą ds. wychwytywania i geologicznego składowania dwutlenku węgla. Zadaniem grupy roboczej było przeanalizowanie CCS jako środka ograniczenia zmian klimatu. Grupa robocza opublikowała szczegółowe sprawozdanie na temat regulacji, które przyjęto w czerwcu 2006 r. Podkreślono w nim potrzebę rozwoju zarówno ram politycznych, jak i prawnych dla celów CCS, a także wezwano Komisję do przeprowadzenia dodatkowych badań w tym obszarze.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 3.2.2009, s. 75.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 33 z 7.2.1994, s. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

- (7) W komunikacie Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. zatytułowanym „Zrównoważona produkcja energii z paliw kopalnych: cel — niemal zerowa emisja ze spalania węgla po 2020 r.” przypomina się o potrzebie stworzenia ram prawnych w oparciu o zintegrowaną ocenę ryzyka dla wycieku CO₂, w tym wymogów dotyczących wyboru lokalizacji składowiska, tak aby zminimalizować ryzyko wycieku, zasad monitorowania i raportowania w celu weryfikacji składowania oraz środków zaradczych w razie powstania ewentualnych szkód. W komunikacie określono plan działania Komisji w tym obszarze na 2007 r., który wymaga stworzenia sprawnych ram zarządzania dla celów CCS, w tym podjęcia prac w zakresie tworzenia ram prawnych, systemu motywacyjnego i programów wsparcia, a także elementów zewnętrznych, na przykład współpracy technologicznej w dziedzinie CCS z kluczowymi krajami.
- (8) W marcu 2007 r. Rada Europejska wezwała państwa członkowskie i Komisję do podjęcia prac w celu wsparcia działań badawczo-rozwojowych, a także stworzenia niezbędnych ram technicznych, gospodarczych i regulacyjnych, aby usunąć istniejące bariery prawne i zapewnić bezpieczne dla środowiska wdrożenie CCS w nowych elektrowniach zasilanych paliwami kopalnymi, jeśli to możliwe do 2020 r.
- (9) W marcu 2008 r. Rada Europejska przypominała, że celem proponowanych ram regulacyjnych dla CCS jest zapewnienie, aby ta nowa technologia była stosowana w sposób bezpieczny dla środowiska.
- (10) W czerwcu 2008 r. Rada Europejska wezwała Komisję do jak najszybszego zaproponowania mechanizmu zachęt inwestycyjnych dla państw członkowskich i sektora prywatnego, tak aby do roku 2015 powstało i działało do 12 obiektów demonstracyjnych CCS.
- (11) Poszczególne elementy CCS, a mianowicie wychwytywanie, transport i składowanie CO₂ były przedmiotem projektów pilotażowych na skalę mniejszą, niż jest wymagana do ich zastosowania w przemyśle. W dalszym ciągu istnieje potrzeba połączenia ich w cały proces CCS, koszty technologiczne powinny zostać zmniejszone i należy zgromadzić obszerniejszą i lepszą wiedzę naukową. Ważne jest zatem, aby jak najszybciej zostały zainicjowane wysiłki Wspólnoty w sprawie demonstracji CCS w ramach zintegrowanych ram polityki, obejmujące w szczególności ramy prawne bezpiecznego dla środowiska składowania CO₂, zachęty, zwłaszcza do dalszych badań i rozwoju, wysiłki poprzez projekty demonstracyjne oraz działania służące podnoszeniu świadomości w społeczeństwie.
- (12) Na szczeblu międzynarodowym bariery prawne dotyczące geologicznego składowania CO₂ w formacjach geologicznych pod dnem morskim zostały usunięte dzięki przyjęciu powiązanego systemu zarządzania ryzykiem na mocy protokołu londyńskiego z roku 1996 do Konwencji z roku 1972 o zapobieganiu zanieczyszczeniu mórz przez zatapianie odpadów i innych substancji (protokół londyński z 1996 r.) oraz Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru północno-wschodniego Atlantyku (konwencja OSPAR).
- (13) W 2006 r. umawiające się strony protokołu londyńskiego z 1996 r. przyjęły zmiany do protokołu. Zmiany te dopuszczają i regulują składowanie strumieni CO₂ z procesu wychwytywania CO₂ w formacjach geologicznych pod dnem morskim.
- (14) Umawiające się strony Konwencji OSPAR w 2007 r. przyjęły zmiany do załączników do konwencji, aby umożliwić składowanie CO₂ w formacjach geologicznych pod dnem morskim, decyzję zapewniającą bezpieczne dla środowiska przechowywanie strumieni CO₂ w formacjach geologicznych i Wytyczne OSPAR w zakresie oceny ryzyka i zarządzania tą działalnością. Przyjęły one również decyzję zabraniającą umieszczania CO₂ w morskim słupie wody i na dnie morza ze względu na potencjalne niekorzystne skutki.
- (15) Na poziomie wspólnotowym istnieją już pewne instrumenty prawne umożliwiające zarządzanie zagrożeniami dla środowiska wynikającymi z CCS, w szczególności dotyczącymi wychwytywania i transportu CO₂, i tam gdzie to możliwe, należy skorzystać z tych instrumentów.
- (16) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ⁽¹⁾ jest odpowiednim narzędziem dla uregulowania, w odniesieniu do niektórych rodzajów działalności przemysłowej, zagrożeń dla środowiska i zdrowia ludzkiego związanych z wychwytywaniem CO₂ i w związku z tym należy stosować ją w odniesieniu do wychwytywania strumieni CO₂ dla celów geologicznego składowania z instalacji objętych zakresem tej dyrektywy.
- (17) Dyrektywę Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽²⁾ należy stosować w odniesieniu do wychwytywania i transportu strumieni CO₂ dla celów geologicznego składowania. Należy stosować ją również do składowisk zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (18) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do geologicznego składowania CO₂ na terytorium państw członkowskich, w ich wyłącznych strefach ekonomicznych i w szelfie kontynentalnym. Dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do projektów, w ramach których planuje się łączne składowanie poniżej 100 kiloton, realizowanych dla celów badań, rozwoju lub testowania nowych produktów i procesów. Ten próg wydawałby się również odpowiedni dla celów innych odpowiednich przepisów wspólnotowych. Nie należy zezwalać na składowanie CO₂ w kompleksach składowania wykraczających poza zakres terytorialny niniejszej dyrektywy ani na składowanie CO₂ w słupie wody.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40.

- (19) Państwa członkowskie powinny zachować prawo do wskazania na swoim terytorium obszarów, na których można lokalizować składowiska. Obejmuje to prawo państw członkowskich do dopuszczania składowania na części lub całości ich terytorium lub do opowiedzenia się za jakimkolwiek innym wykorzystaniem struktur podziemnych, takim jak poszukiwania, produkcja i składowanie węglowodorów lub geotermalne wykorzystanie warstw wodonośnych. W tym kontekście państwa członkowskie powinny w szczególności w należyty sposób uwzględnić inne związane z energią warianty wykorzystania potencjalnego składowiska, w tym warianty o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa dostaw energii danego państwa członkowskiego lub rozwoju odnawialnych źródeł energii. Wybór odpowiedniego składowiska ma kluczowe znaczenie, aby zapewnić, że składowany CO₂ będzie stale hermetycznie składowany. Przy wybieraniu składowisk państwa członkowskie powinny w jak najbardziej obiektywny i efektywny sposób uwzględniać charakterystyki geologiczne, np. sejsmiczność. W związku z tym dane miejsce może być wybrane jako składowisko, tylko jeżeli nie istnieje znaczące ryzyko wycieku i jeżeli w żadnym przypadku nie odnotuje się znaczącego wpływu na środowisko lub zdrowie. Należy to ustalić poprzez charakterystykę i dokonanie oceny potencjalnego kompleksu składowania zgodnie z określonymi wymogami.
- (20) Intensyfikacja wydobywania węglowodorów (EHR) odnosi się do wydobywania węglowodorów, dodatkowego w stosunku do ilości, które są wydobywane przez zatłaczanie wody lub w inny sposób. EHR jako taka nie wchodzi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy. Jednakże w przypadku gdy EHR odbywa się w połączeniu z geologicznym składowaniem CO₂, zastosowanie powinny mieć przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące bezpiecznego dla środowiska składowania CO₂. W takim przypadku przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące wycieku nie mają zastosowania do uwalnianych z instalacji powierzchniowych ilości CO₂, które są nie większe niż ilości konieczne w normalnym procesie wydobywania węglowodorów i które nie osłabiają bezpieczeństwa składowania geologicznego ani nie wpływają negatywnie na otaczające środowisko. Takie uwalnianie zostało uregulowane przez uwzględnienie składowisk w dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾, na mocy której w przypadku emisji spowodowanych wyciekiem wymagane jest przedstawienie uprawnień do emisji do rozliczenia.
- (21) Państwa członkowskie powinny udostępnić społeczeństwu informacje środowiskowe dotyczące geologicznego składowania CO₂ zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami wspólnotowymi.
- (22) Państwa członkowskie, które zamierzają zezwolić na swoim terytorium na geologiczne składowanie CO₂, powinny ocenić zdolność składowania na swoim terytorium. Komisja powinna zorganizować wymianę informacji i najlepszych praktyk między tymi państwami członkowskimi w kontekście wymiany informacji przewidzianej w niniejszej dyrektywie.
- (23) Państwa członkowskie powinny określić, w jakich przypadkach potrzebne są poszukiwania, aby uzyskać informacje niezbędne w celu wyboru lokalizacji składowiska. Poszukiwania, tj. działania ingerujące w struktury podpowierzchniowe, powinny podlegać obowiązkowi uzyskania pozwolenia. Państwa członkowskie nie muszą ustalać kryteriów dopuszczenia do procedur udzielania pozwoleń na poszukiwania, natomiast jeżeli to robią, powinny przynajmniej zapewnić, aby procedury udzielania pozwoleń na poszukiwania były otwarte dla wszystkich podmiotów mających potrzebne zdolności. Państwa członkowskie powinny również zapewnić, aby pozwolenia były udzielane na podstawie obiektywnych, podanych do wiadomości publicznej i niedyskryminacyjnych kryteriów. Aby chronić i wspierać inwestycje w poszukiwania, pozwolenia na poszukiwania należy udzielać w odniesieniu do obszaru o ograniczonej pojemności i na czas określony, podczas którego posiadacz pozwolenia powinien mieć wyłączone prawo do poszukiwania potencjalnych kompleksów składowania CO₂. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby nie dopuszczać sprzecznych ze sobą sposobów użytkowania kompleksu w tym czasie. Jeżeli w rozsądnym czasie nie zostaną podjęte żadne działania, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby pozwolenie na poszukiwania zostało wycofane i mogło być udzielone innym podmiotom.
- (24) Składowiska nie powinny być eksploatowane bez pozwolenia na składowanie. Pozwolenie na składowanie powinno być głównym instrumentem zapewniającym spełnienie zasadniczych wymogów niniejszej dyrektywy i tym samym — geologiczne składowanie bezpieczne dla środowiska. Przy udzielaniu pozwoleń na składowanie pierwszeństwo przed innymi konkurentami należy przyznać posiadaczowi pozwolenia na poszukiwania, ponieważ on przeważnie dokonał istotnych inwestycji.
- (25) W początkowej fazie wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy, aby zapewnić spójność wprowadzania w życie wymogów niniejszej dyrektywy w całej Wspólnocie, wszystkie wnioski o pozwolenie na składowanie powinny być od chwili wpłynięcia udostępniane Komisji. Projekt pozwolenia na składowanie należy przekazać Komisji, tak by mogła ona wydać opinię na temat projektów pozwoleń w terminie czterech miesięcy po ich otrzymaniu. Organy krajowe powinny, podejmując decyzję w sprawie pozwolenia, wziąć tę opinię pod uwagę i powinny uzasadnić wszelkie rozstrzygnięcia odbiegające od opinii Komisji. Przegląd dokonywany na poziomie wspólnotowym powinien również przyczynić się do zwiększenia zaufania społeczeństwa do CCS.

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

- (26) Właściwy organ powinien dokonać przeglądu i w razie potrzeby zaktualizować lub wycofać pozwolenie, jeżeli między innymi został powiadomiony o wyciekach lub o znaczących nieprawidłowościach, jeżeli raporty dostarczone przez operatorów lub przeprowadzone kontrole wykazały niezgodność z warunkami pozwolenia lub jeżeli uzyskał informację o wszelkich innych naruszeniach warunków pozwolenia przez operatora. Po wycofaniu pozwolenia właściwy organ powinien wydać nowe pozwolenie lub zamknąć składowisko. Do tego czasu właściwy organ powinien przejąć odpowiedzialność za składowisko, w tym szczególne obowiązki prawne. Poniesione koszty powinny zostać odzyskane od byłego operatora.
- (27) Konieczne jest nałożenie ograniczeń w odniesieniu do składu strumienia CO₂, zgodnych z podstawowym celem geologicznego składowania, czyli oddzieleniem emisji CO₂ od atmosfery, opartych na ryzyku, jakie zanieczyszczenie może stanowić dla bezpieczeństwa i ochrony sieci transportowych i sieci składowania oraz dla środowiska i zdrowia ludzkiego. W tym celu przed zatłoczeniem i składowaniem strumień CO₂ powinien zostać zweryfikowany. Skład strumienia CO₂ jest wynikiem procesów zachodzących w instalacjach do wychwytywania. W związku z włączeniem instalacji do wychwytywania do dyrektywy Rady 85/337/EWG w ramach udzielania pozwolenia na wychwytywanie należy przeprowadzić ocenę oddziaływania na środowisko. Objęcie instalacji do wychwytywania dyrektywą 2008/1/WE zapewnia ponadto ustanowienie i realizację najlepszych dostępnych technik poprawy składu strumienia CO₂. Operator składowiska powinien akceptować i zatłaczać strumień CO₂ tylko wtedy, gdy przeprowadzono analizę składu strumienia, w tym substancji korozyjnych, i ocenę ryzyka oraz jeżeli ta ocena ryzyka wykazała, że poziomy zanieczyszczeń strumienia CO₂ są zgodne z kryteriami składu, o których mowa w niniejszej dyrektywie.
- (28) Aby ocenić, czy zatłoczony CO₂ zachowuje się w oczekiwanym sposób, czy pojawiła się migracja lub wyciek i czy dany wyciek ma szkodliwy wpływ na środowisko lub zdrowie ludzkie, niezbędne jest monitorowanie. W tym celu państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w fazie eksploatacyjnej operator monitorował kompleks składowania i instalacje zatłaczające na podstawie planu monitorowania opracowanego zgodnie z określonymi wymogami dotyczącymi monitorowania. Plan należy przedstawić właściwemu organowi do zatwierdzenia. W przypadku geologicznego składowania pod dnem morskim monitorowanie należy ponadto dostosować do szczególnych warunków zarządzania CCS w środowisku morskim.
- (29) Przynajmniej raz w roku operator powinien przedstawić właściwemu organowi między innymi wyniki monitorowania. Poza tym państwa członkowskie powinny stworzyć system kontroli zapewniający, aby składowisko eksploatowane było zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy.
- (30) Konieczne są przepisy dotyczące odpowiedzialności za szkody dla lokalnego środowiska i klimatu, wynikające z niezapewnienia stałego hermetycznego składowania CO₂. Odpowiedzialność za szkody dla środowiska (szkody dla gatunków chronionych i siedlisk przyrodniczych, wody i gruntu) reguluje dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zarządzania szkodami wyrządzonym środowisku naturalnemu ⁽¹⁾, którą należy stosować w odniesieniu do eksploatacji składowisk zgodnie z niniejszą dyrektywą. Odpowiedzialność za szkody dla klimatu w wyniku wycieków uregulowano przez uwzględnienie składowisk w dyrektywie 2003/87/WE, która wymaga przedstawienia uprawnień do emisji do rozliczenia w przypadku wycieku. Poza tym niniejsza dyrektywa powinna nakładać na operatora składowiska obowiązek podjęcia środków naprawczych w przypadku wycieków lub znaczących nieprawidłowości, na podstawie planu środków naprawczych dostarczonego właściwemu organowi krajowemu i zatwierdzonego przez ten organ. W przypadku gdy operator nie podejmie niezbędnych środków naprawczych, środki te powinny być podjęte przez właściwy organ, który powinien uzyskać zwrot kosztów od operatora.
- (31) Składowisko należy zamknąć po spełnieniu odnośnych warunków wymienionych w pozwoleniu, na wniosek operatora po uzyskaniu zezwolenia właściwego organu lub, jeżeli właściwy organ podejmie taką decyzję, po wycofaniu pozwolenia na składowanie.
- (32) Po zamknięciu składowiska operator powinien być w dalszym ciągu odpowiedzialny za utrzymanie, monitorowanie i kontrolę, raportowanie i środki naprawcze zgodne z wymogami niniejszej dyrektywy na podstawie planu działań po zamknięciu, przedstawionego właściwemu organowi i zatwierdzonego przez ten organ, a także za wszelkie dalsze obowiązki wynikające z odpowiednich przepisów wspólnotowych do chwili przekazania odpowiedzialności za składowisko właściwemu organowi.
- (33) Odpowiedzialność za składowisko, w tym szczególne obowiązki prawne, należy przekazać właściwemu organowi, jeśli i gdy wszystkie dostępne dowody wskazują na to, że składowany CO₂ będzie całkowicie i stale hermetycznie składowany. W tym celu operator powinien przedłożyć właściwemu organowi raport w celu zatwierdzenia przekazania odpowiedzialności. W początkowej fazie wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy, aby zapewnić spójność wprowadzania w życie wymogów niniejszej dyrektywy w całej Wspólnocie, wszystkie raporty powinny być od chwili wpłynięcia udostępniane Komisji. Projekty decyzji zatwierdzających należy przekazać Komisji, aby umożliwić jej wydanie opinii na temat projektów decyzji zatwierdzających w terminie czterech miesięcy od ich otrzymania. Organy krajowe powinny, podejmując decyzję w sprawie zatwierdzenia, wziąć tę opinię pod uwagę i powinny uzasadnić wszelkie rozstrzygnięcia odbiegające od opinii Komisji. Przegląd projektów decyzji zatwierdzających powinien w taki sam sposób jak przegląd projektów pozwoleń na składowanie na poziomie Wspólnoty, również przyczynić się do zwiększenia zaufania społeczeństwa do CCS.

⁽¹⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

- (34) Odpowiedzialność inna niż objęta niniejszą dyrektywą, dyrektywą 2003/87/WE i dyrektywą 2004/35/WE, w szczególności dotycząca fazy zatłaczania, zamknięcia składowiska i okresu po przekazaniu obowiązków prawnych właściwemu organowi, powinna zostać uregulowana na poziomie krajowym.
- (35) Po przeniesieniu odpowiedzialności należy ograniczyć monitorowanie do poziomu, który wystarczy do wykrycia wycieków lub znaczących nieprawidłowości, natomiast monitorowanie należy ponownie zintensyfikować w przypadku zidentyfikowania wycieków lub znaczących nieprawidłowości. Po przekazaniu odpowiedzialności właściwy organ nie powinien dochodzić od byłego operatora zwrotu poniesionych przez siebie kosztów, z wyjątkiem przypadków winy po stronie operatora przed przekazaniem odpowiedzialności za składowisko.
- (36) Należy ustanowić przepisy finansowe w celu zapewnienia, aby obowiązki zaistniałe w związku z zamknięciem i po zamknięciu, obowiązki wynikające z włączenia w zakres dyrektywy 2003/87/WE, a także obowiązki wynikające z niniejszej dyrektywy do podjęcia środków naprawczych w przypadku wycieków lub znaczących nieprawidłowości mogły być spełnione. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby potencjalny operator przedstawił odpowiednie rozwiązanie finansowe — stanowiące zabezpieczenie finansowe lub inne równoważne rozwiązanie — tak aby przed rozpoczęciem zatłaczania było ono już ważne i skuteczne.
- (37) Organy krajowe mogą, po przekazaniu odpowiedzialności, ponosić obowiązek pokrywania kosztów związanych ze składowaniem CO₂, takich jak koszty monitorowania. Dlatego operator powinien udostępnić właściwemu organowi środki finansowe przed przekazaniem odpowiedzialności w trybie określonym przez państwa członkowskie. Te środki finansowe powinny pokrywać co najmniej koszty monitorowania przez okres 30 lat. Wysokość środków finansowych powinna zostać określona na podstawie wytycznych, które mają zostać przyjęte przez Komisję, a których celem będzie zapewnienie spójności wprowadzania w życie wymogów niniejszej dyrektywy w całej Wspólnocie.
- (38) Dostęp do sieci transportowych i składowisk CO₂, niezależnie od geograficznej lokalizacji potencjalnych użytkowników w Unii, mógłby stać się warunkiem rozpoczęcia konkurencyjnej działalności na wewnętrznym rynku energii elektrycznej i ciepła w zależności od względnych cen dwutlenku węgla i CCS. W związku z tym należy dokonać ustaleń zapewniających potencjalnym użytkownikom uzyskanie tego dostępu. Powinno to nastąpić w sposób określony przez każde państwo członkowskie, z uwzględnieniem celu obejmującego równy, otwarty i niedyskryminacyjny dostęp, a także biorąc pod uwagę, między innymi, możliwości w zakresie transportu i składowania, które są dostępne lub które można w rozsądny sposób udostępnić, a także proporcjonalny udział ich obowiązków redukcji CO₂ zgodnie z międzynarodowymi instrumentami prawnymi i przepisami wspólnotowymi, które mają być wypełnione przez CCS. Rurociągi służące do transportu CO₂ powinny w miarę możliwości być tak zaprojektowane, aby ułatwiać dostęp strumieniom CO₂ spełniającym rozsądne minimalne progi w zakresie składu. Państwa członkowskie powinny również stworzyć mechanizm rozstrzygania sporów, aby umożliwić sprawne rozstrzyganie sporów dotyczących dostępu do sieci transportowych i składowisk.
- (39) Konieczne są przepisy zapewniające, aby w przypadku transgranicznego transportu CO₂, transgranicznych składowisk lub transgranicznych kompleksów składowania właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich łącznie spełniały wymogi niniejszej dyrektywy i wszystkich innych przepisów wspólnotowych.
- (40) Właściwy organ powinien założyć i prowadzić rejestr udzielonych pozwoleń na składowanie i wszystkich zamkniętych składowisk i okolicznych kompleksów składowania, obejmujący mapy ich zasięgu przestrzennego, który właściwe organy krajowe mają uwzględniać w powiązanych procedurach planowania i wydawania pozwoleń. Rejestr ten należy również zgłosić Komisji.
- (41) Państwa członkowskie powinny przedstawiać sprawozdania na temat wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy na podstawie kwestionariuszy opracowanych przez Komisję zgodnie z dyrektywą Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizującą i racjonalizującą sprawozdania w sprawie wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska ⁽¹⁾.
- (42) Państwa członkowskie powinny określić zasady dotyczące sankcji za naruszenie krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (43) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (44) W szczególności należy upoważnić Komisję do zmiany załączników. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i mają na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, należy przyjąć je zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą przewidzianą w art. 5a dyrektywy 1999/468/WE.
- (45) Należy zmienić dyrektywę 85/337/EWG, tak aby obejmowała wychwytywanie i transport strumieni CO₂ dla celów geologicznego składowania, a także składowiska zgodnie z niniejszą dyrektywą. Należy zmienić dyrektywę 2004/35/WE, tak aby obejmowała eksploatację składowisk zgodnie z niniejszą dyrektywą. Należy zmienić dyrektywę 2008/1/WE, tak aby obejmowała wychwytywanie strumieni CO₂ z instalacji objętych zakresem tej dyrektywy dla celów geologicznego składowania.

(1) Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 48.

(2) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- (46) Przyjęcie niniejszej dyrektywy powinno zapewnić wysoki poziom ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami związanymi z geologicznym składowaniem CO₂. Z tego względu dyrektywę 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów ⁽¹⁾ i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów ⁽²⁾ należy zmienić, tak aby wyłączyć z zakresu stosowania tych instrumentów CO₂ wychwytywany i transportowany dla celów geologicznego składowania. Należy również zmienić dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r., ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽³⁾, aby umożliwić zatłaczanie CO₂ do solankowych warstw wodonośnych dla celów geologicznego składowania. Zatłaczanie takie podlega przepisom wspólnotowym w dziedzinie ochrony wód gruntowych i musi być zgodne z art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2000/60/WE i z dyrektywą 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu ⁽⁴⁾.
- (47) Przejście na niskoemisyjną produkcję energii wymaga, w przypadku produkcji energii z paliw kopalnych, dokonania nowych inwestycji w taki sposób, aby umożliwić znaczną redukcję emisji. W tym celu należy zmienić dyrektywę 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania ⁽⁵⁾, tak aby wszystkie obiekty energetycznego spalania o określonej mocy, którym pozwolenie na budowę lub pozwolenie na działalność została udzielona po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, miały obowiązek posiadania na terenie zakładu odpowiedniej powierzchni dla instalacji urządzeń niezbędnych do wychwytywania i sprężania CO₂, jeżeli dostępne są odpowiednie składowiska, a transport CO₂ i modernizacja pod kątem wychwytywania CO₂ są wykonalne technicznie i ekonomicznie. Ekonomiczną wykonalność transportu i modernizacji należy ocenić przy uwzględnieniu przewidywanych kosztów unikniętego CO₂ w danych warunkach lokalnych w przypadku modernizacji oraz przewidywanych kosztów uprawnień do emisji CO₂ we Wspólnocie. Prognozy powinny być oparte na najnowszych danych; w procesach oceny należy również dokonać przeglądu wariantów technicznych i analizy niepewności. Właściwy organ powinien określić, czy warunki te zostały spełnione, na podstawie oceny przeprowadzonej przez operatora i innych dostępnych informacji, w szczególności dotyczących ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego.
- (48) Komisja powinna do dnia 30 czerwca 2015 r. przeprowadzić przegląd niniejszej dyrektywy w świetle doświadczeń zgromadzonych w początkowej fazie wprowadzania jej w życie i w razie potrzeby sporządzić wnioski dotyczące jej zmiany.
- (49) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie ram prawnych zapewniających bezpieczne dla środowiska przechowywanie CO₂, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające indywidualnie, natomiast z uwagi na jej rozmiary lub skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (50) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁶⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, na własne potrzeby i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które możliwie wyczerpująco odzwierciedlają korelacje między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do publicznej wiadomości.
- (51) Stosowanie niniejszej dyrektywy pozostaje bez uszczerbku dla przepisów art. 87 i 88 Traktatu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i cel

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy prawne bezpiecznego dla środowiska geologicznego składowania dwutlenku węgla („CO₂”), tak aby przyczynić się do walki ze zmianami klimatu.
2. Celem bezpiecznego dla środowiska geologicznego składowania CO₂ jest stałe hermetyczne składowanie CO₂ w taki sposób, aby uniemożliwić lub — w przypadku gdy nie jest to możliwe — w możliwie największym stopniu wyeliminować negatywne oddziaływanie na środowisko i zdrowie ludzkie oraz wszelkie zagrożenia dla nich.

Artykuł 2

Zakres stosowania i zakres

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do geologicznego składowania CO₂ na terytorium państw członkowskich, w ich wyłącznych strefach ekonomicznych i w szelfie kontynentalnym w rozumieniu Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS).

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 9. Dyrektywa 2006/12/WE została uchylona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającą niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3) ze skutkiem od dnia 12 grudnia 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 372 z 27.12.2006, s. 19.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do geologicznego składowania CO₂, w ramach którego planuje się łączne składowanie poniżej 100 kiloton, dla celów badań, rozwoju lub testowania nowych produktów i procesów.

3. Nie zezwala się na składowanie CO₂ na składowiskach z kompleksem składowania CO₂ wykraczającym poza obszar, o którym mowa w ust. 1.

4. Nie zezwala się na składowanie CO₂ w słupie wody.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „geologiczne składowanie CO₂” oznacza zatłaczanie strumieni CO₂ do podziemnych formacji geologicznych wraz z jego składowaniem;
- 2) „słup wody” oznacza pionowo ciągnącą masę wody od powierzchni do osadów dennych w zbiorniku wodnym;
- 3) „składowisko” oznacza przestrzeń o określonej pojemności w formacji geologicznej wykorzystywaną do geologicznego składowania CO₂ oraz powiązaną z nią powierzchnię i instalacje zatłaczające;
- 4) „formacja geologiczna” oznacza wydzielenie litostratygraficzne, w ramach którego można wydzielić warstwy skał i sporządzić ich mapę;
- 5) „wyciek” oznacza każde uwolnienie CO₂ z kompleksu składowania;
- 6) „kompleks składowania” oznacza składowisko i otaczające je obszary geologiczne, które mogą mieć wpływ na ogólną integralność i bezpieczeństwo składowania, tj. drugorzędne formacje uszczelniające;
- 7) „jednostka hydrauliczna” oznacza hydraulicznie połączony układ porów, w którym można zmierzyć ciśnienie środkami technicznymi i który jest ograniczony barierami przepływu, takimi jak uskoki, słupy solne, jednostki litologiczne, albo wyklinowywaniem się lub wychodniami formacji;
- 8) „poszukiwania” oznaczają ocenę potencjalnych kompleksów składowania pod kątem składowania geologicznego CO₂ dokonywaną za pomocą działań ingerujących w struktury podpowierzchniowe, takich jak wiercenie, w celu uzyskania informacji geologicznych na temat warstw w potencjalnym kompleksie składowania oraz, w stosownych przypadkach, przeprowadzanie testów zatłaczania, w celu zbadania cech składowiska;
- 9) „pozwolenie na poszukiwania” oznacza pisemną i uzasadnioną decyzję zezwalającą na poszukiwania i określającą warunki, na jakich mogą się one odbywać, wydaną przez właściwy organ zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy;
- 10) „operator” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, prywatną lub publiczną, która eksploatuje lub kontroluje składowisko lub której przekazano ekonomiczne uprawnienia decyzyjne w odniesieniu do technicznego funkcjonowania składowiska zgodnie z przepisami krajowymi;
- 11) „pozwolenie na składowanie” oznacza pisemną i uzasadnioną decyzję lub decyzje zezwalające na geologiczne składowanie CO₂ w składowisku przez operatora i określającą warunki, na jakich może się ono odbywać, wydaną przez właściwy organ zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy;
- 12) „istotna zmiana” oznacza każdą zmianę nieprzewidzianą w pozwoleniu na składowanie, która może mieć znaczący wpływ na środowisko lub zdrowie ludzkie;
- 13) „strumień CO₂” oznacza strumień substancji powstających w procesie wychwytywania CO₂;
- 14) „odpady” oznaczają substancje zdefiniowane jako odpady w art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/12/WE;
- 15) „chmura CO₂” oznacza rozpraszającą się objętość CO₂ w formacji geologicznej;
- 16) „migracja” oznacza przemieszczanie się CO₂ w kompleksie składowania;
- 17) „znacząca nieprawidłowość” oznacza każdą nieprawidłowość operacji zatłaczania lub składowania albo warunków kompleksu składowania, która wiąże się z ryzykiem wycieku lub powstaniem zagrożenia dla środowiska lub zdrowia ludzkiego;
- 18) „znaczące ryzyko” oznacza połączenie prawdopodobieństwa wystąpienia szkody i rozmiaru szkody, którego nie można pominąć bez zakwestionowania celu niniejszej dyrektywy w odniesieniu do danego składowiska;
- 19) „działania naprawcze” oznaczają wszelkie działania podjęte w celu naprawienia znaczących nieprawidłowości lub w celu zamknięcia wycieków, aby uniemożliwić lub zatrzymać wydostawanie się CO₂ z kompleksu składowania;
- 20) „zamknięcie” składowiska oznacza ostateczne zaprzestanie zatłaczania CO₂ do tego składowiska;
- 21) „po zamknięciu” oznacza okres po zamknięciu składowiska, w tym okres po przekazaniu odpowiedzialności właściwemu organowi;
- 22) „sieć transportowa” oznacza sieć rurociągów, w tym powiązanych stacji wspomagających, służących do transportu CO₂ na składowisko.

ROZDZIAŁ 2

WYBÓR LOKALIZACJI SKŁADOWISK I POZWOLENIA NA POSZUKIWANIA

Artykuł 4

Wybór lokalizacji składowisk

1. Państwa członkowskie zachowują prawo do określenia obszarów, na których można wybierać lokalizację składowiska zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy. Obejmuje ono prawo państw członkowskich do niezezwalania na składowanie na części lub całości ich terytorium.
2. Państwa członkowskie, które zamierzają zezwolić na geologiczne składowanie CO₂ na swoim terytorium, przeprowadzają ocenę dostępnych możliwości składowania na części lub całości swojego terytorium, w tym poprzez zezwolenie na poszukiwania zgodnie z art. 5. Komisja może zorganizować wymianę informacji i najlepszych praktyk między tymi państwami członkowskimi w kontekście wymiany informacji przewidzianej w art. 27.
3. Odpowiedniość formacji geologicznej do wykorzystania jako składowisko określana jest przez charakterystykę i ocenę potencjalnego kompleksu składowania i otaczającej go przestrzeni (górotworu), zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku I.
4. Na składowiska wybiera się formacje geologiczne, tylko jeżeli w ramach proponowanych warunków użytkowania nie istnieje znaczące ryzyko wycieku i jeżeli nie powstaje znaczące zagrożenie dla środowiska lub zdrowia.

Artykuł 5

Pozwolenia na poszukiwania

1. W przypadku stwierdzenia przez państwa członkowskie konieczności poszukiwań w celu uzyskania informacji niezbędnych do wyboru lokalizacji składowiska zgodnie z art. 4 państwa członkowskie zapewniają, aby takie poszukiwania nie były prowadzone bez pozwolenia na poszukiwania.

W stosownych przypadkach do pozwoleń na poszukiwania można włączyć monitorowanie testów zatłaczania.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby procedury udzielania pozwoleń na poszukiwania były otwarte dla wszystkich podmiotów posiadających niezbędne możliwości, a także, aby przy udzielaniu pozwolenia lub odmowie jego udzielenia kierować się obiektywnymi, podanymi do wiadomości publicznej i niedyskryminacyjnymi kryteriami.
3. Okres ważności pozwolenia nie przekracza okresu niezbędnego do przeprowadzania poszukiwań, na które zostało ono udzielone. Państwa członkowskie mogą jednak przedłużyć ważność pozwolenia, w przypadku gdy przewidziany okres ważności jest niewystarczający do zakończenia danych poszukiwań oraz w przypadku gdy poszukiwania były prowadzone zgodnie z pozwoleniem. Pozwolenia na poszukiwania udzielane są w odniesieniu do obszaru o ograniczonej pojemności.

4. Posiadaczowi pozwolenia na poszukiwania przysługuje wyłączne prawo do prowadzenia poszukiwań w potencjalnym kompleksie składowania CO₂. Państwa członkowskie zapewniają, aby w okresie ważności pozwolenia kompleks nie był wykorzystywany do sprzecznych ze sobą zastosowań.

ROZDZIAŁ 3

POZWOLENIA NA SKŁADOWANIE

Artykuł 6

Pozwolenia na składowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby żadne składowiska nie były eksploatowane bez pozwolenia na składowanie, aby na każdym składowisku działał tylko jeden operator i aby nie było dozwolone wykorzystywanie składowiska do sprzecznych ze sobą zastosowań.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby procedury udzielania pozwoleń na składowanie były otwarte dla wszystkich podmiotów posiadających niezbędne zdolności, a także, aby przy udzielaniu pozwolenia kierować się obiektywnymi, podanymi do wiadomości publicznej i przejrzystymi kryteriami.
3. Bez uszczerbku dla wymogów niniejszej dyrektywy pierwszeństwo w udzielaniu pozwolenia na składowanie w danym miejscu przyznawane jest posiadaczowi pozwolenia na poszukiwania w tym miejscu, pod warunkiem że zakończono poszukiwania w tym miejscu, że spełniony został każdy warunek zawarty w pozwoleniu na poszukiwania oraz że wniosek o pozwolenie na składowanie sporządzono w okresie ważności pozwolenia na poszukiwania. Państwa członkowskie zapewniają, aby podczas procedury wydawania pozwolenia nie było dozwolone wykorzystywanie kompleksu do sprzecznych ze sobą zastosowań.

Artykuł 7

Wnioski o pozwolenia na składowanie

Kierowane do właściwego organu wnioski o pozwolenia na składowanie zawierają co najmniej następujące informacje:

- 1) nazwę i adres potencjalnego operatora;
- 2) potwierdzenie kompetencji technicznych potencjalnego operatora;
- 3) charakterystykę składowiska i kompleksu składowania oraz ocenę oczekiwanego bezpieczeństwa składowania zgodnie z art. 4 ust. 3 i 4;
- 4) łączną ilość CO₂, który ma być zatłaczany i składowany, a także potencjalne źródła i metody transportu, skład strumienia CO₂, wydajność i ciśnienie zatłaczania oraz lokalizację instalacji zatłaczających;
- 5) opis środków zapobiegających znaczącym nieprawidłowościom;
- 6) proponowany plan monitorowania zgodnie z art. 13 ust. 2;

- 7) proponowany plan działań naprawczych zgodnie z art. 16 ust. 2;
 - 8) proponowany tymczasowy plan działań po zamknięciu zgodnie z art. 17 ust. 3;
 - 9) informacje dostarczane zgodnie z art. 5 dyrektywy 85/337/EWG;
 - 10) potwierdzenie, że zabezpieczenie finansowe lub inne równoważne rozwiązanie wymagane zgodnie z art. 19 będzie ważne i skuteczne przed rozpoczęciem zatłaczania.
- 4) wymogi dotyczące składu strumienia CO₂ i procedury akceptacji strumienia CO₂ zgodnie z art. 12 oraz, w razie konieczności, dodatkowe wymogi dotyczące zatłaczania i składowania, w szczególności w celu zapobieżenia znaczącym nieprawidłowościom;
 - 5) zatwierdzony plan monitorowania, obowiązek wprowadzenia w życie planu oraz wymogi dotyczące jego aktualizacji zgodnie z art. 13, jak również wymogi dotyczące raportowania zgodnie z art. 14;
 - 6) wymóg powiadomienia właściwego organu w przypadku wycieków lub znaczących nieprawidłowości, zatwierdzony plan działań naprawczych i obowiązek wprowadzenia w życie planu działań naprawczych w przypadku wycieków lub znaczących nieprawidłowości zgodnie z art. 16.

Artykuł 8

Warunki pozwoleń na składowanie

Właściwy organ wydaje pozwolenie na składowanie tylko, jeżeli spełniane są następujące warunki:

- 1) na podstawie wniosku przekazanego zgodnie z art. 7 i innych istotnych informacji właściwy organ ma pewność, że:
 - a) spełniono wszystkie stosowne wymogi niniejszej dyrektywy i innych odnośnych przepisów wspólnotowych;
 - b) operator jest w dobrej kondycji finansowej i posiada kompetencje techniczne i wiarygodność umożliwiające eksploatację i kontrolę składowiska oraz że zapewnia się rozwój zawodowy i techniczny, a także szkolenie operatora i wszystkich pracowników;
 - c) w przypadku więcej niż jednego składowiska w tej samej jednostce hydraulicznej potencjalne interakcje ciśnienia są takie, że wszystkie składowiska mogą jednocześnie spełnić wymogi dyrektywy;
- 2) właściwy organ wziął pod uwagę każdą opinię Komisji w sprawie projektu pozwolenia wydaną zgodnie z art. 10.

Artykuł 9

Treść pozwoleń na składowanie

Pozwolenie zawiera co najmniej następujące informacje:

- 1) nazwę i adres operatora;
- 2) dokładną lokalizację i granice składowiska i kompleksu składowania CO₂ oraz informacje dotyczące jednostki hydraulicznej;
- 3) wymogi eksploatacyjne dotyczące operacji składowania, łączną ilość CO₂ zatwierdzoną do geologicznego składowania, ciśnienia graniczne w zbiorniku oraz maksymalne wartości wydajności i ciśnienia zatłaczania;

- 7) warunki zamknięcia i zatwierdzony tymczasowy plan działań po zamknięciu, o którym mowa w art. 17;
- 8) postanowienia dotyczące zmian, przeglądu, aktualizacji i wycofania pozwolenia na składowanie zgodnie z art. 11;
- 9) wymóg ustanowienia i utrzymania zabezpieczenia finansowego lub innego równoważnego rozwiązania zgodnie z art. 19.

Artykuł 10

Przegląd projektów pozwoleń na składowanie przez Komisję

1. Państwa członkowskie udostępniają Komisji wnioski o pozwolenia w terminie jednego miesiąca od ich otrzymania. Udostępniają również inne powiązane materiały, które właściwy organ bierze pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu pozwolenia na składowanie. Państwa członkowskie informują Komisję o wszystkich projektach pozwoleń na składowanie i wszelkich innych materiałach wziętych pod uwagę przy przyjmowaniu projektu decyzji. W terminie czterech miesięcy od otrzymania projektu pozwolenia na składowanie Komisja może wydać niewiążącą opinię w jego sprawie. Jeżeli Komisja zdecyduje się nie wydawać opinii, informuje państwa członkowskie w terminie jednego miesiąca od przedłożenia projektu pozwolenia i przedstawia uzasadnienie.
2. Właściwy organ powiadamia Komisję o ostatecznej decyzji oraz, w przypadku gdy decyzja ta odbiega od opinii wydanej przez Komisję, przedstawia uzasadnienie.

Artykuł 11

Zmiany, przegląd, aktualizacja i wycofanie pozwoleń na składowanie

1. Operator informuje właściwy organ o wszelkich zmianach planowanych w eksploatacji składowiska, w tym o zmianach dotyczących operatora. W stosownych przypadkach właściwy organ odpowiednio aktualizuje pozwolenie na składowanie lub warunki pozwolenia.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby żadne istotne zmiany nie były wprowadzane w życie bez nowego lub zaktualizowanego pozwolenia na składowanie wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą. W takich przypadkach zastosowanie ma załącznik II pkt 13 tiret pierwsze dyrektywy 85/337/EWG.

3. Właściwy organ dokonuje przeglądu i w razie potrzeby aktualizuje lub, w ostateczności, wycofuje pozwolenie na składowanie:

- a) w razie powiadomienia lub uzyskania informacji o jakichkolwiek wyciekach lub znaczących nieprawidłowościach zgodnie z art. 16 ust. 1;
- b) w wypadku, gdy raporty przedłożone zgodnie z art. 14 lub kontrole środowiskowe przeprowadzone zgodnie z art. 15 wykazują niezgodność z warunkami pozwolenia lub ryzyko wycieków lub znaczących nieprawidłowości;
- c) w przypadku uzyskania informacji o niedotrzymaniu przez operatora jakichkolwiek innych warunków pozwolenia;
- d) jeżeli wydaje się to konieczne w świetle najnowszych odkryć naukowych i postępu technicznego;
- e) bez uszczerbku dla lit. a)–d), pięć lat po wydaniu pozwolenia, a następnie co dziesięć lat.

4. Po wycofaniu pozwolenia zgodnie z ust. 3 właściwy organ wydaje nowe pozwolenie na składowanie lub zamyka składowisko zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. c). Do chwili wydania nowego pozwolenia na składowanie właściwy organ czasowo przejmuje wszelkie obowiązki prawne związane: z kryteriami akceptacji, w przypadku gdy właściwy organ podejmie decyzję o dalszym zatłaczaniu CO₂; z monitorowaniem i działaniami naprawczymi, zgodnie z wymogami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie; z przedstawianiem uprawnień do rozliczenia w przypadku wycieków, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE oraz z działaniami zapobiegawczymi i zaradczymi zgodnie z art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 2004/35/WE. Właściwy organ uzyskuje od byłego operatora zwrot wszelkich poniesionych kosztów, w tym przez wykorzystanie zabezpieczenia finansowego, o którym mowa w art. 19. W przypadku zamknięcia składowiska zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. c) zastosowanie ma art. 17 ust. 4.

ROZDZIAŁ 4

EKSPLOATACJA, ZAMKNIĘCIE I OBOWIĄZKI PO ZAMKNIĘCIU

Artykuł 12

Kryteria i procedura akceptacji strumienia CO₂

1. Strumień CO₂ składa się w przeważającej części z dwutlenku węgla. W związku z tym zabrania się dodawania odpadów lub innych substancji w celu ich składowania. Strumień CO₂ może jednak zawierać domieszki przypadkowych towarzyszących mu substancji pochodzące z procesu źródłowego, wychwytywania lub zatłaczania i substancje znacznikowe dodane po to, aby

pomóc w monitorowaniu i weryfikacji migracji CO₂. Stężenie wszystkich przypadkowych i dodanych substancji powinno być poniżej poziomów, które mogłyby:

- a) niekorzystnie wpłynąć na integralność składowiska lub odnośnej infrastruktury transportowej;
- b) stanowić znaczące ryzyko zagrożenia dla środowiska lub zdrowia ludzkiego; lub
- c) naruszać wymogi mających zastosowanie przepisów wspólnotowych.

2. Komisja przyjmuje, w stosownych przypadkach, wytyczne, które będą pomocne przy określaniu w indywidualnych przypadkach warunków koniecznych do spełnienia kryteriów określonych w ust. 1.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator:

- a) akceptował i zatłaczał strumień CO₂ tylko wtedy, gdy przeprowadzono analizę składu strumienia, w tym substancji korozyjnych, i ocenę ryzyka oraz jeżeli ocena ryzyka wykazała, że poziomy zanieczyszczenia są zgodne z warunkami, o których mowa w ust. 1;
- b) prowadził rejestr ilości i właściwości dostarczonych i zatłoczonych strumieni CO₂, w tym danych na temat składu tych strumieni.

Artykuł 13

Monitorowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy monitorowali instalacje zatłaczające, kompleksy składowania (w tym chmurę CO₂, jeśli to możliwe) i — w stosownych przypadkach — otaczające środowisko w celu:

- a) porównania faktycznego i modelowanego zachowania w składowisku CO₂ i wody występującej w formacjach;
- b) wykrycia znaczących nieprawidłowości;
- c) wykrycia migracji CO₂;
- d) wykrycia wycieku CO₂;
- e) wykrycia znaczącego niekorzystnego wpływu na otaczające środowisko, w tym w szczególności na wodę pitną, na populację ludzką lub na użytkowników otaczającej biosfery;
- f) oceny skuteczności wszelkich działań naprawczych podjętych zgodnie z art. 16;
- g) aktualizacji oceny bezpieczeństwa i integralności kompleksu składowania w krótkiej i długiej perspektywie, w tym oceny, czy CO₂ będzie całkowicie i stale hermetycznie składowany.

2. Podstawą monitorowania jest plan monitorowania opracowany przez operatora zgodnie z wymogami określonymi w załączniku II, w tym szczegółowymi danymi dotyczącymi monitorowania zgodnie z wytycznymi ustalonymi zgodnie z art. 14 i art. 23 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, przedstawiony właściwemu organowi i zatwierdzony przez niego zgodnie z art. 7 pkt 6 i art. 9 pkt 5 niniejszej dyrektywy. Plan jest aktualizowany zgodnie z wymogami określonymi w załączniku II, a w każdym razie co pięć lat, aby uwzględnić zmiany oceny ryzyka wycieku, zmiany ocenionego uprzednio ryzyka powstania zagrożeń dla środowiska i zdrowia ludzkiego, nową wiedzę naukową oraz usprawnienia najlepszej dostępnej technologii. Zaktualizowane plany zostają powtórnie przedstawione do zatwierdzenia właściwemu organowi.

Artykuł 14

Raportowanie przez operatora

Z częstotliwością określoną przez właściwy organ, a w każdym razie przynajmniej raz w roku, operator przedstawia właściwemu organowi:

- 1) wszystkie wyniki monitorowania zgodnie z art. 13 w okresie raportowym, w tym informacje na temat zastosowanych technik monitorowania;
- 2) ilości i właściwości strumieni CO₂ dostarczonych i zatłoczonych w okresie raportowym, w tym skład tych strumieni, zarejestrowane zgodnie z art. 12 ust. 3 lit. b);
- 3) potwierdzenie ustanowienia i utrzymania zabezpieczenia finansowego zgodnie z art. 19 i art. 9 pkt 9;
- 4) wszelkie inne informacje, które właściwy organ uzna za istotne dla celów oceny zgodności z warunkami pozwolenia na składowanie i zwiększenia wiedzy o zachowaniu CO₂ w składowisku.

Artykuł 15

Kontrole

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy zorganizowały system rutynowych i nierutynowych kontroli wszystkich kompleksów składowania objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy dla celów weryfikacji i wspierania zgodności z wymogami dyrektywy i dla celów monitorowania wpływu na środowisko i na zdrowie ludzkie.

2. Kontrole powinny obejmować takie działania, jak wizyty w instalacjach powierzchniowych, w tym w instalacjach zatłaczających, ocenę operacji zatłaczania i monitorowania prowadzonej przez operatora oraz weryfikację wszystkich odnośnych rejestrów prowadzonych przez operatora.

3. Kontrole rutynowe prowadzone są przynajmniej raz w roku do upływu trzech lat od zamknięcia i co pięć lat do czasu przekazania odpowiedzialności właściwemu organowi. Obejmują one

sprawdzenie odnośnych instalacji zatłaczających i monitorujących, a także zbadanie pełnego zakresu oddziaływania kompleksu składowania na środowisko i na zdrowie ludzkie.

4. Kontrole nierutynowe prowadzone są:

- a) w razie powiadomienia lub uzyskania przez właściwy organ informacji o wyciekach lub znaczących nieprawidłowościach zgodnie z art. 16 ust. 1;
- b) w wypadku gdy raporty sporządzone zgodnie z art. 14 wykazują niedostateczną zgodność z warunkami pozwolenia;
- c) w celu wyjaśnienia poważnych skarg dotyczących środowiska lub zdrowia ludzkiego;
- d) w innych sytuacjach, w przypadku gdy właściwy organ uzna to za stosowne.

5. Po każdej kontroli właściwy organ sporządza sprawozdanie na temat wyników kontroli. W sprawozdaniu ocenia się zgodność z wymogami niniejszej dyrektywy i wskazuje, czy konieczne są dalsze działania. Sprawozdanie zostaje przedstawione zainteresowanemu operatorowi i jest podawane do wiadomości publicznej zgodnie z właściwymi przepisami wspólnotowymi w terminie dwóch miesięcy od kontroli.

Artykuł 16

Działania podejmowane w przypadku wycieków lub znaczących nieprawidłowości

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku wycieków lub znaczących nieprawidłowości operator niezwłocznie powiadomił właściwy organ i podjął niezbędne działania naprawcze, w tym działania związane z ochroną zdrowia ludzkiego. W przypadku wycieków lub znaczących nieprawidłowości, które wiążą się z ryzykiem wycieku, operator powiadamia również właściwy organ zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE.

2. Działania naprawcze, o których mowa w ust. 1, zostają podjęte w zakresie nie mniejszym niż przewidziany w planie działań naprawczych przedstawionym właściwemu organowi i zatwierdzonym przez ten organ zgodnie z art. 7 pkt 7 i art. 9 pkt 6.

3. Właściwy organ może w dowolnej chwili wymagać od operatora podjęcia niezbędnych działań naprawczych, jak również działań związanych z ochroną zdrowia ludzkiego. Mogą to być działania dodatkowe lub działania inne niż określone w planie działań naprawczych. Właściwy organ może również w dowolnej chwili sam podjąć działania naprawcze.

4. Jeżeli operator nie podejmie niezbędnych działań naprawczych, właściwy organ samodzielnie podejmuje te działania.

5. Właściwy organ uzyskuje od operatora zwrot kosztów poniesionych w związku z działaniami, o których mowa w ust. 3 i 4, w tym przez wykorzystanie zabezpieczenia finansowego zgodnie z art. 19.

Artykuł 17

Zamknięcie i obowiązki po zamknięciu

1. Składowisko zostaje zamknięte:
 - a) jeżeli zostały spełnione odnośne warunki określone w pozwoleniu;
 - b) na udokumentowany wniosek operatora po uzyskaniu zgody właściwego organu; lub
 - c) jeżeli taką decyzję podejmie właściwy organ po wycofaniu pozwolenia na składowanie zgodnie z art. 11 ust. 3.

2. Po zamknięciu składowiska zgodnie z ust. 1 lit. a) lub b) operator pozostaje odpowiedzialny za monitorowanie, raportowanie i działania naprawcze, zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, a także za wszelkie obowiązki związane z przedstawianiem uprawnień do rozliczenia w przypadku wycieków zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE oraz za działania zapobiegawcze i zaradcze zgodnie z art. 5–8 dyrektywy 2004/35/WE do chwili przekazania odpowiedzialności za składowisko właściwemu organowi zgodnie z art. 18 ust. 1–5 niniejszej dyrektywy. Operator jest również odpowiedzialny za uszczelnienie składowiska i usunięcie instalacji zatłaczających.

3. Obowiązki, o których mowa w ust. 2, zostają wypełnione na podstawie planu działań po zamknięciu opracowanego przez operatora na podstawie najlepszych praktyk i zgodnie z wymogami określonymi w załączniku II. Tymczasowy plan działań po zamknięciu zostaje przekazany właściwemu organowi i zatwierdzony przez niego zgodnie z art. 7 pkt 8 i art. 9 pkt 7. Przed zamknięciem składowiska zgodnie z ust. 1 lit. a) lub b) niniejszego artykułu tymczasowy plan działań po zamknięciu zostaje:

- a) w zależności od potrzeb zaktualizowany, z uwzględnieniem analizy ryzyka, najlepszych praktyk i usprawnień technologicznych;
- b) przekazany właściwemu organowi do zatwierdzenia; oraz
- c) zatwierdzony przez właściwy organ jako ostateczny plan działań po zamknięciu.

4. Po zamknięciu składowiska zgodnie z ust. 1 lit. c) właściwy organ jest odpowiedzialny za monitorowanie i działania naprawcze zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, a także za wszelkie obowiązki związane z przedstawianiem uprawnień do rozliczenia w przypadku wycieków zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE oraz za działania zapobiegawcze i zaradcze zgodnie z art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 2004/35/WE. Wymogi po zamknięciu zgodnie z niniejszą dyrektywą spełniane są przez właściwy organ na podstawie tymczasowego planu działań po zamknięciu, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu; plan ten jest w miarę potrzeb aktualizowany.

5. Właściwy organ uzyskuje od operatora zwrot kosztów poniesionych w związku z działaniami, o których mowa w ust. 4, w tym przez wykorzystanie zabezpieczenia finansowego zgodnie z art. 19.

Artykuł 18

Przekazanie odpowiedzialności

1. W przypadku gdy składowisko zostało zamknięte zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. a) lub b), wszystkie obowiązki prawne związane z monitorowaniem i środkami naprawczymi zgodnie z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie, z przedstawianiem uprawnień do rozliczenia w przypadku wycieków zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE oraz z działaniami zapobiegawczymi i zaradczymi zgodnie z art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 2004/35/WE przekazywane są właściwemu organowi z jego inicjatywy lub na wniosek operatora, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) wszystkie dostępne dowody wskazują na to, że CO₂ będzie całkowicie i stale hermetycznie składowany;
- b) upłynął minimalny okres, który ma być określony przez właściwy organ. Okres ten nie może być krótszy niż 20 lat, chyba że właściwy organ jest przekonany, że kryterium, o którym mowa w lit. a), jest spełnione przed upływem tego okresu;
- c) zobowiązania finansowe, o których mowa w art. 20, zostały wypełnione;
- d) składowisko zostało uszczelnione, a instalacje zatłaczające zostały usunięte.

2. Operator sporządza raport potwierdzający spełnienie warunku, o którym mowa w ust. 1 lit. a), i przedstawia je właściwemu organowi, aby ten mógł zatwierdzić przekazanie odpowiedzialności. Raport ten wykazuje co najmniej:

- a) że faktyczne zachowanie wtłoczonego CO₂ jest zgodne z zachowaniem modelowanym;
- b) że nie ma jakiegokolwiek wykrywalnego wycieku;
- c) że sytuacja składowiska zmierza w kierunku długoterminowej stabilizacji.

Komisja może przyjąć wytyczne w sprawie oceny elementów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–c), podkreślając w nich elementy mające znaczenie dla kryteriów technicznych przydatnych dla określenia okresów minimalnych, o których mowa w ust. 1 lit. b).

3. W przypadku gdy właściwy organ uzyskał pewność, że spełniono warunki, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), przygotowuje projekt decyzji o zatwierdzeniu przekazania odpowiedzialności. Projekt decyzji określa metodę ustalenia, czy zostały spełnione warunki, o którym mowa w ust. 1 lit. d), a także wszelkie zaktualizowane wymogi dotyczące uszczelnienia składowiska i usunięcia instalacji zatłaczających.

W przypadku gdy właściwy organ uzna, że nie spełniono warunków, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), informuje operatora o powodach takiego stanowiska.

4. Państwa członkowskie udostępniają Komisji sprawozdania, o których mowa w ust. 2, w terminie jednego miesiąca od ich otrzymania. Udostępniają również inne powiązane materiały, które właściwy organ bierze pod uwagę, przygotowując projekt decyzji w sprawie zatwierdzenia przekazania odpowiedzialności. Państwa członkowskie informują Komisję o wszystkich projektach decyzji w sprawie zatwierdzenia, przygotowanych przez właściwy organ zgodnie z ust. 3, w tym o wszelkich innych materiałach wziętych przez niego pod uwagę przy podejmowaniu decyzji. W terminie czterech miesięcy od otrzymania projektu decyzji zatwierdzającej Komisja może wydać niewiążącą opinię w jej sprawie. Jeżeli Komisja zdecyduje się nie wydawać opinii, informuje państwa członkowskie w terminie jednego miesiąca od przedstawienia projektu decyzji w sprawie zatwierdzenia i podaje powody swojego działania.

5. W przypadku gdy właściwy organ uzyskał pewność, że spełniono warunki, o których mowa w ust. 1 lit. a)–d), przyjmuje ostateczną decyzję i powiadamia operatora o tej decyzji. Właściwy organ powiadamia również o ostatecznej decyzji Komisję, a jeżeli decyzja ta odbiega od opinii Komisji — uzasadnia ją.

6. Po przekazaniu odpowiedzialności zaprzestaje się kontroli rutynowych przewidzianych w art. 15 ust. 3 i można ograniczyć monitorowanie do poziomu, który pozwala na wykrycie wycieków lub znaczących nieprawidłowości. W przypadku wykrycia wycieku lub znaczących nieprawidłowości monitorowanie należy zintensyfikować w zależności od potrzeb, aby ocenić skalę problemu i skuteczność środków naprawczych.

7. W przypadku winy po stronie operatora, w tym w przypadku niewystarczających danych, ukrywania istotnych informacji, zaniedbania, umyślnego wprowadzania w błąd lub braku należytej staranności, właściwy organ uzyskuje od byłego operatora zwrot kosztów poniesionych po przekazaniu odpowiedzialności. Bez uszczerbku dla art. 20, po przekazaniu odpowiedzialności nie dochodzi się zwrotu innych kosztów.

8. W przypadku gdy składowisko zostało zamknięte zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. c) uznaje się, że przekazanie odpowiedzialności nastąpiło, jeżeli i gdy wszystkie dostępne dowody wskazują na to, że CO₂ będzie całkowicie i stale hermetycznie składowany, a także po uszczelnieniu składowiska i usunięciu instalacji zatłaczających.

Artykuł 19

Zabezpieczenie finansowe

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby potencjalny operator przedstawiał — jako część wniosku o pozwolenie na składowanie — dowód, że można stworzyć odpowiednie rozwiązania w formie zabezpieczenia finansowego lub jakiegokolwiek innego równoważnego rozwiązania, w trybie, który ma być określony przez państwa członkowskie. Ma to na celu umożliwienie wypełnienia wszystkich obowiązków wynikających z pozwolenia wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą, w tym wymogów dotyczących zamknięcia i po zamknięciu, jak również wszelkich obowiązków wynikających z włączenia składowiska w zakres stosowania dyrektywy 2003/87/WE. Zabezpieczenie finansowe musi być ważne i skuteczne przed rozpoczęciem zatłaczania.

2. Zabezpieczenie finansowe jest okresowo dostosowywane, aby uwzględnić zmiany ocenianego ryzyka wycieku oraz szacunkowych kosztów związanych ze wszystkimi obowiązkami wynikającymi z pozwolenia wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą, jak również ze wszystkimi obowiązkami wynikającymi z włączenia składowiska w zakres stosowania dyrektywy 2003/87/WE.

3. Zabezpieczenie finansowe lub jakiegokolwiek inne równoważne rozwiązanie, o którym mowa w ust. 1, pozostają ważne i skuteczne:

- a) po zamknięciu składowiska zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. a) lub b) do chwili przekazania odpowiedzialności za składowisko właściwemu organowi zgodnie z art. 18 ust. 1–5;
- b) po wycofaniu pozwolenia na składowanie zgodnie z art. 11 ust. 3:
 - (i) do chwili wydania nowego pozwolenia na składowanie;
 - (ii) w przypadku gdy składowisko zostało zamknięte zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. c) — do chwili przekazania odpowiedzialności zgodnie z art. 18 ust. 8, pod warunkiem wypełnienia zobowiązań finansowych, o których mowa w art. 20.

Artykuł 20

Mechanizm finansowy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator udostępnił właściwemu organowi — w trybie, który ma być określony przez państwa członkowskie — środki finansowe, zanim nastąpi przekazanie odpowiedzialności zgodnie z art. 18. Środki udostępnione przez operatora uwzględniają parametry, o których mowa w załączniku I, oraz elementy odnoszące się do danych dotyczących składowania CO₂ w przeszłości istotnych dla określenia obowiązków po przekazaniu odpowiedzialności i pokrywają co najmniej przewidywane koszty monitorowania przez okres 30 lat. Te środki finansowe mogą być wykorzystywane na pokrycie kosztów ponoszonych przez właściwy organ po przekazaniu odpowiedzialności w celu zapewnienia, aby CO₂ był całkowicie i stale hermetycznie składowany w składowiskach geologicznych po przekazaniu odpowiedzialności.

2. Komisja może przyjąć wytyczne w sprawie szacowania kosztów, o których mowa w ust. 1; wytyczne te mają zostać opracowane w porozumieniu z państwami członkowskimi w celu zapewnienia operatorom przejrzystości i przewidywalności.

ROZDZIAŁ 5

DOSTĘP STRON TRZECICH

Artykuł 21

Dostęp do sieci transportowej i składowisk

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby potencjalni użytkownicy mogli uzyskać dostęp do sieci transportowych i do składowisk dla celów geologicznego składowania wytworzonego i wychwyconego CO₂, zgodnie z ust. 2, 3 i 4.

2. Dostęp, o którym mowa w ust. 1, zapewniony jest w przejrzysty i niedyskryminacyjny sposób określony przez państwo członkowskie. Państwo członkowskie realizuje cele obejmujące równy i otwarty dostęp, biorąc pod uwagę:

- a) możliwości składowania, które są lub mogą być w rozsądny sposób udostępnione na obszarach określonych zgodnie z art. 4, i możliwości transportowe, które są lub mogą być w rozsądny sposób udostępnione;
- b) udział swoich obowiązków w zakresie redukcji emisji CO₂ zgodnie z międzynarodowymi instrumentami prawnymi i przepisami wspólnotowymi, które zamierza wypełnić przez zastosowanie wychwytywania i geologicznego składowania CO₂;
- c) potrzebę odmowy dostępu w przypadku niezgodności specyfikacji technicznych, której nie można w rozsądny sposób przezwyciężyć;
- d) potrzebę poszanowania należycie uzasadnionych rozsądnych potrzeb właściciela lub operatora składowiska lub sieci transportowej oraz interesów wszystkich innych użytkowników składowiska lub sieci albo zakładów przetwarzania i przeładunku, których może to dotyczyć.

3. Operatorzy sieci transportowych i operatorzy składowisk mogą odmówić dostępu na podstawie braku zdolności. W przypadku każdej odmowy należy podać należycie uzasadnione przyczyny.

4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby operator odmawiający dostępu na podstawie braku zdolności lub braku połączeń wprowadził wszelkie niezbędne usprawnienia, w zakresie, w jakim jest to uzasadnione ekonomicznie, lub gdy potencjalny klient wyraża chęć pokrycia ich kosztów, pod warunkiem że nie miałyby to niekorzystnego wpływu na środowiskowe bezpieczeństwo transportu i geologicznego składowania CO₂.

Artykuł 22

Rozstrzyganie sporów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przewidziane zostały ustalenia dotyczące rozstrzygania sporów, w tym również organ niezależny od stron, posiadający dostęp do wszystkich istotnych informacji, aby umożliwić szybkie rozstrzygnięcie sporów dotyczących dostępu do sieci transportowych i do składowisk, z uwzględnieniem kryteriów, o których mowa w art. 21 ust. 2, i liczby stron, które mogą być zaangażowane w negocjowanie takiego dostępu.

2. W przypadku sporów transgranicznych stosuje się ustalenia dotyczące rozstrzygania sporów obowiązujące w państwie członkowskim mającym jurysdykcję nad siecią transportową lub nad składowiskiem, do których odmówiono dostępu. W przypadku gdy w sporach transgranicznych dana sieć transportowa lub składowisko znajdują się w więcej niż jednym państwie członkowskim, zainteresowane państwa członkowskie konsultują się ze sobą w celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 6

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 23

Właściwy organ

Państwa członkowskie ustanawiają lub wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za wypełnianie obowiązków ustanowionych w ramach niniejszej dyrektywy. W przypadku wyznaczenia więcej niż jednego właściwego organu państwa członkowskie ustanawiają procedury koordynacji prac tych organów, podejmowanych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 24

Współpraca transgraniczna

W przypadku transgranicznego transportu CO₂, transgranicznych składowisk lub transgranicznych kompleksów składowania właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich wspólnie spełniają wymogi niniejszej dyrektywy i innych odnoszących przepisów wspólnotowych.

Artykuł 25

Rejestr składowisk

1. Właściwy organ zakłada i prowadzi:
 - a) rejestr przyznaných pozwoleń na składowanie; i
 - b) stały rejestr wszystkich zamkniętych składowisk i okolicznych kompleksów składowania, obejmujący mapy i przekroje ich zasięgu przestrzennego oraz dostępne informacje służące ocenie, czy CO₂ będzie całkowicie i stale hermetycznie składowany.
2. Właściwe organy krajowe uwzględniają rejestr, o którym mowa w ust. 1 w odnośnych procedurach planowania i przy wydawaniu pozwoleń na wszelką działalność, która mogłaby wpłynąć na geologiczne składowanie CO₂ w zarejestrowanych składowiskach lub na którą takie składowanie mogłoby mieć wpływ.

Artykuł 26

Podawanie do wiadomości publicznej

Państwa członkowskie udostępniają społeczeństwu informacje środowiskowe dotyczące geologicznego składowania CO₂ zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami wspólnotowymi.

Artykuł 27

Sprawozdawczość państw członkowskich

1. Co trzy lata państwa członkowskie przedstawiają Komisji sprawozdanie z wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy, w tym rejestr, o którym mowa w art. 25 ust. 1 lit. b). Pierwsze sprawozdanie jest przesyłane Komisji do dnia 30 czerwca 2011 r. Sprawozdanie opracowywane na jest podstawie kwestionariusza lub konspektu sporządzonego przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6 dyrektywy 91/692/EWG. Kwestionariusz lub konspekt przesyłany jest państwom członkowskim przynajmniej sześć miesięcy przed terminem przedstawienia sprawozdania.

2. Komisja organizuje wymianę informacji dotyczących wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy pomiędzy właściwymi organami państw członkowskich.

Artykuł 28

Sankcje

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie środki niezbędne do celu zapewnienia ich wprowadzenia w życie. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji te przepisy do 25 czerwca 2011 i niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach ich dotyczących.

Artykuł 29

Zmiany załączników

W celu zmiany załączników mogą zostać przyjęte środki. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 30 ust. 2.

Artykuł 30

Procedura komitetowa

1. Komisja wspierana jest przez Komitet ds. Zmian Klimatu.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

ROZDZIAŁ 7

ZMIANY

Artykuł 31

Zmiana dyrektywy 85/337/EWG

W dyrektywie 85/337/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) do załącznika I wprowadza się następujące zmiany:
 - a) pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16. Rurociągi o średnicy powyżej 800 mm i długości powyżej 40 km

 - do transportu gazu, ropy, chemikaliów oraz
 - do transportu strumieni dwutlenku węgla (CO₂) dla celów geologicznego składowania, wraz z przynależnymi stacjami pośrednimi pomp.”;
 - b) dodaje się punkty w brzmieniu:

„23. Składowiska zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla (*).

24. Instalacje do wychwytywania strumieni CO₂ dla celów geologicznego składowania zgodnie z dyrektywą 2009/31/WE z instalacji objętych niniejszym załącznikiem lub w przypadku gdy łączna roczna wydajność wychwytywania CO₂ wynosi 1,5 megatony i więcej.

(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.”;

- 2) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

- a) w pkt 3 dodaje się literę w brzmieniu:
 - „j) Instalacje do wychwytywania strumieni CO₂ dla celów geologicznego składowania zgodnie z dyrektywą 2009/31/WE z instalacji nieobjętych załącznikiem I do niniejszej dyrektywy.”;
- b) pkt 10 lit. i) otrzymuje brzmienie:
 - „i) Instalacje ropociągowe i gazociągowe oraz rurociągi do transportu strumieni CO₂ dla celów geologicznego składowania (projekty nieobjęte załącznikiem I).”.

Artykuł 32

Zmiana dyrektywy 2000/60/WE

W art. 11 ust. 3 lit. j) dyrektywy 2000/60/WE po trzecim tiret dodaje się tiret w brzmieniu:

„— zatłaczanie strumieni dwutlenku węgla w celu składowania do formacji geologicznych, które z przyczyn naturalnych są trwale nieodpowiednie do innych celów, pod warunkiem że takie zatłaczanie następuje zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla (*) lub jest wyłączone z zakresu stosowania tej dyrektywy zgodnie z jej art. 2 ust. 2;

(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.”

Artykuł 33

Zmiana dyrektywy 2001/80/WE

W dyrektywie 2001/80/WE dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9a

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy wszystkich obiektów energetycznego spalania o elektrycznej mocy znamionowej 300 megawatów lub wyższej, którym pozwolenia na budowę lub — w przypadku braku takiej procedury — pozwolenia na prowadzenie działalności udzielono już po wejściu w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla (*), przeprowadzili ocenę, czy spełnione są następujące warunki:

— dostępne są odpowiednie składowiska,

- instalacje transportowe są wykonalne technicznie i ekonomicznie,
- modernizacja pod kątem wychwytywania CO₂ jest wykonalna technicznie i ekonomicznie.

2. Jeżeli warunki określone w ust. 1 są spełnione, właściwy organ zapewnia, aby na terenie obiektu zarezerwowano odpowiednią przestrzeń na instalację urządzeń niezbędnych do wychwytywania i sprężania CO₂. Właściwy organ określa, czy warunki są spełnione, na podstawie oceny, o której mowa w ust. 1, i na podstawie innych dostępnych informacji, w szczególności dotyczących ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego.

(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.”

Artykuł 34

Zmiana dyrektywy 2004/35/WE

W załączniku III do dyrektywy 2004/35/WE dodaje się punkt w brzmieniu:

„14. Eksploatacja składowisk zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla (*).

(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.”

Artykuł 35

Zmiana dyrektywy 2006/12/WE

W art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/12/WE lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wyziewy gazowe emitowane do powietrza i dwutlenek węgla wychwytywany i transportowany dla celów geologicznego składowania zgodnie z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla (*) lub wyłączone z zakresu stosowania tej dyrektywy zgodnie z jej art. 2 ust. 2;

(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.”

Artykuł 36

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 1013/2006

W art. 1 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 dodaje się literę w brzmieniu:

„h) wysyłki CO₂ dla celów geologicznego składowania zgodnie z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla (*);

(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.”

Artykuł 37

Zmiana dyrektywy 2008/1/WE

W załączniku I do dyrektywy 2008/1/WE dodaje się punkt w brzmieniu:

„6.9. Wychwytywanie strumieni CO₂ z instalacji objętych niniejszą dyrektywą dla celów geologicznego składowania zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla (*).

(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.”

ROZDZIAŁ 8

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 38

Przegląd

1. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy w terminie dziewięciu miesięcy od otrzymania sprawozdań, o których mowa w art. 27.

2. W sprawozdaniu przekazanym do dnia 31 marca 2015 r. Komisja — na podstawie doświadczeń związanych z wprowadzaniem w życie niniejszej dyrektywy, w świetle doświadczeń związanych z CCS oraz uwzględniając postęp techniczny i najnowszą wiedzę naukową — ocenia:

- czy wystarczająco wykazano, że CO₂ jest stale hermetycznie składowany w taki sposób, aby zapobiec wszelkiemu niekorzystnemu oddziaływaniu CCS na środowisko i wszelkiemu wynikającemu stąd ryzyku zagrożeń dla środowiska oraz zdrowia ludzkiego i aby w jak największym stopniu ograniczyć te oddziaływania i ryzyko,
- czy nadal wymagane są procedury dotyczące przeglądów Komisji w sprawie projektów pozwoleń na składowanie, o których mowa w art. 10 i projektów decyzji o przekazaniu odpowiedzialności, o których mowa w art. 18,
- doświadczenia zebrane w związku z przepisami dotyczącymi kryteriów i procedury akceptacji strumieni CO₂, o których mowa w art. 12,
- doświadczenia zebrane w związku z przepisami dotyczącymi dostępu stron trzecich, o którym mowa w art. 21 i 22, oraz przepisami dotyczącymi współpracy transgranicznej zgodnie z art. 24,
- przepisy mające zastosowanie do obiektów energetycznego spalania o elektrycznej mocy znamionowej 300 megawatów lub wyższej, o których mowa w art. 9a dyrektywy 2001/80/WE,
- perspektywy geologicznego składowania CO₂ w krajach trzecich,
- dalsze opracowywanie i aktualizację kryteriów, o których mowa w załączniku I i w załączniku II,

- doświadczenia związane z zachętami do stosowania CCS w instalacjach opalanych biomasą,
- potrzebę kolejnych regulacji dotyczących zagrożeń dla środowiska wynikających z transportu CO₂,

i w stosownych przypadkach przedstawia wniosek dotyczący zmiany dyrektywy.

3. W przypadku gdy w sposób wystarczający wykazano, że CO₂ jest stale hermetycznie składowany w taki sposób, aby unieвозмоwić lub — w przypadku gdy nie jest to możliwe — w możliwie największym stopniu wyeliminować niekorzystne oddziaływanie na środowisko i zdrowie ludzkie oraz wszelkie ryzyko zagrożenia dla nich, a także wystarczająco wykazano bezpieczeństwo CCS dla środowiska i ludzi, jak również jego ekonomiczną wykonalność, wówczas w ramach przeglądu badań się, czy jest potrzebne i wykonalne ustanowienie obowiązkowych wymogów dotyczących standardów emisji dla wszystkich nowych dużych instalacji energetycznego spalania wytwarzających energię elektryczną, zgodnie z art. 9a dyrektywy 2001/80/WE.

Artykuł 39

Transpozycja i środki przejściowe

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 25 czerwca 2011. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby niżej wymienione składowiska objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy były eksploatowane zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy do 25 czerwca 2012:

- a) składowiska wykorzystywane zgodnie z istniejącymi przepisami w dniu 25 czerwca 2009;
- b) składowiska, na które wydano pozwolenia zgodnie z tymi przepisami przed dniem lub w dniu 25 czerwca 2009, pod warunkiem że składowiska te nie będą użytkowane później niż jeden rok po tej dacie.

W tych przypadkach nie mają zastosowania art. 4 i 5, art. 7 pkt 3, art. 8 pkt 2 i art. 10.

Artykuł 40

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 41

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 kwietnia 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
H.-G. PÖTTERING

W imieniu Rady
Przewodniczący
P. NEČAS

ZAŁĄCZNIK I

PARAMETRY CHARAKTERYSTYKI I OCENY POTENCJALNEGO KOMPLEKSU SKŁADOWANIA I OTACZAJĄCEJ GO PRZESTRZENI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 4 UST. 3

Charakterystyki i oceny potencjalnego kompleksu składowania i otaczającego go terenu, o których mowa w art. 4 ust. 3, dokonuje się w trzech etapach, zgodnie z najlepszymi w momencie oceny praktykami i zgodnie z wymienionymi poniżej kryteriami. Właściwy organ może zezwolić na odstępstwo od jednego lub kilku tych kryteriów, pod warunkiem że operator wykazał, że nie ma to wpływu na zdolność do charakterystyki i oceny umożliwiającej potwierdzenia zgodnie z art. 4.

Etap 1: Gromadzenie danych

Gromadzi się wystarczające dane, aby opracować wolumetryczny i trójwymiarowy statyczny model górotworu dla składowiska i kompleksu składowania, w tym nadkładu, oraz otaczającej przestrzeni, w tym obszarów połączonych hydraulicznie. Dane te obejmują przynajmniej następujące nieodłączne cechy kompleksu składowania:

- a) geologię i geofizykę;
- b) hydrogeologię (w szczególności występowanie wody gruntowej przeznaczonej do spożycia);
- c) inżynierię zbiornika (w tym wyliczenia wolumetryczne objętości porów dla celów zatłaczania CO₂ i ostatecznej pojemności składowania);
- d) geochemię (współczynniki rozpuszczalności, współczynniki mineralizacji);
- e) geomechanikę (przepuszczalność, ciśnienie szczelinowania);
- f) sytuację sejsmiczną;
- g) obecność i stan naturalnych i antropogenicznych dróg, w tym odwiertów eksploatacyjnych i otworów wiertniczych, które mogłyby stanowić drogi wycieków.

Udokumentowuje się następujące cechy otoczenia kompleksu:

- h) tereny otaczające kompleks składowania, na które może wpłynąć przechowywanie CO₂ w składowisku;
- i) rozmieszczenie ludności w regionie położonym nad składowiskiem;
- j) odległość od cennych zasobów naturalnych (w tym, w szczególności, obszarów Natura 2000 zgodnie z dyrektywą Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾ oraz dyrektywą Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽²⁾), od pitnej wody gruntowej i węglowodorów);
- k) działalność prowadzona wokół kompleksu składowania i potencjalne interakcje z tą działalnością (np. poszukiwania, produkcja i składowanie węglowodorów, geotermalne wykorzystanie warstw wodonośnych i wykorzystanie podziemnych rezerw wody);
- l) odległość od potencjalnego(-ych) źródła(-eł) CO₂ (w tym szacunki łącznej masy CO₂ potencjalnie dostępnej dla celów składowania na korzystnych ekonomicznie warunkach) i od odpowiednich sieci transportowych.

Etap 2: Budowa trójwymiarowego statycznego geologicznego modelu górotworu

Wykorzystując dane zebrane w ramach etapu 1, tworzy się trójwymiarowy statyczny geologiczny model górotworu — lub zestaw takich modeli — dla potencjalnego kompleksu składowania, w tym nadkładu i obszarów połączonych hydraulicznie oraz płynów, z wykorzystaniem komputerowych symulatorów zbiorników. Statyczny(-e) geologiczny(-e) model(-e) górotworu powinien(-ny) ilustrować kompleks pod względem:

- a) struktury geologicznej fizycznej pułapki;
- b) własności geomechanicznych i geochemicznych zbiornika oraz własności przepływu, nadkładu (skała stropowa, uszczelnienia, horyzonty porowate i przepuszczalne) oraz otaczających formacji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

- c) charakterystyki systemu spękań i obecności wszelkich antropogenicznych dróg;
- d) powierzchniowego i pionowego zasięgu kompleksu składowania;
- e) objętości porów (w tym rozkładu porowatości);
- f) stanu wyjściowego rozkładu płynów;
- g) wszelkich innych właściwych cech.

Ocenia się niepewność związaną z każdym z parametrów wykorzystanych do skonstruowania modelu przez opracowanie szeregu scenariuszy dla każdego z parametrów i wyliczenie odpowiednich granic przedziału ufności. Ocenia się również wszelką niepewność związaną z samym modelem.

Etap 3: Charakterystyka dynamicznego zachowania podczas składowania, charakterystyka wrażliwości, ocena ryzyka

Charakterystyka i ocena opierają się na modelowaniu dynamicznym, obejmującym szereg symulacji czasowych procesu zatłaczania CO₂ do składowiska z wykorzystaniem trójwymiarowego(-ych) statycznego(-ych) geologicznego(-ych) modelu(-i) górotworu w komputerowym symulatorze kompleksu składowania CO₂, opracowanego(-ych) w ramach etapu 2.

Etap 3.1: Charakterystyka dynamicznego zachowania podczas składowania

Uwzględnia się co najmniej następujące czynniki:

- a) potencjalną wydajność zatłaczania i właściwości strumienia CO₂;
- b) efektywność modelowania procesów połączonych (tj. sposób interakcji pomiędzy pojedynczymi zmiennymi w symulatorze);
- c) procesy reakcji (tj. sposób, w jaki reakcje zatłoczonego CO₂ z minerałami *in situ* widoczne są w modelu);
- d) wykorzystywany symulator zbiornika (aby potwierdzić niektóre ustalenia, wymagane mogą być wielokrotne symulacje);
- e) symulacje krótko- i długoterminowe (aby określić przyszłość i zachowanie CO₂ po dziesiątkach i tysiącach lat, w tym szybkość rozpuszczania się CO₂ w wodzie).

Modelowanie dynamiczne zapewnia zrozumienie:

- f) ciśnienia i temperatury w formacji składowania jako funkcji wydajności zatłaczania i łącznej wielkości zatłoczonej w czasie;
- g) powierzchniowego i pionowego zasięgu CO₂ w funkcji czasu;
- h) charakteru przepływu CO₂ w zbiorniku, w tym zachowania fazowego;
- i) mechanizmów i wydajności wychwytywania CO₂ (w tym punkty wycieku, a także uszczelnienia poprzeczne i pionowe);
- j) drugorzędnych systemów uszczelniających w całym kompleksie składowania;
- k) pojemności składowania i gradientów ciśnienia w składowisku;
- l) ryzyka powstawania szczelin w formacji(-ach) składowania i w nadkładzie;
- m) ryzyka przedostania się CO₂ do skały stropowej;
- n) ryzyka wycieku ze składowiska (np. przez nieczynne lub nieodpowiednio uszczelnione odwierty);
- o) szybkości migracji (w zbiornikach otwartych);
- p) szybkości uszczelnienia spękań;

- q) zmian składu chemicznego płynu formacji(-ach) i późniejszych reakcji (np. zmiana pH, składu mineralnego), a także włączenia modelu reakcji w celu oceny skutków;
- r) przemieszczania płynów w formacji;
- s) zwiększonej aktywności sejsmicznej i podwyższenia poziomu na powierzchni.

Etap 3.2: Charakterystyka wrażliwości

Przeprowadza się różne symulacje, aby określić wrażliwość oceny na założenia przyjęte dla poszczególnych parametrów. Symulacje polegają na zmianach parametrów statycznego(-ych) geologicznego(-ych) modelu(-i), a także na zmianach wydajności i założeń w modelowaniu dynamicznym. Przy ocenie ryzyka uwzględnia się wszelką istotną wrażliwość.

Etap 3.3: Ocena ryzyka

Ocena ryzyka obejmuje między innymi, co następuje:

3.3.1. Charakterystyka zagrożeń

Charakterystyka zagrożeń opracowywana jest przez określenie możliwości wycieku z kompleksu składowania, ustalonych w ramach opisanego powyżej modelowania dynamicznego i charakterystyki bezpieczeństwa. Uwzględnia ona, między innymi:

- a) potencjalne drogi wycieku;
- b) potencjalną wielkość wycieków dla ustalonych dróg wycieku (wartość strumieni pola);
- c) parametry krytyczne wpływające na potencjalny wyciek (np. maksymalne ciśnienie w zbiorniku, maksymalna wydajność zatłaczania, temperatura, wrażliwość na różne założenia w statycznym(-ych) geologicznym(-ych) modelu(-ach) górotworu);
- d) wtórne skutki składowania CO₂, w tym przemieszczenie płynów w formacji i powstanie nowych substancji w wyniku składowania CO₂;
- e) wszelkie inne czynniki, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub środowiska (np. struktury fizyczne związane z projektem).

Charakterystyka zagrożeń uwzględnia pełen zakres potencjalnych warunków eksploatacyjnych, w których ma być przetestowane bezpieczeństwo kompleksu składowania.

3.3.2. Ocena narażenia — na podstawie charakterystyki środowiska i rozmieszczenia i działalności ludności nad kompleksem składowania, a także potencjalnego zachowania i przysusłości wycieków CO₂ potencjalnymi drogami określonymi w ramach etapu 3.3.1.

3.3.3. Ocena skutków — na podstawie wrażliwości poszczególnych gatunków, zbiorowisk lub siedlisk w powiązaniu z potencjalnymi wyciekami określonymi w ramach etapu 3.3.1. Ocena ta odpowiednio obejmuje wpływ narażenia na podwyższone stężenia CO₂ w biosferze (w tym w glebie, osadach morskich i wodach przydennych (niedotlenienie, nadmiar CO₂ w organizmach) i obniżenie pH w tych środowiskach w wyniku wycieku CO₂). Obejmuje ona również ocenę wpływu innych substancji, które mogą być obecne w wyciekających strumieniach CO₂ (zanieczyszczeń obecnych w zatłaczanym strumieniu lub nowych substancji powstałych w wyniku składowania CO₂). Skutki te rozważa się w różnych skalach czasowych i przestrzennych i łączy się z różnymi wielkościami wycieków.

3.3.4. Charakterystyka ryzyka — obejmuje ona ocenę bezpieczeństwa i integralności składowiska w krótkim i długim okresie, w tym ocenę ryzyka wycieku w proponowanych warunkach wykorzystania, a także wpływ na środowisko i zdrowie w najgorszym scenariuszu. Charakterystykę ryzyka sporządza się na podstawie oceny zagrożeń, narażenia i skutków. Obejmuje ona ocenę źródeł niepewności określonych na etapach charakterystyki i oceny składowisk oraz, jeżeli to wykonalne, opis możliwości zmniejszenia niepewności.

ZAŁĄCZNIK II

**KRYTERIA DLA CELÓW OPRACOWANIA I AKTUALIZACJI PLANU MONITOROWANIA,
O KTÓRYM MOWA W ART. 13 UST. 2 I MONITOROWANIA PO ZAMKNIĘCIU****1. Opracowanie i aktualizacja planu monitorowania**

Plan monitorowania, o którym mowa w art. 13 ust. 2, opracowuje się zgodnie z analizą oceny ryzyka przeprowadzoną na etapie 3 omówionym w załączniku I i aktualizuje, aby spełnić wymogi w zakresie monitorowania określone w art. 13 ust. 1, zgodnie z następującymi kryteriami:

1.1. Opracowanie planu

Plan monitorowania zawiera szczegółowe ustalenia dotyczące monitorowania prowadzonego w czasie głównych etapów projektu, w tym monitorowania stanu wyjściowego, w czasie eksploatacji i po zamknięciu. W odniesieniu do każdej fazy określa się:

- a) monitorowane parametry;
- b) zastosowaną technologię monitorowania i uzasadnienie wyboru technologii;
- c) uzasadnienie lokalizacji monitorowanych punktów i próbkowania przestrzennego;
- d) uzasadnienie częstotliwości stosowania i próbkowania czasowego.

Monitorowane parametry ustala się, tak aby zrealizować cele monitorowania. Plan w każdym przypadku uwzględnia jednak ciągłe lub przerywane monitorowanie następujących parametrów:

- e) niezorganizowane emisje CO₂ przy instalacjach zatłaczających;
- f) przepływ objętościowy CO₂ przy głowicach odwiertów do zatłaczania;
- g) ciśnienie i temperatura CO₂ przy głowicach odwiertów do zatłaczania (w celu określenia masowego natężenia przepływu);
- h) analiza chemiczna zatłoczonego materiału;
- i) temperatura i ciśnienie w zbiorniku (aby ocenić zachowanie i stan fazy CO₂).

Wybór technologii monitorowania opiera się na najlepszych praktykach dostępnych w czasie projektowania. Uwzględnia się i stosuje w stosownych przypadkach następujące opcje:

- j) technologie umożliwiające wykrywanie obecności, lokalizacji i dróg migracji CO₂ w utworach przypowierzchniowych i na powierzchni;
- k) technologie zapewniające informacje o zachowaniu ciśnienia w funkcji objętości, a także powierzchniowym/pionowym rozkładzie chmury CO₂, aby z cyfrowej trójwymiarowej symulacji wyprowadzić trójwymiarowe modele geologiczne formacji składowania, opracowane zgodnie z art. 4 i załącznikiem I;
- l) technologie, które w przypadku znaczących nieprawidłowości lub migracji CO₂ poza kompleks składowania mogą zapewnić szeroki zasięg powierzchniowy umożliwiający zgromadzenie informacji o wszelkich wcześniej niewykrytych potencjalnych drogach wycieku na powierzchni całego kompleksu składowania lub poza nim.

1.2. Aktualizacja planu

Dane uzyskane w czasie monitorowania są gromadzone i interpretowane. Wyniki obserwacji porównuje się z zachowaniem przewidywanym w trójwymiarowej symulacji dynamicznej ciśnienia i objętości, a także zachowania nasycenia w kontekście charakterystyki bezpieczeństwa zgodnie z art. 4 i załącznikiem I, etap 3.

W przypadku stwierdzenia znaczących różnic pomiędzy zachowaniem zaobserwowanym a prognozowanym trójwymiarowy model jest ponownie kalibrowany, aby uwzględnić zaobserwowane zachowanie. Powtórnej kalibracji dokonuje się na podstawie obserwacji danych w planie monitorowania, a w razie konieczności uzyskuje się dodatkowe dane, aby potwierdzić założenia do powtórnej kalibracji.

Etapy 2 i 3 opisane w załączniku I powtarza się z zastosowaniem ponownie skalibrowanego(-ych) trójwymiarowego(-ych) modelu(-i), aby uzyskać nowe scenariusze zagrożeń i strumienie pól oraz dokonać przeglądu i aktualizacji oceny ryzyka.

W przypadku stwierdzenia, że istnieją nowe źródła CO₂, drogi lub strumienie pola lub że po skorygowaniu modelu o dane rzeczywiste i ponownej kalibracji modelu obserwuje się znaczące odchylenia od poprzednich ocen, plan monitorowania jest odpowiednio aktualizowany.

2. Monitorowanie po zamknięciu

Monitorowanie po zamknięciu opiera się na informacjach zebranych i modelowanych w czasie realizacji planu monitorowania, o którym mowa w art. 13 ust. 2 i w pkt 1.2 niniejszego załącznika. W szczególności działanie to służy uzyskaniu informacji wymaganych dla celów art. 18 ust. 1.

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 2009/406/WE

z dnia 23 kwietnia 2009 r.

w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu
Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Ostatecznym celem Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która została zatwierdzona w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 94/69/WE ⁽³⁾, jest osiągnięcie stabilizacji stężeń gazów cieplarnianych w powietrzu na poziomie, który zapobiegłby groźnej ingerencji antropogenicznej w system klimatyczny.

(2) Według opinii Wspólnoty, ostatnio wyrażonej w szczególności na posiedzeniu Rady Europejskiej w marcu 2007 r., aby realizacja tego celu była możliwa, średni wzrost temperatury powierzchni ziemi w skali światowej nie powinien przekroczyć 2 °C w stosunku do okresu sprzed epoki

przemysłowej, co oznacza, że do 2050 r. należy zmniejszyć emisje gazów cieplarnianych na świecie przynajmniej o 50 % w stosunku do poziomów z roku 1990. Emisje gazów cieplarnianych we Wspólnocie objęte niniejszą decyzją powinny być dalej obniżane po roku 2020 w ramach starań Wspólnoty o wniesienie swojego wkładu w realizację tego celu redukcji światowych emisji. Kraje rozwinięte, w tym państwa członkowskie UE, powinny nadal przewodzić tej inicjatywie, zobowiązując się do łącznego zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o 30 % w stosunku do 1990 r. Działania te powinny mieć również na celu wspólne zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. o 60–80 % w stosunku do 1990 r. Do osiągnięcia takiego stopnia redukcji emisji powinny przyczynić się wszystkie gałęzie gospodarki, w tym międzynarodowy transport morski i lotniczy. Lotnictwo przyczynia się do redukcji poprzez jego włączenie do systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (zwanego dalej „systemem wspólnotowym”). W przypadku gdy państwa członkowskie nie zatwierdzą żadnego porozumienia międzynarodowego w ramach Międzynarodowej Organizacji Morskiej, którego cele redukcji emisji obejmują emisje pochodzące z międzynarodowego transportu morskiego lub Wspólnota do dnia 31 grudnia 2011 r. nie zatwierdzi żadnego takiego porozumienia w ramach UNFCCC, Komisja powinna przedstawić wniosek dotyczący włączenia emisji pochodzących z międzynarodowego transportu morskiego do zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji tak, aby proponowany akt prawny wszedł w życie do 2013 r. Wniosek taki powinien minimalizować wszelkie negatywne skutki dla konkurencyjności Wspólnoty, uwzględniając jednocześnie potencjalne korzyści środowiskowe.

(3) Ponadto, aby zrealizować ten cel, Rada Europejska na posiedzeniu w marcu 2007 r. w Brukseli wyraziła swoje poparcie dla wspólnotowego celu redukcji do 2020 r. poziomu emisji gazów cieplarnianych o 30 % w stosunku do 1990 r. jako wkładu Wspólnoty w światowe i kompleksowe porozumienie dotyczące okresu po roku 2012, pod warunkiem że inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnej redukcji, a bardziej gospodarczo zaawansowane kraje rozwijające się wniosą odpowiedni wkład stosownie do swoich zadań i do możliwości każdego z nich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 3.2.2009, s. 71.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 33 z 7.2.1994, s. 11.

- (4) Rada Europejska na posiedzeniu w marcu 2007 r. podkreśliła również zaangażowanie Wspólnoty w proces przekształcania Europy w gospodarkę o wysokiej efektywności energetycznej i niskim poziomie emisji gazów cieplarnianych oraz postanowiła, że do czasu zawarcia światowego i kompleksowego porozumienia dotyczącego okresu po 2012 r. i bez uszczerbku dla swego stanowiska w negocjacjach na poziomie międzynarodowym, Wspólnota podejmuje stanowcze, niezależne zobowiązanie do osiągnięcia 20 % redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. w stosunku do 1990 r.
- (5) Poprawa efektywności energetycznej to dla państw członkowskich kluczowy element umożliwiający spełnienie wymogów wynikających z niniejszej decyzji. W tym kontekście Komisja powinna ściśle monitorować postępy w realizacji celu polegającego na zmniejszeniu zużycia energii o 20 % do 2020 r. i proponować dodatkowe działania, jeżeli postępy te nie są wystarczające.
- (6) Dyrektywa 2003/87/WE⁽¹⁾ ustanowiła system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, który obejmuje pewne sektory gospodarki. Wszystkie sektory gospodarki powinny przyczynić się do redukcji emisji, aby do 2020 r. zrealizować w sposób kosztowo efektywny redukcję o 20 % poziomu emisji gazów cieplarnianych w porównaniu z poziomami z 1990 r. Państwa członkowskie powinny zatem wprowadzić w życie dodatkowe polityki i środki starając się dalej ograniczyć emisję gazów cieplarnianych ze źródeł nieobjętych dyrektywą 2003/87/WE.
- (7) Wysiłek podejmowany przez każde państwo członkowskie powinien być określany na podstawie danych dotyczących poziomu emisji gazów cieplarnianych danego państwa objętych niniejszą decyzją w 2005 r., skorygowanych w celu wykluczenia emisji z instalacji istniejących w 2005 r., ale włączonych do systemu wspólnotowego w latach 2006–2012. Roczne limity emisji na lata 2013–2020, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla, powinno się określać na podstawie poddanych przeglądowi i zweryfikowanych danych.
- (8) Wysiłki państw członkowskich powinny opierać się na zasadzie solidarności między nimi oraz potrzebie zrównoważonego rozwoju gospodarczego we Wspólnocie, z uwzględnieniem odpowiedniego dla każdego z państw członkowskich PKB na mieszkańca. Należy zezwolić państwu członkowskiemu, w których w chwili obecnej PKB na mieszkańca jest stosunkowo niski i w związku z tym należy oczekiwać jego szybkiego wzrostu, na zwiększenie poziomu emisji gazów cieplarnianych w stosunku do 2005 r., jednak państwa te powinny ograniczyć wspomniany wzrost emisji gazów cieplarnianych, aby przyczynić się do realizacji podjętego przez Wspólnotę niezależnego zobowiązania do redukcji emisji. Państwa członkowskie, w których PKB na mieszkańca jest stosunkowo wysoki, powinny zmniejszyć swój poziom emisji gazów cieplarnianych w porównaniu do 2005 r.
- (9) Aby zapewnić równy wkład państw członkowskich w wysiłki zmierzające do realizacji niezależnego zobowiązania

Wspólnoty w zakresie redukcji emisji, od żadnego z państw nie powinno się wymagać zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o więcej niż 20 % poniżej poziomów z 2005 r., jednocześnie jednak żadnemu z państw nie można zezwolić na zwiększenie emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o więcej niż 20 % powyżej poziomów z 2005 r. Redukcja emisji gazów cieplarnianych powinna odbywać się w latach 2013–2020. Należy zezwolić każdemu państwu członkowskiemu na przenoszenie z kolejnego roku ilości odpowiadającej do 5 % swojego rocznego limitu emisji. Państwu członkowskiemu, którego emisje były poniżej jego rocznego limitu emisji, należy zezwolić na przeniesienie swojej nadwyżki redukcji emisji na następne lata.

- (10) Aby usunąć różnice w kosztach ograniczania emisji ponoszonych przez różne państwa członkowskie, umożliwiając większą elastyczność geograficzną, a jednocześnie podnosząc całkowitą efektywność kosztową wszystkich zobowiązań Wspólnoty, należy umożliwić państwom członkowskim przekazywanie części swoich rocznych limitów emisji innym państwom członkowskim. Przezroczystość takiego przekazywania powinna być zapewniona poprzez powiadamianie Komisji i odnotowywanie każdego przekazania w rejestrach obu zainteresowanych państw członkowskich. Takiego przekazania można dokonywać w sposób dogodny dla obu stron, w tym poprzez sprzedaż na aukcji, korzystanie z pośredników rynkowych działających w charakterze pełnomocników lub w drodze porozumień dwustronnych.
- (11) Należy dokonać w Unii znaczącej redukcji poziomu emisji gazów cieplarnianych. Wykorzystanie jednostek pochodzących z projektów powinno być ograniczone tak, aby stanowiło ono uzupełnienie działań krajowych. Unia podtrzymuje swoje zobowiązanie do stałego doskonalenia mechanizmu czystego rozwoju (CDM) i będzie dążyła do uzyskania poprawy poprzez stosowne procesy międzynarodowe. Ważne jest, aby wykorzystywane przez państwa członkowskie jednostki z tytułu projektów stanowiły rzeczywistą, sprawdzalną, dodatkową i stałą redukcję emisji i przynosiły wyraźne korzyści w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz nie miały żadnego znaczącego negatywnego wpływu na środowisko ani nie powodowały negatywnych konsekwencji społecznych. Państwa członkowskie powinny również składać sprawozdania na temat kryteriów jakościowych stosowanych do korzystania z tego rodzaju jednostek.
- (12) W celu zapewnienia państwom członkowskim elastyczności przy realizacji swoich zobowiązań oraz w celu promowania zrównoważonego rozwoju krajów trzecich, a w szczególności krajów rozwijających się, a także w celu zapewnienia pewności inwestorom, Wspólnota powinna nadal uznawać pewną liczbę jednostek z tytułu projektów dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych w krajach trzecich, zanim jeszcze zostanie zawarte międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu (zwane dalej „międzynarodowym porozumieniem w sprawie zmian klimatu”). Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ich polityki w zakresie zakupu tych jednostek przyczyniały się do sprawiedliwego podziału geograficznego projektów, w szczególności poprzez zwiększanie udziału jednostek poświadczonych redukcji emisji (CER) nabywanych od krajów najmniej rozwiniętych i małych rozwijających się państw wyspiarskich, oraz wspierały osiągnięcie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

- (13) Z tego względu państwa członkowskie powinny mieć możliwość wykorzystywania jednostek redukcji emisji gazów cieplarnianych, które zostały wydane z tytułu redukcji osiągniętej w latach 2008–2012 i które wynikają z realizacji rodzajów projektów, które kwalifikowały się do zastosowania w systemie wspólnotowym w tym okresie. Państwa członkowskie powinny mieć również możliwość wykorzystywania jednostek redukcji emisji gazów cieplarnianych z tytułu redukcji osiągniętej w latach 2008–2012, które wynikają z realizacji projektów zarejestrowanych w latach 2008–2012 i które są kontynuacją rodzajów projektów kwalifikujących się do wykorzystania w systemie wspólnotowym w tym okresie.
- (14) Bardzo niewiele projektów zrealizowano w krajach najsłabiej rozwiniętych. Zważywszy, że Wspólnota wspiera sprawiedliwy podział projektów w ramach mechanizmu czystego rozwoju, również poprzez stworzenie światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym, jak wynika z komunikatu Komisji z dnia 18 września 2007 r. zatytułowanego „Stworzenie światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym pomiędzy Unią Europejską a ubogimi krajami rozwijającymi się, najbardziej narażonymi na skutki zmian klimatycznych”, należy zapewnić uznanie jednostek z tytułu projektów rozpoczętych po okresie 2008–2012 r. w krajach najsłabiej rozwiniętych, w przypadku rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w systemie wspólnotowym w latach 2008–2012. Jednostki te powinny być uznawane do 2020 r. lub do czasu zawarcia odpowiedniego porozumienia ze Wspólnotą, w zależności od tego, które z tych dwóch wydarzeń przypadnie wcześniej.
- (15) W celu zapewnienia państwom członkowskim większej elastyczności, oraz, aby promować zrównoważony rozwój krajów rozwijających się, należy umożliwić państwom członkowskim korzystanie z dodatkowych jednostek z tytułu projektów wynikających z porozumień zawartych przez Wspólnotę z krajami trzecimi. Jeśli nie zostanie zawarte międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu, które określi wielkości przydzielone krajom trzecim, realizacja projektów mechanizmu wspólnych wdrożeń będzie niemożliwa po 2012 r. Jednostki redukcji emisji gazów cieplarnianych wynikające z takich projektów powinny jednak nadal być uznawane na mocy porozumień z krajami trzecimi.
- (16) Umożliwienie dalszego wykorzystywania przez państwa członkowskie jednostek uzyskanych w ramach mechanizmu czystego rozwoju jest ważne dla pomocy w zapewnianiu rynku dla tych jednostek po 2012 r. Aby wspomóc zapewnianie takiego rynku oraz dalszą redukcję emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, a zatem dalszą realizację celów Wspólnoty odnoszących się do wykorzystania odnawialnych źródeł energii, efektywności energetycznej, bezpieczeństwa energetycznego, innowacji i konkurencyjności, proponuje się zezwolenie państwom członkowskim na wykorzystywanie rocznie, do czasu zawarcia międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, jednostek z tytułu projektów dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych realizowanych w krajach trzecich do wysokości odpowiadającej 3 % emisji gazów cieplarnianych nieobjętych dyrektywą 2003/87/WE w 2005 r. w każdym z państw członkowskich, lub realizowanych w innych państwach członkowskich. Państwom członkowskim należy zezwolić na przekazywanie niewykorzystanej części tej liczby innym państwom członkowskim. Z zastrzeżeniem spełnienia jednego z czterech warunków określonych w niniejszej decyzji niektóre państwa członkowskie posiadające ujemny pułap lub pułap dodatni w wysokości co najwyżej 5 % , jak określono w niniejszej decyzji, powinny, oprócz wspomnianych wyżej jednostek, mieć prawo do korzystania co roku z dodatkowych jednostek do wielkości wynoszącej 1 % swoich zweryfikowanych emisji w 2005 r. w ramach projektów prowadzonych w krajach najsłabiej rozwiniętych oraz małych rozwijających się państwach wyspiarskich.
- (17) Niniejsza decyzja powinna pozostać bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych celów krajowych. W przypadku gdy, chcąc zrealizować bardziej rygorystyczny cel, państwa członkowskie ograniczą swoje emisje gazów cieplarnianych objętych zakresem niniejszej decyzji w większym stopniu niż są do tego zobowiązane na mocy niniejszej decyzji, nałożone na mocy niniejszej decyzji ograniczenie wykorzystywania jednostek wynikających z redukcji emisji gazów cieplarnianych nie powinno mieć zastosowania do dodatkowych redukcji emisji w celu osiągnięcia celu krajowego.
- (18) W celu zwiększenia efektywności kosztowej realizacji celów krajowych, w szczególności w przypadku państw członkowskich dążących do ambitnych celów, państwa członkowskie mogą korzystać z jednostek wynikających z projektów realizowanych na poziomie wspólnotowym, zgodnie z art. 24a dyrektywy 2003/87/WE.
- (19) Po zawarciu międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, państwa członkowskie powinny uznawać jednostki wynikające z redukcji emisji pochodzące jedynie z tych krajów, które ratyfikują to porozumienie i przyjmą wspólne podejście.
- (20) Okoliczność, że niektóre przepisy niniejszej decyzji odnoszą się do zatwierdzenia przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, pozostaje bez uszczerbku dla zawarcia tego porozumienia również przez państwa członkowskie.
- (21) Wraz z zatwierdzeniem międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu w okresie po 2012 r. i zgodnie z postanowieniami tego porozumienia Wspólnota i jej państwa członkowskie powinny uczestniczyć w finansowaniu wymiennych, dających się opisać i zweryfikować, odpowiednich dla danego kraju działań na rzecz złagodzenia skutków emisji gazów cieplarnianych, spójnych z celem ograniczenia średniego wzrostu temperatury powierzchni ziemi w skali światowej do 2 °C w porównaniu z poziomem sprzed epoki przemysłowej, w krajach rozwijających się, które ratyfikowały to porozumienie.
- (22) Po zatwierdzeniu międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu na okres po 2012 r. i zgodnie z postanowieniami tego porozumienia, Wspólnota i jej państwa członkowskie powinny uczestniczyć w finansowaniu pomocy dla krajów rozwijających się, które ratyfikowały to porozumienie, w szczególności dla społeczności i krajów najbardziej narażonych na zagrożenia związane ze zmianami klimatu, w celu wsparcia ich w adaptacji i realizacji strategii zmniejszania ryzyka.

- (23) W przypadku gdy do dnia 31 grudnia 2010 r. Wspólnota nie zatwierdzi międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, Komisja powinna przedstawić wniosek dotyczący włączenia emisji i usuwania związanego z użytkowaniem gruntów, ze zmianami typu użytkowania gruntów oraz z leśnictwem do zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji, na zharmonizowanych warunkach i w oparciu o prace przeprowadzone w ramach UNFCCC, przy zapewnieniu stałości i integralności środowiskowej wkładu użytkowania gruntów, zmian typu użytkowania gruntów i leśnictwa, jak również ścisłego monitorowania i rozliczania, tak aby proponowany akt prawny wszedł w życie od roku 2013. Komisja powinna ocenić, czy należy odpowiednio skorygować rozdzielenie wysiłków między poszczególne państwa członkowskie.
- (24) Należy co roku oceniać postępy we wprowadzaniu w życie zobowiązań na mocy niniejszej decyzji na podstawie sprawozdań przedkładanych na mocy decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto ⁽¹⁾. Należy co dwa lata poddawać ocenie przewidywane postępy, a pełna ocena wprowadzania w życie niniejszej decyzji powinna zostać przeprowadzona w 2016 r.
- (25) Wszelkim dostosowaniom zakresu dyrektywy 2003/87/WE powinny towarzyszyć odpowiadające im korekty maksymalnych ilości emisji gazów cieplarnianych objętych niniejszą decyzją.
- (26) Po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu konieczne będzie dostosowanie dopuszczalnych poziomów emisji poszczególnych państw członkowskich w oparciu o nowe zobowiązanie dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych podjęte przez Wspólnotę i określone w tym porozumieniu, przy uwzględnieniu zasady solidarności między państwami członkowskimi oraz potrzeby zrównoważonego rozwoju gospodarczego we Wspólnocie. Należy zwiększyć wielkość jednostek z tytułu projektów dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych realizowanych w krajach trzecich o maksymalnie połowę dodatkowego wysiłku w zakresie redukcji emisji objętych niniejszą decyzją.
- (27) Rejestry wspólnotowe ustanowione na mocy decyzji nr 280/2004/WE oraz główny zarządca wyznaczony na mocy dyrektywy 2003/87/WE powinny służyć zapewnieniu dokładnego przetwarzania i księgowania wszystkich transakcji służących wprowadzaniu w życie niniejszej decyzji.
- (28) Ponieważ zobowiązanie Wspólnoty dotyczące redukcji emisji nakłada zadania nie tylko na rządy centralne państw członkowskich, lecz także na ich władze lokalne i regionalne oraz na inne lokalne i regionalne fora i organizacje przedstawicielskie, państwa członkowskie powinny zapewnić współpracę swoich władz centralnych i lokalnych na różnych szczeblach.
- (29) Oprócz poszczególnych państw członkowskich, rządów centralnych oraz organizacji i władz lokalnych i regionalnych w przyczynianie się do realizacji zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji powinny być zaangażowane podmioty rynkowe — wraz z gospodarstwami domowymi i indywidualnymi konsumentami — niezależnie od poziomu emisji gazów cieplarnianych, który można im przypisać.
- (30) Państwa członkowskie powinny zapewniać finansowanie stosowania nowych innowacyjnych technik, tak aby umożliwić podmiotom działającym w sektorze przemysłowym tworzenie nowych miejsc pracy, podnosząc w ten sposób poziom konkurencyjności i promując osiągnięcie celów strategii lizbońskiej.
- (31) Ponieważ zwiększenie poziomu wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych stanowi szczególnie ważny sposób zmniejszania emisji gazów cieplarnianych, państwa członkowskie powinny dążyć do niego w kontekście dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspierania wykorzystania energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych ⁽²⁾.
- (32) Środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾.
- (33) W szczególności należy upoważnić Komisję do określenia rocznych limitów emisji na lata 2013–2020 wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla, do wskazywania sposobów ułatwiających przekazywanie przez państwa członkowskie części swoich uprawnień do emisji i zwiększających przejrzystość takiego przekazywania, a także do podejmowania środków w celu wprowadzenia w życie przepisów dotyczących rejestrów i głównego zarządcy. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej decyzji poprzez jej uzupełnienie nowymi elementami innymi niż istotne, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (34) Ponieważ cele niniejszej decyzji, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na jej rozmiary i skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

⁽¹⁾ Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 1.

⁽²⁾ Zob. s. 16 niniejszego Dziennika urzędowego.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza decyzja ustala minimalny wkład państw członkowskich w realizację w latach 2013–2020 zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji gazów cieplarnianych objętych niniejszą decyzją, a także zasady dotyczące realizacji tego wkładu i oceny tych działań.

Niniejsza decyzja ustanawia również przepisy w zakresie oceny i wprowadzania w życie bardziej rygorystycznego zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji przekraczającej 20 %, które ma mieć zastosowanie po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu prowadzącego do redukcji emisji w większym zakresie niż wymagany zgodnie z art. 3, co zostało odzwierciedlone w zobowiązaniu do 30 % redukcji popartym przez Radę Europejską na posiedzeniu w marcu 2007 r.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- 1) „emisje gazów cieplarnianych” oznaczają emisje dwutlenku węgla (CO₂), metanu (CH₄), podtlenku azotu (N₂O), fluorowęglowodorów (HFC), perfluorowęglowodorów (PFC) i sześćciofluorku siarki (SF₆) wyrażone jako tony ekwiwalentu dwutlenku węgla, z kategorii wymienionych w załączniku I, zgodnie z decyzją nr 280/2004/WE, z wyłączeniem emisji gazów cieplarnianych objętych dyrektywą 2003/87/WE;
- 2) „roczny limit emisji” oznacza maksymalny dozwolony roczny poziom emisji gazów cieplarnianych w latach 2013–2020, zgodnie z art. 3 ust. 2.

Artykuł 3

Poziomy emisji na lata 2013–2020

1. Każde państwo członkowskie do roku 2020 ogranicza emisje gazów cieplarnianych co najmniej o wielkości procentowe ustalone dla tego państwa członkowskiego w załączniku II do niniejszej decyzji w stosunku do swoich emisji w roku 2005.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu oraz z zastrzeżeniem art. 5 każde państwo członkowskie, dla którego załącznik II ustanawia pułap ujemny, zapewnia, w tym poprzez zastosowanie mechanizmów elastyczności przewidzianych w niniejszej decyzji, aby jego emisje gazów cieplarnianych w 2013 r. nie przekroczyły jego średnich rocznych emisji gazów cieplarnianych w latach 2008, 2009 i 2010, zgłoszonych i zweryfikowanych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE i decyzją nr 280/2004/WE.

Z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu oraz z zastrzeżeniem art. 5 każde państwo członkowskie, dla którego załącznik II ustanawia pułap dodatni, zapewnia, w tym poprzez zastosowanie mechanizmów elastyczności przewidzianych w niniejszej decyzji, aby jego emisje gazów cieplarnianych w 2013 r. nie przekraczały poziomu określonego w postaci prostej rozpoczynającej się na rok 2009 r. na poziomie jego średnich rocznych emisji gazów cieplarnianych w latach 2008, 2009 i 2010, zgłoszonych i zweryfikowanych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE i decyzją nr 280/2004/WE, a kończącej się na rok 2020 na poziomie określonym dla danego państwa członkowskiego w załączniku II.

Z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu oraz z zastrzeżeniem art. 5 każde państwo członkowskie ogranicza rocznie, w tym poprzez zastosowanie mechanizmów elastyczności przewidzianych w niniejszej decyzji, swoje emisje gazów cieplarnianych w sposób liniowy, w celu zapewnienia aby nie przekroczyły one poziomu dla tego państwa członkowskiego w 2020 r., określonego w załączniku II.

Jeżeli dostępne są odpowiednie poddane przeglądowi i zweryfikowane dane dotyczące emisji, w ciągu sześciu miesięcy przyjmuje się środki w celu określenia rocznych limitów emisji na lata 2013–2020 wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej decyzji poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 13 ust. 2.

3. W latach 2013–2019 państwa członkowskie mogą przenosić z kolejnego roku do 5 % swojego rocznego limitu emisji. Jeśli emisje gazów cieplarnianych danego państwa członkowskiego są niższe niż jego roczny limit emisji, z uwzględnieniem zastosowania mechanizmów elastyczności, zgodnie z niniejszym ustępem oraz z ust. 4 i 5, państwo to może przenieść na następne lata część swojego rocznego limitu emisji z danego roku przekraczającą jego poziom emisji gazów cieplarnianych w tym roku, aż do roku 2020.

Państwo członkowskie może zwrócić się o przyznanie wyższego poziomu przeniesienia przekraczającego 5 % w roku 2013 i w roku 2014 r. w przypadku wystąpienia wyjątkowych warunków meteorologicznych, prowadzących do znacznie większych emisji gazów cieplarnianych w tych latach w porównaniu z latami charakteryzującymi się normalnymi warunkami meteorologicznymi. W tym celu państwo członkowskie przedkłada Komisji sprawozdanie uzasadniające taki wniosek. W ciągu trzech miesięcy Komisja decyduje, czy może zostać przyznany wyższy poziom przeniesienia.

4. Państwo członkowskie może przekazać innym państwom członkowskim do 5 % swojego rocznego limitu emisji z danego roku. Otrzymujące państwo członkowskie może wykorzystać tę ilość do realizacji swojego obowiązku na mocy niniejszego artykułu na dany rok lub na kolejne lata aż do roku 2020. Państwo członkowskie nie może przekazać żadnej części swojego rocznego limitu emisji, jeżeli w chwili przekazania nie spełnia ono wymogów niniejszej decyzji.

5. Państwo członkowskie może przekazać innym państwom członkowskim część swojego rocznego limitu emisji przekraczającą jego emisję gazów cieplarnianych z tego roku, z uwzględnieniem zastosowania mechanizmów elastyczności, zgodnie z ust. 3 i 4. Otrzymujące państwo członkowskie może wykorzystać tę ilość do realizacji swoich obowiązków na mocy niniejszego artykułu na ten rok lub kolejne lata do 2020 r. Państwo członkowskie nie może przekazać żadnej części swojego rocznego limitu emisji, jeżeli w chwili przekazania nie spełnia ono wymogów niniejszej decyzji.

6. Aby ułatwić przekazywanie, o którym mowa w ust. 4 i 5, oraz zwiększyć jego przejrzystość, przyjmuje się środki wskazujące warunki jego wykonywania.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej decyzji poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 13 ust. 2.

Artykuł 4

Efektywność energetyczna

1. Do 2012 r. Komisja ocenia postępy poczynione przez Wspólnotę i państwa członkowskie w realizacji celu zmniejszenia zużycia energii o 20 % do 2020 r. w porównaniu z założeniami na 2020 r. wskazanymi w planie działań na rzecz wzrostu efektywności energetycznej określonym w komunikacie Komisji z dnia 19 października 2006 r. i przedkłada sprawozdanie w tej sprawie.

2. W stosownych przypadkach, w szczególności w celu wsparcia państw członkowskich w ich wysiłkach na rzecz wkładu w dotrzymanie zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych, Komisja do 31 grudnia 2012 r. proponuje wzmocnione lub nowe środki mające przyspieszyć poprawę efektywności energetycznej.

Artykuł 5

Wykorzystywanie jednostek z tytułu projektów

1. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać następujące jednostki wynikające z redukcji emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji swoich obowiązków na mocy art. 3:

- a) jednostki poświadczonej redukcji emisji (CER) i jednostki redukcji emisji (ERU), określone w dyrektywie 2003/87/WE, wydawane w odniesieniu do redukcji emisji do dnia 31 grudnia 2012 r. kwalifikujące się do wykorzystywania w systemie wspólnotowym w latach 2008–2012;
- b) jednostki poświadczonej redukcji emisji (CER) i jednostki redukcji emisji (ERU) wydawane w odniesieniu do redukcji emisji od dnia 1 stycznia 2013 r. w ramach projektów, które zostały zarejestrowane przed 2013 r. i które kwalifikowały się do wykorzystywania w systemie wspólnotowym w latach 2008–2012;
- c) jednostki poświadczonej redukcji emisji (CER) wydawane w odniesieniu do redukcji emisji osiągniętej z projektów zrealizowanych w krajach najsłabiej rozwiniętych, które kwalifikowały się do wykorzystywania w systemie wspólnotowym w latach 2008–2012, do chwili ratyfikacji przez te kraje odpowiedniego porozumienia ze Wspólnotą lub do 2020 r., w zależności od tego, które z tych dwóch wydażeń przypadnie wcześniej;

d) tymczasowe jednostki CER (tCER) lub długoterminowe jednostki CER (lCER) z projektów związanych z zalesianiem i ponownym zalesianiem, pod warunkiem że w przypadku gdy dane państwo członkowskie w latach 2008–2012 wykorzystywało tCER lub lCER do realizacji swoich zobowiązań zgodnie z decyzją Rady nr 2002/358/WE⁽¹⁾, państwo to zobowiąże się do dalszego zastępowania tych jednostek jednostkami tCER, lCER lub innymi jednostkami uznawanymi w protokole z Kioto przed datą wygaśnięcia tCER lub lCER, a także do dalszego zastępowania jednostek tCER lub lCER wykorzystywanych zgodnie z niniejszą decyzją jednostkami tCER, lCER lub innymi jednostkami możliwymi do wykorzystywania w celu realizacji tych zobowiązań przed datą wygaśnięcia tCER lub lCER. W przypadku zastąpienia z wykorzystaniem tCER lub lCER, państwo członkowskie kontynuuje również zastępowanie tych tCER lub lCER przed datą ich wygaśnięcia, do czasu zastąpienia ich jednostkami o nieograniczonym okresie ważności.

Państwa członkowskie zapewniają, aby ich polityki w odniesieniu do zakupu tych jednostek przyczyniały się do bardziej sprawiedliwego rozkładu geograficznego projektów oraz zawarcia międzynarodowej umowy w sprawie zmian klimatu.

2. W uzupełnieniu do ust. 1 i w przypadku gdyby negocjacje dotyczące międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu nie zostały zakończone do dnia 31 grudnia 2009 r., państwa członkowskie mogą, w celu realizacji swoich obowiązków na mocy art. 3, wykorzystywać dodatkowe jednostki redukcji emisji gazów cieplarnianych wynikające z projektów lub innych działań związanych z redukcją emisji zgodnie z porozumieniami, o których mowa w art. 11a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE.

3. Pod warunkiem że osiągnięte zostanie międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu, o którym mowa w art. 1, państwa członkowskie mogą od dnia 1 stycznia 2013 r. wykorzystywać jedynie jednostki z tytułu projektów realizowanych w krajach trzecich, które ratyfikowały to porozumienie.

4. Roczna liczba wykorzystywania przez każde państwo członkowskie jednostek na mocy ust. 1, 2 i 3 nie przekracza wielkości równej 3 % emisji gazów cieplarnianych tego państwa członkowskiego w roku 2005 powiększonej o wszelkie ilości przekazane zgodnie z ust. 6.

5. Państwa członkowskie mające ujemny pułap lub pułap dodatni w wysokości nie większej niż 5 %, określony w załączniku II, które są wymienione w załączniku III, oprócz jednostek wykorzystanych zgodnie z art. 4, mają prawo do korzystania co roku z dodatkowych jednostek do wielkości wynoszącej 1 % swoich zweryfikowanych emisji w 2005 r. z projektów realizowanych w krajach najsłabiej rozwiniętych oraz małych rozwijających się państwach wyspiarskich, z zastrzeżeniem przestrzegania następujących czterech warunków:

- a) koszty bezpośrednie całego pakietu przekraczają 0,70 % PKB zgodnie z dokonaną przez Komisję oceną skutków dołączoną do pakietu środków wdrażających cele UE w zakresie zmian klimatu i energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020;

⁽¹⁾ Decyzja Rady nr 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań (Dz.U. L 130 z 15.5.2002, s. 1).

- b) występuje wzrost w wysokości co najmniej 0,1 % PKB między celem faktycznie przyjętym dla danych państw członkowskich a efektywnym kosztowo scenariuszem zgodnie z dokonaną przez Komisję oceną skutków, o której mowa w lit. a);
 - c) więcej niż 50 % całkowitych emisji objętych niniejszą decyzją dla danego państwa członkowskiego stanowią emisje, których źródłem jest transport; lub
 - d) dane państwo członkowskie posiada wyznaczony cel w zakresie odnawialnych źródeł energii na 2020 r. przekraczający 30 % zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE.
6. Każdego roku państwo członkowskie może przekazać innemu państwu członkowskiemu swoją niewykorzystaną część rocznej ilości równą 3 %, określoną w ust. 4. W przypadku gdy roczne wykorzystanie jednostek przez dane państwo członkowskie nie osiąga wielkości przewidzianej w ust. 4, państwo to może przenieść niewykorzystaną część tej ilości na następne lata.
7. Dodatkowo państwa członkowskie mają możliwość wykorzystywania jednostek z tytułu projektów realizowanych na poziomie wspólnotowym, wydanych zgodnie z art. 24a dyrektywy 2003/87/WE w celu realizacji swoich zobowiązań dotyczących redukcji emisji, bez żadnych ograniczeń ilościowych.

Artykuł 6

Sprawozdawczość, ocena postępów, zmiany i przegląd

1. Sprawozdania przedstawiane przez państwa członkowskie na mocy art. 3 decyzji nr 280/2004/WE zawierają następujące informacje:
- a) roczne emisje gazów cieplarnianych wynikające z wprowadzenia w życie art. 3;
 - b) wykorzystanie, podział geograficzny i rodzaje wykorzystywanych jednostek, jak również kryteria jakościowe stosowane do wykorzystywanych jednostek zgodnie z art. 5;
 - c) przewidywane postępy w realizacji obowiązków na mocy niniejszej decyzji, w tym informacja o politykach krajowych, środkach i krajowych prognozach;
 - d) informacje o planowanych dodatkowych politykach krajowych oraz o środkach, przewidywanych z myślą o ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych w stopniu większym niż ich zobowiązania na mocy niniejszej decyzji oraz w celu wprowadzenia w życie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, o którym mowa w art. 8.
2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie wykorzystuje jednostki z rodzajów projektów, które nie mogą być wykorzystywane przez uczestników systemu wspólnotowego, to państwo członkowskie przedstawia szczegółowe uzasadnienie wykorzystywania takich jednostek.
3. Komisja w swoich sprawozdaniach przedstawionych na mocy art. 5 ust. 1 i 2 decyzji nr 280/2004/WE ocenia, czy postępy państw członkowskich są wystarczające, aby wypełniły one swoje obowiązki na mocy niniejszej decyzji.

Ocena ta uwzględnia postęp w zakresie polityk i środków Wspólnoty oraz informacje od państw członkowskich zgodnie z art. 3 i 5 decyzji nr 280/2004/WE.

Co dwa lata, począwszy od emisji gazów cieplarnianych zgłoszonych za rok 2013, ocena ta obejmuje także przewidywany postęp Wspólnoty w zakresie realizacji jej zobowiązania dotyczącego redukcji emisji oraz państw członkowskich w zakresie wypełniania ich obowiązków na mocy niniejszej decyzji.

4. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 3, Komisja ocenia całościowo wprowadzenie w życie niniejszej decyzji, w tym wykorzystanie i jakość jednostek z CDM oraz dalszą potrzebę wspólnych i skoordynowanych polityk i środków na poziomie Wspólnoty w sektorach objętych niniejszą decyzją w celu wsparcia państw członkowskich w wypełnianiu ich zobowiązań na mocy niniejszej decyzji, a także przedstawia stosowne wnioski.

5. W celu wprowadzenia w życie niniejszej decyzji, Komisja w stosownych przypadkach przedstawia wnioski dotyczące zmiany decyzji nr 280/2004/WE i przyjmuje zmiany do decyzji Komisji 2005/166/WE⁽¹⁾ z myślą o rozpoczęciu stosowania aktów zmieniających od dnia 1 stycznia 2013 r., w szczególności w celu zapewnienia:

- a) szybszego, skutecznego, przejrzystego i efektywnego kosztowo monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych;
- b) opracowania krajowych prognoz emisji gazów cieplarnianych po roku 2020.

Artykuł 7

Działania korygujące

1. Jeżeli emisje gazów cieplarnianych państwa członkowskiego przekraczają roczny limit emisji określony zgodnie z art. 3 ust. 2, z uwzględnieniem mechanizmów elastyczności stosowanych zgodnie z art. 3 i 5, zastosowanie mają następujące środki:

- a) odliczenie od przydziału uprawnień do emisji dla danego państwa członkowskiego na następny rok w wysokości równej liczbie ton ekwiwalentu dwutlenku węgla tego przekroczenia limitu emisji pomnożonych przez czynnik redukcji emisji w wysokości 1,08;
- b) opracowanie planu działań korygujących zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu; oraz
- c) tymczasowe zawieszenie kwalifikowalności przekazywania części przydziałów uprawnień do emisji państwa członkowskiego oraz jednostek z mechanizmów wspólnych wdrożeń i czystego rozwoju JI/CDM na inne państwo członkowskie do czasu spełnienia przez dane państwo członkowskie wymogów art. 3 ust. 2.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2005/166/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiająca zasady wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz.U. L 55 z 1.3.2005, s. 57).

2. Państwo członkowskie objęte ust. 1, w przedkłada Komisji terminie trzech miesięcy ocenę i plan działań korygujących obejmujący:

- a) działania, które dane państwo członkowskie wdroży w celu wypełnienia swoich szczególnych obowiązków na mocy art. 3 ust. 2, przy czym priorytet należy nadać politykom i środkom krajowym oraz wprowadzaniu w życie działań Wspólnoty;
- b) harmonogram wdrażania takich działań, umożliwiający ocenę rocznych postępów we wprowadzaniu w życie.

Komisja może wydać opinię na temat planu działań korygujących danego państwa członkowskiego.

Przed wydaniem opinii Komisja może przedłożyć plan działań korygujących Komitetowi ds. zmian klimatu, o którym mowa w art. 13 ust. 1, w celu przedstawienia przez niego swoich uwag.

Artykuł 8

Dostosowania mające zastosowanie w związku z zatwierdzeniem przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu

1. W okresie trzech miesięcy od podpisania przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu prowadzącego do osiągnięcia do 2020 r. obowiązkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych o ponad 20 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., co odzwierciedla zobowiązanie do 30 % redukcji poparte przez Radę Europejską na posiedzeniu w marcu 2007 r., Komisja przedkłada sprawozdanie oceniające w szczególności następujące elementy:

- a) charakter środków uzgodnionych w ramach negocjacji międzynarodowych, jak również zobowiązania podjęte przez inne kraje rozwinięte dotyczące redukcji emisji porównywalnych do zobowiązań Wspólnoty oraz zobowiązania podjęte przez bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się do odpowiedniego udziału w tych wysiłkach stosownie do swoich zadań i do możliwości każdego z nich;
- b) konsekwencje porozumienia międzynarodowego w sprawie zmian klimatu, a tym samym opcje wymagane na poziomie Wspólnoty, w przejścia do celu 30 % redukcji emisji w zrównoważony, przejrzysty i sprawiedliwy sposób, z uwzględnieniem dokonań w pierwszym okresie zobowiązań z tytułu protokołu z Kioto;
- c) konkurencyjność wspólnotowego przemysłu wytwórczego w kontekście ryzyka ucieczki emisji;
- d) wpływ porozumienia międzynarodowego w sprawie zmian klimatu na inne sektory gospodarki wspólnotowej;
- e) wpływ na wspólnotowy sektor rolnictwa, w tym ryzyko ucieczki emisji;

- f) stosowne warunki uwzględniania emisji i usuwania emisji związanych z użytkowaniem gruntów, zmianami typu użytkowania gruntów oraz leśnictwem we Wspólnocie;
- g) zalesianie, ponowne zalesianie, zapobieganie wylesianiu i niszczeniu lasów w krajach trzecich w przypadku ustanowienia jakiegokolwiek uznawanego międzynarodowo systemu w tym kontekście;
- h) potrzeba dodatkowych polityk i środków wspólnotowych w perspektywie zobowiązań Wspólnoty i państw członkowskich dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych.

2. W oparciu o sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, Komisja w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek zmieniający niniejszą decyzję zgodnie z ust. 1, z myślą o wejściu w życie aktu zmieniającego po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu oraz w perspektywie zobowiązania dotyczącego redukcji emisji, które ma zostać zrealizowane na mocy tego porozumienia.

Wniosek ten opiera się na zasadach przejrzystości, opłacalności i efektywności kosztowej, a także na zasadach sprawiedliwości i solidarności w rozdzielaniu wysiłków między państwa członkowskie.

3. Wniosek ten w stosownych przypadkach umożliwia państwom członkowskim wykorzystywanie, jako uzupełnienie jednostek przewidzianych w niniejszej decyzji, jednostek CER, ERU lub innych zatwierdzonych jednostek z tytułu projektów realizowanych w krajach trzecich, które ratyfikowały międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu.

4. W stosownych przypadkach wniosek ten obejmuje także środki umożliwiające państwom członkowskim wykorzystywanie niewykorzystanej części dodatkowej możliwej do wykorzystania ilości, o której mowa w ust. 3, w kolejnych latach lub przekazanie niewykorzystanej ilości innemu państwu członkowskiemu.

5. W stosownych przypadkach wniosek obejmuje również wszelkie inne środki potrzebne, aby pomóc w osiągnięciu obowiązkowej redukcji emisji zgodnie z ust. 1 w przejrzysty, zrównoważony i sprawiedliwy sposób, oraz obejmuje w szczególności środki wykonawcze przewidujące w zależności od przypadku wykorzystywanie przez państwa członkowskie dodatkowych rodzajów jednostek z tytułu projektów lub innych mechanizmów utworzonych na mocy międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu.

6. Na podstawie zasad uzgodnionych w ramach międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, Komisja przedstawia w stosownych przypadkach wniosek w sprawie włączenia emisji i usuwania emisji związanych z użytkowaniem gruntów, zmianami typu użytkowania gruntów oraz leśnictwem do zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji, zgodnie ze zharmonizowanymi warunkami zapewniającymi trwałość i integralność środowiskową wkładu użytkowania gruntów, zmian typu użytkowania gruntów i leśnictwa, jak również ściśle monitorowanie i rozliczanie. Komisja ocenia, czy należy odpowiednio skorygować rozdzielenie wysiłków między poszczególne państwa członkowskie.

7. Wniosek zawiera odpowiednie środki przejściowe i zawierające do czasu wejścia w życie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu.

Artykuł 9

Procedura związana z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów oraz leśnictwem w przypadku gdy nie zostanie zawarte międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu

W przypadku gdy międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu nie zostanie zawarte przez Wspólnotę do dnia 31 grudnia 2010 r., państwa członkowskie mogą określić swoje zamiary włączenia użytkowania gruntów, zmian użytkowania gruntów i leśnictwa do zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji, z uwzględnieniem metodologii w ramach prac prowadzonych w kontekście UNFCCC. Biorąc pod uwagę takie specyfikacje przedstawione przez państwa członkowskie, Komisja ocenia do dnia 30 czerwca 2011 r. warunki włączenia emisji i usuwania emisji związanych z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów oraz leśnictwem w zobowiązaniu Wspólnoty dotyczącym redukcji emisji, zapewniając trwałość i integralność środowiskową wkładu użytkowania gruntów, zmian typu użytkowania gruntów i leśnictwa oraz ścisłego monitorowania i rozliczania, a także w stosownych przypadkach przedstawia wnioski, z myślą o wejściu w życie proponowanego aktu, počawszy od 2013 r. W swojej ocenie Komisja rozważa, czy należy odpowiednio skorygować rozdzielenie wysiłków między poszczególne państwa członkowskie.

Artykuł 10

Zmiany zakresu stosowania dyrektywy 2003/87/WE i stosowanie jej art. 24a

Maksymalna ilość emisji dla każdego państwa członkowskiego wynikająca z art. 3 niniejszej decyzji, dostosowywana jest zgodnie z ilością:

- a) uprawnień do emisji gazów cieplarnianych wydanych zgodnie z art. 11 dyrektywy 2003/87/WE wynikającą ze zmiany zakresu źródeł objętych tą dyrektywą, po ostatecznym zatwierdzeniu przez Komisję krajowych planów rozdziału uprawnień na lata 2008–2012 zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE;
- b) uprawnień lub jednostek wydanych na mocy art. 24 i 24a dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do redukcji w danym państwie członkowskim emisji gazów cieplarnianych objętych niniejszą decyzją;
- c) uprawnień do emisji gazów cieplarnianych z instalacji wyłączonych z systemu wspólnotowego zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE w okresie, na jaki zostały z wyłączone.

Komisja publikuje dane liczbowe wynikające z tego dostosowania.

Artykuł 11

Rejestry i główny zarządca

1. Rejestry Wspólnoty i państw członkowskich utworzone zgodnie z art. 6 decyzji nr 280/2004/WE zapewniają dokładne księgowanie transakcji na mocy niniejszej decyzji. Informacje te są publicznie dostępne.

2. Główny zarządca wyznaczony na mocy art. 20 dyrektywy 2003/87/WE przeprowadza poprzez niezależny dziennik transakcji zautomatyzowaną kontrolę każdej transakcji na mocy niniejszej decyzji oraz, w razie potrzeby, wstrzymuje transakcje w celu zapewnienia, aby nie było żadnych nieprawidłowości. Informacje te są publicznie dostępne.

3. Komisja przyjmuje środki niezbędne do wprowadzenia w życie ust. 1 i 2.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej decyzji poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 13 ust. 2.

Artykuł 12

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 994/2008

W celu wprowadzenia w życie niniejszej decyzji, Komisja przyjmuje zmiany do rozporządzenia Komisji (WE) nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹).

Artykuł 13

Procedura komitetowa

1. Komisja wspierana jest przez Komitet ds. zmian klimatu ustanowiony na mocy art. 9 decyzji nr 280/2004/WE.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 14

Sprawozdanie

Komisja sporządza sprawozdanie zawierające ocenę wprowadzania w życie niniejszej decyzji. Sprawozdanie to zawiera również ocenę wpływu wprowadzenia w życie niniejszej decyzji na konkurencyjności na poziomie krajowym, wspólnotowym i międzynarodowym. Do dnia 31 października 2016 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie swoje sprawozdanie, któremu w stosownych przypadkach towarzyszą wnioski, w szczególności jeżeli jest to właściwe w celu różnicowania celów krajowych na okres po roku 2020.

(¹) Dz.U. L 271 z 11.10.2008, s. 3.

*Artykuł 15***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 16***Adresaci**

Niniejsza decyzja jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 kwietnia 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
H.-G. PÖTTERING

W imieniu Rady
Przewodniczący
P. NEČAS

ZAŁĄCZNIK I

**KATEGORIE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 UST. 1 NINIEJSZEJ DECYZJI OKREŚLONE BARDZIEJ
SZCZEGÓŁOWO W ZAŁĄCZNIKU I, KATEGORIE 1–4 ORAZ 6 DECYZJI 2005/166/WE**

Energetyka

— Spalanie paliw

— Emisje niezorganizowane z paliw

Procesy przemysłowe

Zużycie rozpuszczalników i innych produktów

Rolnictwo

Odpady

ZAŁĄCZNIK II

PUŁAPY EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH NA MOCY ART. 3

	Pułapy emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie w 2020 r. w porównaniu z poziomami emisji gazów cieplarnianych w 2005 r.
Belgia	– 15 %
Bułgaria	20 %
Republika Czeska	9 %
Dania	– 20 %
Niemcy	– 14 %
Estonia	11 %
Irlandia	– 20 %
Grecja	– 4 %
Hiszpania	– 10 %
Francja	– 14 %
Włochy	– 13 %
Cypr	– 5 %
Łotwa	17 %
Litwa	15 %
Luksemburg	– 20 %
Węgry	10 %
Malta	5 %
Niderlandy	– 16 %
Austria	– 16 %
Polska	14 %
Portugalia	1 %
Rumunia	19 %
Słowenia	4 %
Słowacja	13 %
Finlandia	– 16 %
Szwecja	– 17 %
Zjednoczone Królestwo	– 16 %

ZAŁĄCZNIK III

PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 5 UST. 5

Belgia

Dania

Irlandia

Hiszpania

Włochy

Cypr

Luksemburg

Austria

Portugalia

Słowenia

Finlandia

Szwecja

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
 od 33 do 64 stron: 12 EUR
 powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

